

Підбито підсумки цього річного вступу до українських вишів осіб з тимчасово окупованих територій

Закон України «Про розвідку»

ГАЗЕТА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ЗАСНОВАНА В 1990 РОЦІ

www.ukurier.gov.ua

УРЯДОВИЙ КУР'ЄР

СЕРЕДА, 4 Листопада 2020 РОКУ

ЦІНА ДОГОВІРНА

№214 (6828)

ЦИТАТА ДНЯ

ДМИТРО РАЗУМКОВ:

«Прийнята одноголосна позиція про те, щоб відтермінувати застосування касових апаратів для спрощеної системи оподаткування на рік — до 1.01.2022 року».

Голова Верховної Ради про підсумки наради керівництва парламенту та представників всіх депутатських фракцій та груп

ПРЕЗИДЕНТ ЛІГИ УКРАЇНСЬКИХ МЕЦЕНАТІВ ВОЛОДИМИР ЗАГОРІЙ:

«Сьогодні у молоді відчутний запит на державну мову, а конкурс імені Яцика допомагає його реалізувати»

Сьогодні в Україні, як і у Європі та світі, важко знайти подібне творче змагання на кшталт Міжнародного конкурсу з української мови ім. П. Яцика. Започаткований два десятиріччя тому, за цей час до нього долучилися мільйони учасників не тільки в Україні, а й на різних континентах планети. Є численні приклади, коли у мовному змаганні вже беруть участь діти тих, хто були конкурсантами-старшокласниками 15—18 років тому. Тобто це власний духовний український бренд. Ось і 9 листопада конкурс стартуватиме 21-й раз.

Про окремі проміжні підсумки мовного марафону, його державницьке та освітянське значення читачам «Урядового кур'єра» розповідає один із засновників і президент Міжнародного благодійного фонду «Ліга українських меценатів» Володимир ЗАГОРІЙ.

УК Володимире Антоновичу, позаду 20 конкурсів, які вже стали історією. У них — сотні цікавих сюжетів, але, певно, є щось найголовніше з усього, що запам'яталося?

Це незмінний ентузіазм конкурсантів. Можуть сказати: то, мовляв, була сенсаційна новина, змагайтеся, а тим, хто переможе, грошові призи. І в цьому є одна з відгадок такої незмінної зацікавленості ідеєю конкурсу. Але з роками вона — цілком природно — може зовсім згаснути...

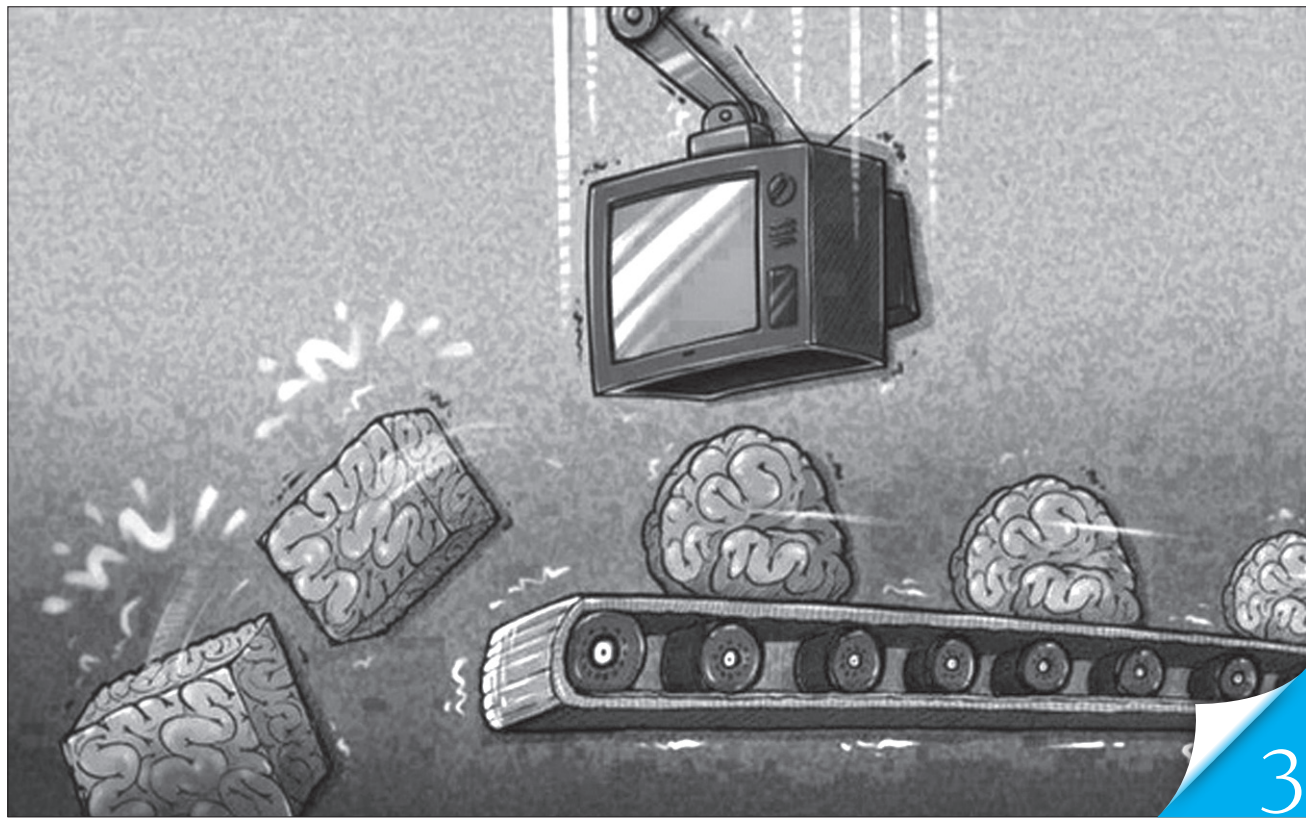
ЦИФРА ДНЯ

4,69

млрд дол.

становив експорт з України у жовтні, що на 10,41% більше, ніж у вересні

Першими через державний кордон сунуть не ворожі танки, а пропагандисти

Малюнок з сайту cont.ws

ЧУЖІ ЕКРАН ТА ЕФІР. Жителі прикордонних областей України змушені дивитися НЕукраїнські телеканали та слухати НЕукраїнські радіостанції

Проект Держбюджету-2021 готовий до винесення в сесійну залу

ОСНОВНИЙ КОШТОРИС. У парламентському комітеті з питань бюджету завершено масштабну підготовчу роботу з опрацювання законопроекту про Державний бюджет України на 2021 рік. Пропонується збільшити доходи держбюджету на 20,2 мільярда гривень та здійснити певний перерозподіл видатків. За рахунок цього з'явилася можливість підтримати пропозиції за окремими програмами. Про це у facebook повідомив голова комі-

тету Юрій Арістов. І зазначив, що загалом було опрацьовано 2451 пропозицію, значна частина з яких не збалансовані чи нереалістичні. І для врахування всіх пропозицій необхідно було близько 1,5 трильйона гривень, тобто, фактично — ще один бюджет.

Наразі комітет пропонує врахувати пропозиції про збільшення бюджетних видатків на окремі програми та заходи у сфері охорони здоров'я, освіти, соціального захисту, культури, спор-

ту; забезпечення функціонування дипустанов; утилізацію твердого ракетного палива; надання держпідтримки сільгосптоваровиробникам; реалізацію державних інвестиційних та інфраструктурних проектів. Комітет пропонує надати доручення уряду під час підготовки законопроекту до другого читання опрацювати й інші пропозиції з метою пошуку ресурсу для підвищення державних соцстандартів, насамперед — прожиткового мінімуму, вихо-

дячи з фінансових можливостей держави; належного фінансового забезпечення оплати праці педагогічних працівників; збільшення надходжень від приватизації держмайна з відповідним зменшенням держзапозичень і граничного обсягу держборгу.

Пропозиції нардепів щодо окремих субвенцій місцевим бюджетам запропоновано вирішувати в межах передбаченої субвенції на соціально-економічний розвиток відповідних територій

КУРСИ ВАЛЮТ/БАНКІВСЬКІ МЕТАЛИ

встановлені Національним банком України на 4 листопада 2020 року

USD 28.6

за 100 доларів США

EUR 33.4806

за 100 євро

RUB 3.606

за 10 рублів

AU 54469.56

AG 695.35

за 10 трійських унцій

PT 25259.52

PD 64793.01

НОВИНИ ТА КОМЕНТАРІ

Абітурієнтів із Донбасу та Криму більшає

ПРАВО НА ОСВІТУ. Підбито підсумки цьогорічного вступу до українських вишів осіб з тимчасово окупованих територій

Наталія ПИСАНА
для «Урядового кур'єра»

Протягом останніх п'яти років в українських вищих навчальних закладах кількість абітурієнтів з тимчасово окупованих українських територій — Автономної республіки Крим та Донбасу — значно зросла. Про це під час онлайн-брифінгу повідомив заступник міністра освіти і науки Андрій Вітренко. Так, за його словами, якщо у 2016 році через освітній центр «Крим-Україна» до вишів вступило 153 особи, то цьогоріч — 397 осіб, а через освітній центр «Донбас-Україна» — відповідно 855 та 1629 осіб.

«Серед основних прав людини — право на освіту. Україна як держава забезпечує це право для своїх громадян незалежно від місця їхнього проживання. З цією метою в системі освіти України і було створено освітні центри для вступу осіб з тимчасово окупованих територій «Крим-Україна» та «Донбас-Україна». І за п'ять років кількість вступників до українських закладів вищої освіти через ці центри лише зростала», — акцентував Андрій Вітренко.

Найбільш привабливі професії

Підбиваючи підсумки цьогорічної вступної кампанії, заступник міністра насамперед заува-

жив, що подача документів та зарахування студентів у 2020 році для здобуття освітніх ступенів бакалавр, магістр за кошти державного бюджету відбувалися у два етапи. Основний етап — до 20 серпня, додатковий завершальний етап для зарахування на бюджет — до 23 жовтня.

І за результатами вступу найбільш привабливими для вступників через освітній центр «Донбас-Україна» стали такі заклади вищої освіти: Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля — зараховано 180 осіб, Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут» — 141, Державний заклад «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка» — 118, Маріупольський державний університет — 93, Горлівський інститут іноземних мов Державного вищого навчального закладу «Донбаський державний педагогічний університет» — 92 особи. Найбільш привабливими для вступників на бюджетну форму навчання були спеціальності: медицина — 70 осіб, право — 68, комп'ютерні науки — 63, менеджмент — 58, економіка — 51.

У першу п'ятірку закладів вищої освіти із зарахування студентів через освітній центр «Крим-Україна» потрапили: Таврійський національний університет імені В.І. Вернад-

Цього року освітні центри «Крим-Україна» та «Донбас-Україна» були розміщені майже в усіх закладах вищої освіти

ського — 64, Державний вищий навчальний заклад «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана» — 34, Національний медичний університет імені О.О. Богомольця — 20, Херсонська державна морська академія — 18, Київський національний університет імені Тараса Шевченка — 16. Найбільш привабливими спеціальностями для абітурієнтів були менеджмент — зараховано 22 особи, інженерія програмного забезпечення — 21, медицина — 21, право — 20, економіка — 18.

Андрій Вітренко наголосив, що у рейтингових списках наказів щодо зарахування студентів призвичаєні вступників були зашифровані з метою безпеки. І додав, що рівень підготовки абітурієнтів зі сходів країни є достатньо високим. «Нам самим було цікаво проаналізувати рі-

вень підготовки таких абітурієнтів. І максимальний конкурсний бал вступника з тимчасово окупованої території Донбасу становив майже 192 бали з 200 можливих», — повідомив він.

Новації та пільги

Заступник міністра підкреслив, що збільшеною кількістю вступників з тимчасово окупованих територій сприяло те, що цього року вперше освітні центри «Крим-Україна» та «Донбас-Україна» були розміщені майже в усіх закладах вищої освіти. Загальна кількість таких центрів становила 195. «Така новація була зумовлена указом Президента України Володимира Зеленського «Про внесення змін до Закону України «Про вищу освіту» від 3 липня 2020 року. Відповідно в системі Міністер-

ства освіти і науки працювало 166 центрів «Крим-Україна» та «Донбас-Україна», у системі Міністерства охорони здоров'я — 12, Міністерства культури та інформаційної політики — 14, Міністерства внутрішніх справ — 3», — поінформував він.

Андрій Вітренко зазначив, що цього року розмір квоти вступників до закладів вищої освіти України з тимчасово окупованих територій на бюджетну форму навчання становив 12 тисяч 755 місць. «Право на вступ мали особи, які мають український документ про освіту, які не мають такого документа, проходили ЗНО і мають відповідні сертифікати з 2017 по 2020 роки, а також ті, які не проходили ЗНО. Якщо абітурієнт не мав українського атестата і звертався до одного з освітніх центрів для проходження річного оцінювання, він мав право на дер-

жавну підсумкову атестацію за спрощеною процедурою. Для вступу цим абітурієнтам не був потрібен сертифікат ЗНО. Вони склали два іспити ДПА — українська мова та історія України, а також один вступний іспит за вибором закладу вищої освіти. Причому якщо третім вступним іспитом був творчий конкурс, то абітурієнти склали його», — зауважив він.

І додав, якщо вступник має статус переміщеної особи і вступив на бюджет, то держава надає йому соціальну стипендію, підручники на безоплатній основі, безоплатний доступ до мережі інтернет систем баз даних державних та комунальних закладів. У разі, якщо така особа вступила до закладу на навчання за контрактом, то держава може надати пільговий довгостроковий кредит на здобуття освіти.

Амбітні плани «Дія.City»

Любомира КОВАЛЬ,
«Урядовий кур'єр»

НОВІТНІ ТЕХНОЛОГІЇ. Міністерство цифрової трансформації планує вже за кілька років збільшити частку IT-сектору з 3 до 10% валового внутрішнього продукту України. І вагомим кроком для цього стало те, що Верховна Рада зареєструвала два законопроекти про розвиток цифрової економіки України, які започаткують проект «Дія.City». Він створює спеціальний правовий режим, за якого в нашій державі постануть чи не найкращі умови у світі для розвитку IT та креативної індустрії — податкові, правові умови розвитку компаній. На цьому під час онлайн-брифінгу наголосив віцепрем'єр-міністр — міністр цифрової трансформації Михайло Федоров. Він також зазначив, що для розвитку бізнесу дуже важливо, коли податки сплачують, а жоден правоохоронний орган не має права незаконно втручатися й тиснути на компанії.

Запровадження проекту «Дія.City» дасть змогу вже за 3-4 роки збільшити об'єм експорту продукції IT і креативної індустрії з нинішніх 5 мільярдів до 11-12 мільярдів доларів на рік. А кількість працівників у цих сферах, за оптимістичними прогнозами уряду, збільшиться за цей час з нинішніх 200 тисяч до 450, а отже в цих індустріях відкриється понад 250 тисяч нових робочих місць.

«Для нас це питання комплексне. Тому з цього року збільшено кількість бюджетних місць у вишах країни до понад 27% від усіх тих, хто навчається безкоштовно, саме для IT-фахівців. У реальних цифрах це 50 тисяч бюджетних місць саме для них», — поінформував Михайло Федоров.

«Дія.City» — це можливість швидко зареєструвати власну компанію або перевести її у цю віртуальну країну, а також сплачувати податки на рівні тих, які нині сплачують, наприклад, ФОПІ 3 групи — 5%, розвивати бізнес, наймати працівників тощо. Проект також лібералізує трудові відносини. Створюються умови, коли працівник із роботодавцем будуть укладати індивідуальну угоду, яка, з правової точки зору, нормативно врегульовуватиме всі питання і нюанси взаємовідносин між ними.

Урядовець також зазначив, що скористатися послугами проекту зможуть як вітчизняні компанії, так і представники усього світу. Розвивається е-резиденство. І вже нині є умовна черга з іноземних IT-фірм, які чекають на можливість стати резидентами «Дія.City».

Максим Степанов: настав час особистої відповідальності

Відділ новин
«Урядового кур'єра»

КОРОНАВІРУС НАСТУПАЄ. «Звертаюся до кожного українця — ми дійшли до точки неповернення і близькі до катастрофи. Ситуація критична не тільки в Україні. Ніхто у світі не може самотужки розв'язати проблему коронавірусу, більш того, ніхто ні за кого цього не зробить.

Проскочити не вдасться, настав час особистої відповідальності кожного. Коронавірус розповсюджується виключно від однієї людини до іншої, тому кожен з нас несе особисту відповідальність за розповсюдження коронавірусу. Можна скільки завгодно звинувачувати МОЗ, та лише ви самі можете вберегти себе, лише ви можете одягти маску, помити руки та дотримуватися дистанції, а в разі виникнення перших симптомів поводитися відповідально, звернутися до лікаря, ізолюватися, не наражати на небезпеку інших. Перемоти коронавірус можна лише спільними зусиллями», — саме такими словами, зважаючи на стрімке розповсюдження в Україні COVID-19, міністр охорони здоров'я Максим Сте-

панов з трибуни Верховної Ради намагався достукатися до кожного українця.

Він акцентував, що нині жорсткі карантинні обмеження вводять Велика Британія, Австрія, Іспанія, Німеччина, навантаження від COVID-19 не витримують навіть найпотужніші мед-

Максим Степанов зазначив, що медсистема спроможна виділити під лікування COVID-19 52 тисячі ліжок, це 30% всього ліжкового фонду в країні. І МОЗ працює над їх збільшенням ще на кілька десятків тисяч. Але міністр зазначив, що кількість ліжок не матиме значення, якщо

до виділення цих коштів безпосередньо регіонам, які займатимуться облаштуванням мобільних шпиталів у разі потреби», — уточнив він.

Говорив Максим Степанов і про те, що завершено випробування українських експрес-тестів на COVID-19 методом ІФА і стартує їх використання для діагностики коронавірусної хвороби. «Цей метод теж може бути застосований в наших лабораторіях, а лабораторії, які можуть тестувати методом ІФА в нашій країні набагато більше. Другий метод — це експрес-метод визначення на антиген. У наших планах довести кількість тестувань такими експрес-методами до мільйона тестувань на місяць», — зауважив міністр.

За його словами, вже є рішення уряду щодо надання додатково мільярда 259 мільйонів гривень саме на тестування. Зокрема, мільярд гривень піде на закупівлю тестів на виявлення антигену на SARS-CoV-2. Це й дасть змогу здійснювати ще один мільйон тестів на місяць. Майже 213 мільйонів використовують на розбудову лабораторних потужностей у комунальних закладах з метою збільшення тестування методом ПЛР у лікарнях.

Легко пройти другу хвилю COVID-19 не вдасться, тож зараз зусилля спрямовані на те, щоб пережити її з мінімальними втратами.

системи європейських країн.

«Легко пройти другу хвилю COVID-19 не вдасться, тож зараз зусилля спрямовані на те, щоб пережити її з мінімальними втратами. Як би ми не намагалися збільшити кількість ліжок, все одно є межа. І в разі, якщо заповненість сягне 100%, доведеться застосувати активацію протоколу медичного сортування, з пріоритетом надання меддопомоги хворим з більшими шансами на виживання. Це означатиме, що наша медсистема не витримала», — цитує тривожні слова очільника МОЗ України форм.

не буде достатньо медперсоналу, лікарів. Наразі МОЗ проводить роботу щодо залучення лікарів інших спеціальностей, студентів вишів та інтернів до боротьби з коронавірусом.

Міністр також поінформував, що мобільні шпиталі можуть розгорнути в Києві, Донецькій та Одеській областях. Місцевою владою визначено, в яких саме локаціях вони можуть розташовуватися. Врахована й сума коштів, необхідна для розгортання польових шпиталів, виходячи з 500 ліжок на один польовий шпиталь. «Підготовлено відповідні документи що-

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ФРОНТ

Першими через державний кордон сунуть не ворожі танки, а пропагандисти

Павло КУЩ,
«Урядовий кур'єр»

Донецькі журналісти зі стажем, певен, пам'ятають термін «інформаційна парасолька». Він з'явився ще тоді, коли до обласного центру прибували потяги з багатьох країн світу, в аеропорту приземлялися літаки відомих міжнародних авіакомпаній, на копрах шахт уночі світилися зірки, а не блищали біноклі корегувальників чи оптика снайперів, від назви «Ізоляція» ніхто не сажався. Там діяв сучасний культурний простір, а не теперішня майже середньовічна жаклива катівня для бранців чи заручників. Тобто був мир. І ось у той час головний ідеолог Донецької ОДА, яку якраз очолював майбутній Президент України і нинішній «ростовський утікач», запропонував захистити інформаційний простір області згаданою парасолькою. Від кого і чого? Від «небажаної» інформації, яка, на переконання автора цього ідеологічного проекту, може нашкодити донецчанам.

Ні. Центральні українські телеканали, радіопередачі чи газети, як і раніше, вважалися доступними. Але в Донецьку почали так активно заповнювати ефір і газетний простір власною інформаційною продукцією, що інші ТБ чи газети на цьому тлі здавалися краплею в морі. І було помітно: місцеві російськомовні ЗМІ потужно розповідали про «економічне диво» та унікальну місію Донбасу як «годувальника України». У всіх помітних невдахах і помилках донецьких «вождів» місцеві рупори звинувачували Київ та столичну владу. Між рядками тоді постійно читалося: а от якби Донбас був самостійним від України, тут досі був би рай земний. А до всього, що писали українські газети, розповідало телебачення й радіо, місцеві люди здебільшого ставилися підозріло. І найголовніше: такої української інформації тоді було у багато разів менше, ніж проросійської «донецької» чи суто російської.

Чому загадує подібне? Бо створюється враження, що схема тодішньої «інформаційної парасольки» діє й тепер — уже аж на сьомому році гібридної війни! Війни, спровокованої якраз на Донбасі, де людей здавна свідомо налаштовували проти України. Втім, українців і зараз щедро «вантажать» проросійськи налаштованими та чисто російськими телеканалами і виданнями. А особливо тривожною залишається ситуація у прикордонних з Росією областях.

«Це негативно впливає на стан нашої безпеки»

Ще екскурс у недавнє минуле. Йшов уже п'ятий рік гібридної російсько-української війни. Тієї війни, яку в потужній паралельній інформаційній війні проти нашої держави підступні «брати» вперто звать «громадянською». І дуже прикро, що навіть жакливий приклад Донбасу, частину якого росіяни окупували ще й за певної підтримки і згоди частини місцевих жителів — заручників «інформаційної парасольки» так нічого й не навчив. Принаймні щодо інформаційної безпеки.

Йй-бо, хочеться мерщій прокинутися і погодитися: це був сон жаків, а не реальний стан справ, про який ішлося у звіті Національної ради з питань телебачення і радіомовлення під назвою «Завершення першого етапу розвитку телерадіомовлення на прикордонних територіях України». Повторюю, позаду вже була перша п'ятирічка війни з підступним і віроломним ворогом, а за цей час в Україні тільки й того, що наразі зрозуміли: ситуація на інформаційному фронті критична. Чи взагалі катастрофічна.

«Аналіз охоплення вітчизняними радіостанціями прикордонних територій показав його достатньо низький рівень. Подекуди українське радіомовлення відсутнє на зазначених територіях. І це, безумовно, небезпечний сигнал, оскільки це все негативно впливає на стан нашої інформаційної безпеки», — констатував тоді на пресконференції член Нацради Максим Онопрієнко.

Такий невтішний висновок, на жаль, підтверджують і дуже промовисті цифри. Середнє медіанне значення концентрації радіочастот у 86 прикордонних районах України було всього 27 відсотків. Сумнівим лідером стала Миколаївська область, де показник радіочастот не піднявся навіть до 1(!) відсотка. Може, хоч в областях на кордоні з РФ, звідки військові частини та техніки ще п'ять років тому припхалися на Донбас, ситуація краща? Не набагато. У прикордонних районах, наприклад, Чернігівщини — 12 відсотків, на прифронтовій Луганщині — 32, Сумщині — 46, Харківщині — 48. Поряд із цим, як свідчать авторитетні експерти, є окремі райони згаданих прикордонних областей, приміром, Харківської, Сумської та Чернігівської, жителі яких узагалі повністю позбавлені українського радіомовлення. Це було на п'ятому році інформаційної та гібридної війни по сусідству з їхнім віроломним ініціатором.

Досить невтішним навіть для мирного часу продовжує залишатися також стан справ із кількістю кабельних мереж у прикордонних районах, середнє медіанне значення концентрації яких становить 29 відсотків. Однак подекуди поблизу кордону їх ще менше: наприклад, у північних районах не просто прикордонної, а прифронтової Луганської області влітку 2019 року їх відповідна концентрація становила всього 7 відсотків. Та й показники Чернігівської — 26 відсотків, Харківської — 30 та Сумської областей — 37 відсотків оптимальними назвати неможливо.

За час, що минув від початку бойових дій на Донбасі, фахівці з року в рік привертають увагу ще й до гнітючого стану українського телерадіомовлення у прикордонних районах на тлі домінування російських телеканалів на супутникових ретрансляторах. Аудит ситуації в інформаційній сфері нашої прикордоння вражає: супутникове телебачення сусідньої країни-агресора представлено тут на 14 супутникових ретрансляторах, а відповідне ТБ України, яка повинна тепер захищати свої території, людей та інформаційний простір, усього на 4. Само собою, кількість телепрограм, пропонованих українським телеглядачам, також далеко не нашу користь: 248 проти 126.

І спробуйте тепер заперечити, що сусіди не використовують оту саму схему «інформаційна парасолька», успішно випробувану на Донбасі задовго до початку бойових дій. Бо і тоді, і тепер, на жаль, першими порушують державний кордон не диверсійно-розвідувальні групи та колони військової техніки, а професійні пропагандистські диверсанти.

Допоки триватиме ідеологічна окупація?

Про «інформаційну парасольку» також важко не згадати, якщо звернути увагу і на сьогодинішній стан українського телевізійного мовлення та радіомовлення у прикордонних областях. І особливо після відключення тут аналогового телемовлення. Немало експертів називають такий крок під час інформаційної та гібридної війни ідеологічною диверсією. Прикро, але підстав для такого категоричного висновку більш ніж досить. Адже відразу 30 відсотків жителів України були позбавлені гарантованого державою доступу до безкоштовного ефірного телебачення: програм «UA. Перший», «UA. Культура» та понад двох десятків регіональних каналів, які транслюються у цифровій ефірній мережі приватного провайдера програмної послуги і оператора ТОВ «Зеонбуд».

Тривожною з року в рік залишається ситуація із Суспільним теле- і радіомовленням. За свіжою інформацією Держкомтелерадіо, на сьомому році війни з усіх 86 прикордонних районів України тільки 40(!!) зараз мають якісне покриття сигналом програм телерадіомовлення ПАТ «НСТУ». Чому так відбувається і кому це вигідно? Та кому ж...

Відповідь очевидна, якщо звернути увагу на реальність щодо млявого поширення українських телепрограм у районах Сумської, Харківської, Херсонської та Чернігівської областей, розташованих уздовж кордону з РФ та окупованим Кримом. А тим часом триває потужна проросійська ідеологічна атака і навіть окупація українців. Принаймні за умов відсутнос-

ті бодай елементарного захисту і відповідного наповнення вітчизняного інформаційного простору сусіди дуже активно працюють із жителями згаданих районів, перетворюючи їх на заручників російської пропаганди. І поки в Україні безперешкодно поширюються сигнали російських ФМ-радіостанцій та ефірних телемовників, а люди стабільно «підсідають» на пропаганду країни-агресора, поразка в інформаційній війні стає ще відчутнішою і ще ганебнішою.

«Уже шість років поспіль Чернігівська обласна державна адміністрація порушує питання про збільшення покриття нашої прикордонної області телесигналом. Зокрема зверталися до Президента України, Національної ради з питань телебачення і радіомовлення, Кабінету Міністрів, ТОВ «Зеонбуд», Міністерства інформаційної політики. Із 2014 року облдержадміністрація актуалізує це питання на всіх рівнях, однак покриття вітчизняним телесигналом є недостатнім, особливо це стосується прикордонних районів», — свідчить заступник голови Чернігівської ОДА Андрій Подорван.

Про негативні інформаційні будні нагадав і представник Сумщини. «Це давня проблема. У нашій області вдовж державного українсько-російсько-

го кордону в деяких населених пунктах взагалі відсутнє українське мовлення. Зате сюди вільно заходить російське телебачення. А після кодування українських каналів люди скрізь (навіть не в прикордонних районах) почали дивитися російське ТБ», — розповідає заступник директора департаменту культури, інформаційної політики та туризму Сумської ОДА Сергій Над'ярний.

А вкотре озвучили ці хронічні проблеми на недавньому черговому засіданні робочої групи з питань функціонування регіонального інформаційного мовлення ПАТ «НСТУ», в якому взяли участь керівники Держкомтелерадіо, Національної ради з питань телебачення і радіомовлення, народні депутати, представники прикордонних областей. За підсумками наради в онлайн-режимі її учасники прийняли рішення звернутися до Кабінету Міністрів та Комітету Верховної Ради з питань бюджету з пропозицією включити до закону про Державний бюджет на 2021 рік фінансування будівництва мультикомплексу МХ-7 наземного ефірного телевізійного мовлення. Також вирішили обговорити питання створення нової Концепції регіонального суспільного мовлення із членами Комітету ВР з питань гуманітарної та інформаційної політики.

Насамкінець. «Ми хочемо, аби прикордонні райони України жили в інформаційному полі України, а не сусідніх держав», — зробив закономірний висновок один із учасників засідання робочої групи. Важко щось заперечити.

Шкода тільки, що на сьомому році гібридної війни, погодьтеся, одного бажання дуже мало. Бо наші підступні сусіди за цей період уже зробили все необхідне, аби українці тривалий час перебували і досі перебувають у проросійському антиукраїнському дезінформаційному просторі. «Інформаційна парасолька», яку вперше випробували на Донбасі, знову в дії. І нагадувати, яким жакливим подальшим подіям передувала ідеологічна атака, немає потреби. Бо війна і окупація частини територій українського Донбасу триває й досі.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Президент Ліги українських меценатів
Володимир Загорій:«Сьогодні у молоді
відчутний запит
на державну мову,
а конкурс імені Яценка
допомагає його
реалізувати»(Закінчення.
Початок на стор. 1)

Як відомо, люди до всього звикають і все для них буденніше. Втім наш мовний марафон не втрачає популярності, ентузіазм його учасників не згасає. Я перепитував учителів, школярів, студентів, чим їх так приваблює конкурс, і скрізь чув: звичайно, гроші переможцям і призерам — це дуже важливо. Але є ще один вельми істотний момент: сьогодні у молоді виразно відчутний запит на державну мову, а наш конкурс якраз допомагає реалізувати його. Це незаперечно!

За всіх складних моментів нашої мовної ситуації, в якій помітна пасивність влади в утвердженні державної мови, позитивна тенденція у її вирівнюванні саме в тому середовищі — незаперечна.

Чимало розумних дітей усвідомлюють, що без знання державної мови вони не матимуть серйозних кар'єрних перспектив у нашій державі. Отже, не все тут можна пояснювати тільки грошима й миттєвою матеріальною зацікавленістю.

Є ще сотні цікавих деталей та промовистих подробиць, що складаються у яскраву мозаїку в пам'яті. Вірю, що наш проєкт (не побоюся назвати його успішним!) докладно опишуть в динамічній історії його розвитку, а також проаналізують етнологи та соціальні психологи.

Це справді цікавий для таких студій матеріал, адже йдеться не лише про національне, а й державне будівництво. Тільки лінійний сьогодні не цитує популярні слова Бісмарка про роль учителя у зміцненні армії та держави. А ми з конкурсом на володіння мовою прийшли на допомогу вчителів, який не завжди може похвалитися успіхами у вихованні патріотизму своїх учнів.

УК Як, на вашу думку, конкурс вмотивується у контекст сучасної освітньої системи в Україні?

— На жаль, якісне володіння державною мовою взагалі не в пріоритеті сучасної системи освіти в Україні. Ризикую, що висловлю різку думку, але мені здається, що так голосно рекламні реформи в освітній системі не продиктовані реальним станом справ в Україні, національними традиціями, набутками радянської школи (там були мінуси, але були й плюси) і не мають логічної мотиваційної основи.

Розумію, всі глобалістичні тенденції і віяння, гіпноізичний вплив усього широко розрекла-

мованого нового. Але не тільки консерватор, а й людина з критичним мисленням може запитати: «А ви впевнені, що те, нове, справді набагато прогресивніше і краще для виховання гідного громадянина своєї країни?!»

Як на мене, не треба ставати на коліна перед усіма новачками, бо, здається мені, чимало з них мають деструктивний характер. Потрібне реалістичне чуття міри у поєднанні старого, перевіреного часом, того, що вже стало животворною традицією, і нового, в котрому окрім реальних вимог часу багато експериментального й гіпотетичного.

Ці міркування заслуговують стати темою самостійної дискусії. Одне незаперечно: наш конкурс — традиційна форма національного виховання, котре, незважаючи на всі глобалізаційні примхи та нові освітні рецепти, бережно плекають саме в тих країнах світу, котрі мають найвідчутніший вплив на планеті.

За всіх складних моментів нашої мовної ситуації, в якій помітна пасивність влади в утвердженні державної мови, незаперечна позитивна тенденція саме у молодіжному середовищі. Чимало розумних дітей усвідомлюють, що без знання державної мови вони не матимуть серйозних кар'єрних перспектив у нашій державі.

Для прикладу це Китай, США, Франція, Британія, Німеччина, Канада, де, обережно впускаючи в систему освіти новачків, не відмовляються від плекання в школах, скажімо, китаєзнавства, америкознавства, німеччинознавства, канадознавства тощо. Там освіта саме в сенсі пріоритету знань про свою рідну країну, як міцне дерево, котре, пориваючись своїм верхів'ям у височині і вловлюючи своєю верхівкою всі віяння часу, глибоко тримається своїм корінням рідного ґрунту. А тому ніякі інформаційні урагани не здатні те дерево вирвати з основи основ і понести невідомо куди.

Не повторюю всоте подробиць його організації, роботи журі, акумулювання коштів для преміального фонду тощо. Просто глянув з відстані і крізь його призму на всю нашу освітню систему. Хто заперечить мені в ось такому твердженні?

УК Тобто український освітній продукт помітно втратив свою якість?

— Саме так. Поінформованість, стихійна нахапаність різних фактів видають за освіченість. Справжня освіченість — це річ фундаментальна. А отже, й принципово інша. Ще, здається мені, у нас не вчать вчитися. Те, на чому наголошували видатні педагоги від Песталоцці й до Сухомлинського: не можна вихнути в голову дитині всі ті знання, передбачені програмою середньої школи, але можна навчити її — для цього є спеціальні методології — вчитися, доповнювати засвоєване в школі самоосвітою. А також знову про дуже важливе! — належним вихованням, заснованим саме на патріотичних імперативах. А який патріотизм без поваги до державної мови? Питання риторичне.

УК Іншими словами, конкурс слід розглядати в широкому інтелектуально-освітньому контексті.

—... і не відривати його від сучасних проблем нашої освіти, не виокремлювати в щось автономне від неї. Відривати цей проєкт — все одно як аналізувати матч шкільної футбольної команди без аналізу спортивного виховання в цьому навчальному закладі. Матч і його результати — це наслідок і підсумок відповідного чи невідповідного рівня всієї попередньої спортивної підготовки.

УК Конкурс уперше відкриватиметься у військовому ліцеї імені Івана Богуна. Очевидно, для багатьох це буде великою несподіванкою...

— Це спричинено особливостями сьогоднішньої ситуації, коли повсюдно загроза коронавірусу. Дійство наше відбудеться на стадіоні або на плацу ліцею. Отже, як того вимагає карантин, на повітрі і з дотриманням відповідної дистанції всіх учасників.

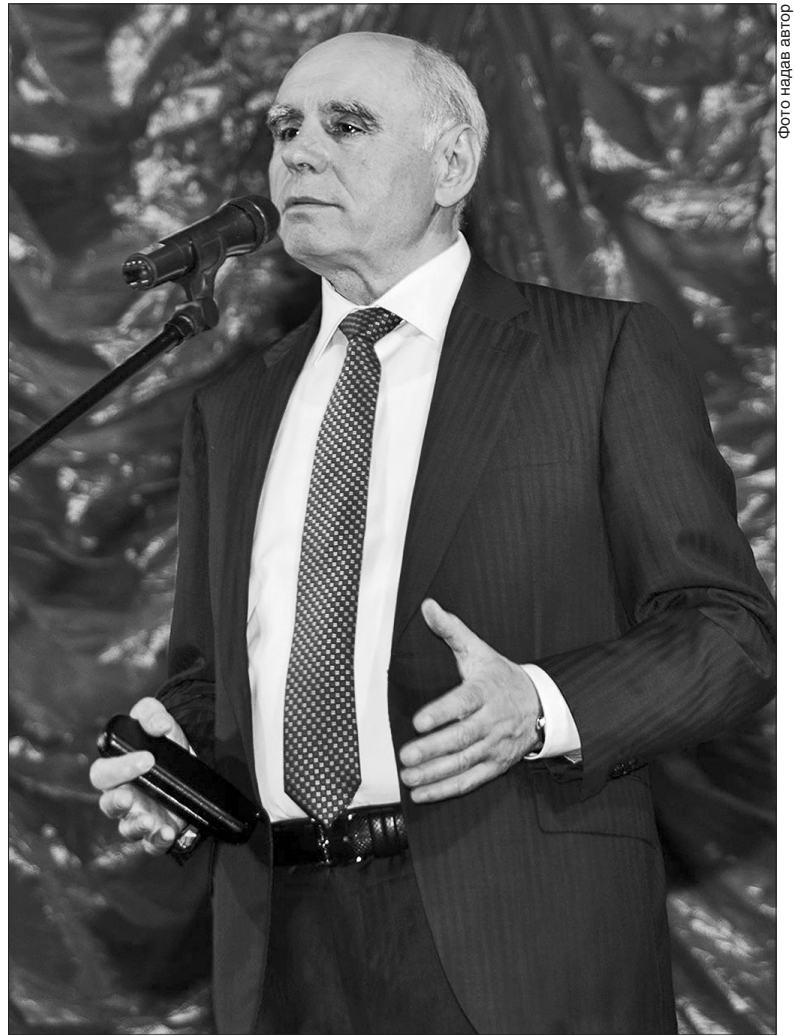

Фото надав автор

ДОСЬЄ «УК»

Володимир ЗАГОРІЙ народився 1951 року на Полтавщині в селі Старий Калкаїв. Відомий науковець, підприємець, благодійник. Доктор фармацевтичних наук (2002), професор (2002), завідувач кафедри промислової, клінічної фармації та клінічної фармакології (з 1997) НМАПО імені П. Л. Шупика. Голова Наглядової ради (з 2009) ПрАТ «Фармацевтична фірма «Дарниця».

Закінчив Ленінградський хіміко-фармацевтичний інститут (1974), Академію народного господарства при Раді Міністрів СРСР (1986–1988).

Один із засновників і президент Міжнародного благодійного фонду «Ліга українських меценатів».

Якщо раніше кожен новий конкурс ми відкривали в іншій області, котрій цю естафету передавала та область, у якій відкривався попередній мовний марафон, то нині змушені вдаватися до такого варіанта.

Двадцятий мовний турнір стартував у столиці України, і двадцять перший також візьме початок у Києві. Це вимушений крок. Через пандемію нам взагалі радили відкласти цей проєкт до кращих часів, коли над Україною не висітиме загроза хвороби. Але не можна відкласти життя!

Можна і треба раціонально пристосовуватися до нових обставин і, дотримуючись усіх можливих запобіжних засобів, робити цю справу, у важливість котрої ми непохитно віримо. Вона продиктована нашими переконаннями, у яких серед ієрархії цінностей патріотизм і державна мова на чільному місці.

УК Останнім часом на другий план відійшла тема конкурсу в діаспорі...

— Був час, коли за участі Міністерства закордонних справ усе це дуже активно відбувалося в тих країнах, де живуть українці. Колись під час урочистого закриття конкурсу ім. П. Яценка в столичному театрі ім. І. Франка на сцені поряд із прапором України були прапори тридцяти держав — усіх, де тоді відбувся конкурс. Уявляєте, який був резонанс і відгомін цього проєкту?

Але останніми роками кількість учасників у діаспорі зменшилася. Виконавчій дирекції Ліги меценатів, де маємо лише кількох працівників, важко скоординувати роботу ще й у всій

світовій українській діаспорі. Але важлива й промовиста навіть така подробиця: цього року конкурс імені Яценка успішно відбувся у Башкортостані, а це Російська Федерація. І це в умовах війни, коли все українське в Росії піддається переслідуванню.

Не можу з точністю сказати, в скількох країнах відбувся минулий двадцятий мовний турнір, бо ніхто в Україні це не відстежує. Раніше ми мали таку статистику від МЗС. Нещодавно звернулися з листом до цього міністерства, в якому прохали знову так само активно опікуватися конкурсом, щоб дати йому, як кажуть, друге дихання саме в діаспорі. І в цьому зверненні нас підтримало Міністерство освіти, висловивши готовність надавати інформаційну та методичну допомогу українським громадам в цьому питанні.

Гадаю, що конкурс у діаспорі важливий не тільки для його організаторів, а й для України. Українське лобі у світі твориться багатьма способами. І наш конкурс один із них. Присутність української мови в іншій країні — це також важливий чинник формування ставлення тієї країни до українців і до України загалом.

Маю всі сподівання, що наперекір усім складностям та несприятливим обставинам двадцять перший конкурс відбудеться і пройде успішно. І за рік ми повідомлятимемо, що продовжуємо гарну традицію, в основі якої любов до Батьківщини і рідної мови.

Світлана КОРОНЕНКО
для «Урядового кур'єра»

ДОКУМЕНТИ

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про розвідку

Цей Закон визначає правові та організаційні засади функціонування розвідки, правовий статус і соціальні гарантії співробітників розвідувальних органів України та осіб, залучених до виконання розвідувальних завдань, а також порядок здійснення контролю за розвідкою.

Розділ І

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Основні терміни

1. У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в такому значенні:

1) власна безпека — стан захищеності сил і засобів розвідки, розвідувальної діяльності, а також інформації про розвідувальний орган та розвідувальну діяльність, за якого забезпечуються їх безпечне функціонування та здійснення;

2) розвідка — організаційно-функціональне поєднання визначених цим Законом розвідувальних органів та діяльності, яку вони здійснюють самостійно або у взаємодії між собою та з іншими суб'єктами розвідувального співтовариства з метою забезпечення національної безпеки і оборони України;

3) розвідувальна діяльність — система розвідувальних заходів, що проводяться розвідувальними органами України для виконання покладених на ці органи завдань та здійснення визначених цим Законом функцій;

4) розвідувальний захід — комплекс дій та рішень розвідувального органу та/або у випадках, визначених цим Законом, іншого суб'єкта розвідувального співтовариства із застосуванням методів, сил і засобів розвідки;

5) розвідувальна інформація — усні, зафіксовані на матеріальних носіях (у тому числі у зразках виробів і речовин) чи відображені в електронному вигляді відомості або дані, які не є загальнодоступними або які неможливо отримати офіційним шляхом, про наміри, плани і дії іноземних держав, організацій та осіб чи про їхні потенційні можливості щодо реалізації таких намірів і планів, а також про процеси, події, обставини, технології, знання в інтересах національної безпеки і оборони України;

6) розвідувальна таємниця — вид таємної інформації, що охоплює відомості та дані, отримані або створені розвідувальними органами України під час виконання покладених на ці органи завдань та здійснення функцій, визначених цим Законом, розголошення яких може завдати шкоди функціонуванню розвідки і доступ до яких обмежено відповідно до цього Закону в інтересах національної безпеки України;

7) розвідувальні органи України (далі — розвідувальні органи) — державні органи, уповноважені цим Законом здійснювати розвідувальну діяльність з метою захисту національних інтересів України від зовнішніх загроз;

8) сили і засоби розвідки — співробітники розвідувальних органів та особи, залучені до конфіденційного співробітництва з цими органами, органи військового управління розвідки та військові частини розвідки, підрозділи, підприємства, установи, організації, заклади, засоби та структури прикриття, будівлі, приміщення, транспортні засоби, інформаційні системи та бази даних, технічні засоби розвідки, озброєння, боєприпаси, військова та спеціальна техніка, спеціальні технічні засоби, інше майно, кошти в національній та іноземній валютах, які використовуються для здійснення розвідувальної діяльності або для організації чи забезпечення її здійснення, а також сили і засоби інших суб'єктів розвідувального співтовариства у випадках, визначених цим Законом;

9) спеціальні (активні) заходи — розвідувальні заходи, спрямовані на сприяння реалізації національних інтересів України, протидію намірам, планам і діям, що створюють зовнішні загрози національній безпеці України;

10) співробітник кадрового складу — співробітник розвідувального органу, який за посадою, що він займає в цьому органі, виконує посадові (службові) обов'язки, безпосередньо пов'язані з організацією, здійсненням та забезпеченням розвідувальної діяльності;

11) співробітник під прикриттям — співробітник кадрового складу, який виконує посадові (службові) обов'язки без розкриття інформації про його належність до розвідувального органу особам, яким в установленому порядку не надано доступу до такої інформації;

12) споживачі — Президент України, Голова Верховної Ради України, голова та члени комітету Верховної Ради України, до предмета відання якого віднесено питань забезпечення контрольних функцій Верховної Ради України за діяльністю органів спеціального призначення з правоохоронними функціями, правоохоронних органів спеціального призначення та розвідувальних органів, Прем'єр-міністр України, члени та Секретар Ради національної безпеки і оборони України, а також визначені Президентом України інші складові сектору безпеки і оборони України, яким у встановленому законодавством порядку надається розвідувальна інформація;

13) технічні засоби розвідки — технічні засоби, устаткування, апаратура, прилади, пристрої, препарати та інші вироби, спеціально розроблені, створені, запрограмовані, придбані, модернізовані, пристосовані і призначені для здійснення та забезпечення розвідувальної діяльності;

14) уповноважений суддя — суддя апеляційного суду з розгляду кримінальних проваджень, до повноважень якого належить здійснення в порядку, передбаченому цим Законом, судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб під час здійснення розвідувальної діяльності.

2. Інші терміни вживаються у цьому Законі у значеннях, визначених у Законі України «Про національну безпеку України» та інших законодавчих актах України.

Стаття 2. Основні завдання розвідки

1. Основними завданнями розвідки є:

1) своєчасне забезпечення споживачів розвідувальною інформацією;

2) сприяння реалізації національних інтересів України;

3) протидія зовнішнім загрозам національній безпеці України у визначених законом сферах.

Стаття 3. Правова основа функціонування розвідки

1. Правову основу функціонування розвідки становлять Конституція України, чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, цей та інші закони України, а також видані на їх основі нормативно-правові акти.

Розділ ІІ

РОЗВІДУВАЛЬНЕ СПІВТОВАРИСТВО ТА ЗАГАЛЬНІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ РОЗВІДКИ

Стаття 4. Розвідувальне співтовариство

1. З метою ефективного виконання завдань розвідки в Україні функціонує розвідувальне співтовариство.

2. Суб'єктами розвідувального співтовариства є:

1) координаційний орган з питань розвідки;

2) розвідувальні органи, визначені цим Законом;

3) Служба безпеки України;

4) визначені Радою національної безпеки і оборони України інші складові сектору безпеки і оборони, що залучаються розвідувальними органами до виконання розвідувальних завдань та посилення розвідувальних спроможностей держави.

3. Оперативні підрозділи Центрального управління Служби безпеки України, що здійснюють контррозвідувальну діяльність, відповідно до цього Закону можуть проводити розвідувальні заходи з метою отримання інформації в інтересах контррозвідки.

4. Координаційний орган з питань розвідки може утворюватися Президентом України як постійно діючий допоміжний або інший визначений статтею 106 Конституції України орган для сприяння реалізації повноважень Президента України, у тому числі як Голови Ради національної безпеки і оборони України, забезпечення взаємодії, розвитку та координації спільної діяльності суб'єктів розвідувального співтовариства.

Положення про координаційний орган з питань розвідки та його персональний склад затверджуються Президентом України.

Рішення координаційного органу з питань розвідки, введені в дію актами Президента України, є обов'язковими до виконання всіма суб'єктами розвідувального співтовариства.

5. Загальна координація діяльності суб'єктів розвідувального співтовариства здійснюється Радою національної безпеки і оборони України.

Стаття 5. Розвідувальні органи

1. Розвідувальними органами є:

1) Служба зовнішньої розвідки України;

2) розвідувальний орган Міністерства оборони України;

3) розвідувальний орган центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони державного кордону.

2. Здійснення розвідувальної діяльності іншими, ніж передбачені цією статтею, державними органами, військовими формуваннями, підприємствами, установами, організаціями будь-якої форми власності або фізичними особами забороняється, крім проведення розвідувальних заходів та здійснення спеціальної розвідки іншими суб'єктами розвідувального співтовариства у випадках, передбачених цим Законом.

3. Положення про розвідувальний орган затверджує Президент України.

4. Розвідувальні органи є юридичними особами публічного права.

Стаття 6. Основні функції розвідувальних органів

1. Розвідувальні органи на виконання визначених статтею 2 цього Закону основних завдань розвідки:

1) здійснюють добування, аналітичне опрацювання, оброблення і надання розвідувальної інформації її споживачам у встановленому цим Законом порядку;

2) проводять заходи з метою сприяння реалізації національних інтересів України, забезпечення безпеки та участі у формуванні і реалізації державної політики у визначених законом сферах, посилення обороноздатності держави, економічного та науково-технічного розвитку;

3) виявляють та визначають ступінь зовнішніх загроз національній безпеці України, у тому числі у кіберпросторі, життє, здоров'ю її громадян та об'єктам державної власності за межами України, організують і проводять спеціальні (активні) заходи щодо таких загроз та з протидії іншій діяльності, що становить зовнішню загрозу національній безпеці України;

4) у межах визначених законодавством повноважень беруть участь у забезпеченні безпеки закордонних дипломатичних установ України, у тому числі шляхом організації та проведення уповноваженими особами цих установ відповідних заходів;

5) сприяють спеціально уповноваженому органу державної влади у сфері контррозвідувальної діяльності у здійсненні контррозвідувального забезпечення закордонних дипломатичних установ України, безпеки співробітників цих установ та членів їх сімей у державі перебування, відряджених за кордон громадян України, які обізнані у відомостях, що становлять державну таємницю, а також охороні державної таємниці в цих установах;

6) беруть участь у боротьбі з тероризмом, протидії розвідувально-підірвнй діяльності проти України, транснаціональній організованій злочинності та іншій злочинній діяльності, що становлять зовнішню загрозу національній безпеці України;

7) беруть участь у заходах державного контролю за міжнародними передачами товарів військового призначення та подвійного використання, зокрема з метою запобігання та протидії розповсюдженню зброї масового знищення і засобів її доставки, незаконному обігу товарів військового призначення та подвійного використання;

8) забезпечують власну безпеку;

9) здійснюють співробітництво з компетентними органами іноземних держав, міжнародними організаціями;

10) здійснюють інші визначені законом функції з метою забезпечення національної безпеки України.

2. Функції Служби зовнішньої розвідки України та розвідувального органу Міністерства оборони України у сфері військово-технічного співробітництва, а також порядок їх взаємодії під час здійснення розвідувальної діяльності у цій сфері визначаються цим та іншими законами України, актами Президента України.

3. Діяльність розвідувальних органів може використовуватися виключно для здійснення функцій, визначених законом.

Стаття 7. Структура та чисельність розвідувальних органів

1. Організаційну структуру розвідувального органу визначає Президент України.

2. Загальна чисельність Служби зовнішньої розвідки України визначається законом.

3. Граничну чисельність розвідувальних органів, що функціонують у підпорядкуванні центральних органів виконавчої влади, визначає Президент України в межах затвердженої Верховною Радою України загальної чисельності Збройних Сил України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань.

Стаття 8. Служба зовнішньої розвідки України

1. Служба зовнішньої розвідки України здійснює розвідувальну діяльність у зовнішньополітичній, економічній, військово-технічній, науково-технічній, інформаційній, екологічній сферах, сфері кібербезпеки.

2. Завдання, повноваження, порядок організації та здійснення Службою зовнішньої розвідки України розвідувальної діяльності, правовий статус та особливості соціального і правового захисту її співробітників, фінансового та матеріально-технічного забезпечення, захисту інформації, а також демократичного цивільного контролю за здійсненням нею розвідувальної діяльності визначаються цим Законом, а правовий статус Служби зовнішньої розвідки України як окремого державного органу і військового формування, загальні структура та чисельність — Законом України «Про Службу зовнішньої розвідки України».

3. Служба зовнішньої розвідки України в межах компетенції може залучати до виконання розвідувальних завдань інших суб'єктів розвідувального співтовариства, визначених пунктами 3 і 4 частини другої статті 4 цього Закону.

Стаття 9. Розвідувальний орган Міністерства оборони України, інші суб'єкти системи воєнної розвідки

1. Розвідувальний орган Міністерства оборони України здійснює розвідувальну діяльність у воєнній сфері, сферах оборони, військового будівництва, військово-технічній та кібербезпеки.

2. Суб'єктами системи воєнної розвідки є такі складові розвідувального співтовариства:

1) розвідувальний орган Міністерства оборони України, який є головним органом управління в системі воєнної розвідки і в межах повноважень та в порядку, визначених цим Законом та актами Президента України, координує діяльність суб'єктів воєнної розвідки та залучає визначені пунктами 2 і 3 цієї частини суб'єкти, а в особливий період — інші складові сил оборони до виконання покладених на такий розвідувальний орган завдань та здійснення визначених цим Законом функцій;

2) органи військового управління розвідки і військові частини розвідки Збройних Сил України, які в межах визначених законодавством повноважень здійснюють діяльність з метою розвідувального забезпечення застосування Збройних Сил України;

3) Сили спеціальних операцій Збройних Сил України, які в межах визначених законодавством повноважень здійснюють спеціальну розвідку в інтересах підготовки та проведення операцій військ (сил) оборони та спеціальних операцій.

3. Залучені відповідно до пункту 1 частини другої цієї статті суб'єкти системи воєнної розвідки виключно для виконання покладених на них завдань застосовують технічні засоби розвідки та реалізують інші повноваження в межах і в порядку, визначених цим Законом, виданими на його виконання актами Президента України та розвідувального органу Міністерства оборони України.

4. Розвідувальний орган Міністерства оборони України, крім зазначених пунктами 2 і 3 частини другої цієї статті суб'єктів системи воєнної розвідки, у межах компетенції також може залучати до виконання розвідувальних завдань інших суб'єктів розвідувального співтовариства, визначених пунктами 3 і 4 частини другої статті 4 цього Закону.

Стаття 10. Розвідувальний орган центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони державного кордону

1. Розвідувальний орган центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони державного кордону, здійснює розвідувальну діяльність у сфері безпеки державного кордону та охорони суверенних прав України в її виключній (морській) економічній зоні.

2. Організаційна структура та гранична чисельність розвідувального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони державного кордону, не входять до структури та чисельності цього центрального органу виконавчої влади.

3. Розвідувальний орган центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони державного кордону, у межах компетенції може залучати до виконання розвідувальних завдань інших суб'єктів розвідувального співтовариства, визначених пунктами 3 і 4 частини другої статті 4 цього Закону.

Стаття 11. Керівництво розвідувальними органами

1. Загальне керівництво розвідувальними органами здійснює Президент України.

2. Керівники центральних органів виконавчої влади, у підпорядкуванні яких функціонують розвідувальні органи, створюють необхідні умови для функціонування, спрямовують та координують їх діяльність у порядку, в межах повноважень та у спосіб, визначених цим Законом та положеннями про відповідні розвідувальні органи.

3. Безпосереднє керівництво розвідувальними органами здійснюють їх керівники, які призначаються на посаду і звільняються з посади Президентом України. Керівники розвідувальних органів, які функціонують в підпорядкуванні центральних органів виконавчої влади, призначаються на посаду і звільняються з посади Президентом України за поданням керівників центральних органів виконавчої влади, в підпорядкуванні яких вони функціонують.

Керівником розвідувального органу може бути громадянин України, який має вищу освіту, володіє державною мовою, здатний за своїми діловими та моральними якостями, освітнім і професійним рівнем, станом здоров'я виконувати відповідні посадові (службові) обов'язки та не підпадає під обмеження, передбачені частиною другою статті 31 цього Закону.

4. Керівник розвідувального органу:

1) організовує та спрямовує роботу відповідного розвідувального органу;

2) забезпечує виконання покладених на розвідувальний орган завдань та контролює стан їх виконання;

3) представляє в установленому порядку розвідувальний орган у відносинах з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями, із компетентними органами іноземних держав, міжнародними організаціями;

4) видає накази, у тому числі такі, що підлягають державній реєстрації, та розпорядження, дає доручення, що є обов'язковими для виконання співробітниками відповідного розвідувального органу;

5) відповідно до визначеної Президентом України організаційної структури затверджує організаційно-штатну структуру та штат розвідувального органу, положення про самостійні структурні та територіальні підрозділи, у тому числі із статусом юридичної особи, заклади, підприємства, установи, організації;

6) призначає на посади та звільняє з посад співробітників відповідного розвідувального органу, крім посад заступників керівника розвідувального органу, призначення на які здійснюються Президентом України або керівником центрального органу виконавчої влади, у підпорядкуванні якого функціонує розвідувальний орган;

7) вносить подання щодо призначення на посади співробітників розвідувального органу, якщо такі призначення здійснюються керівником центрального органу виконавчої влади, у підпорядкуванні якого функціонує розвідувальний орган, або зазначеним керівником чи керівником розвідувального органу за погодженням із Президентом України;

8) здійснює повноваження керівника державної служби у відповідному розвідувальному органі або визначає заступника керівника розвідувального органу з чис-

ла співробітників кадрового складу, які є державними службовцями, для здійснення таких повноважень;

9) присвоює співробітникам розвідувального органу, підпорядкованих військових частин, закладів, установ та організацій військові звання, крім вищих військових звань, та відповідні ранги;

10) вносить у встановленому порядку подання про присвоєння вищих військових звань, відповідних рангів;

11) заохочує співробітників розвідувального органу та осіб, залучених до конфіденційного співробітництва, накладає дисциплінарні стягнення на співробітників розвідувального органу, вносить відповідні подання Президенту України або керівнику центрального органу виконавчої влади, у підпорядкуванні якого функціонує розвідувальний орган;

12) ухвалює рішення щодо надання співробітникам розвідувального органу грошової компенсації пільг та соціальних гарантій, якими вони не можуть скористатися в загальному порядку через загрозу розкриття інформації про їх належність до такого органу;

13) організовує забезпечення власної безпеки, визначає порядок обліку, оброблення, використання, зберігання та знищення отриманої або створеної розвідувальним органом інформації та її носіїв (крім носіїв секретної інформації), обмежує доступ до них та вживає заходів щодо унеможливлення несанкціонованого доступу до них;

14) організовує діяльність із визначення номенклатури, норм належності, порядку обліку, використання та списання засобів розвідки;

15) звітує про діяльність розвідувального органу в порядку, визначеному цим Законом;

16) здійснює інші повноваження, передбачені законодавством.

5. У разі відсутності керівника розвідувального органу повноваження, передбачені частиною четвертою цієї статті, здійснює його перший заступник або визначений керівником розвідувального органу один із його заступників.

Стаття 12. Повноваження розвідувальних органів

1. Розвідувальні органи для здійснення визначених цим Законом функцій можуть:

1) організовувати та проводити розвідувальні заходи;

2) створювати структурні, у тому числі територіальні, підрозділи в межах загальної (граничної) чисельності та відповідно до визначеної Президентом України організаційної структури, а також заклади, установи;

3) використовувати умови найменування;

4) відкривати та використовувати рахунки в національній та іноземній валютах у банках та інших фінансових установах;

5) використовувати співробітників під прикриттям;

6) утворювати, реорганізовувати та ліквідовувати структури прикриття, використовувати та відчувувати кошти та майно, набуті в результаті їх діяльності;

7) виготовляти та використовувати засоби прикриття;

8) здійснювати конфіденційне співробітництво з особами;

9) здійснювати у визначеному законодавством порядку контролюване (під оперативним контролем) пересування осіб та/або контролюване (під оперативним контролем) переміщення предметів через державний кордон України;

10) здійснювати опитування осіб, у тому числі з використанням технічних засобів реєстрації реакцій людини;

11) платно або безоплатно використовувати на договірних засадах службові приміщення, транспортні засоби та інше майно підприємств, установ і організацій незалежно від форми власності, а також за згодою окремих осіб, у тому числі на договірних засадах, належні їм жилі та нежилі приміщення, транспортні засоби та інше майно;

12) здійснювати перевірку осіб у зв'язку з призначенням на посади в розвідувальних органах або залученням до конфіденційного співробітництва з ними, здійснювати обробку персональних даних цих осіб та їх близьких родичів;

13) здійснювати перевірку громадян України з числа співробітників під прикриттям та залучених до конфіденційного співробітництва осіб з метою надання їм доступу до конкретної (обмеженого змісту) секретної інформації та/або розвідувальної таємниці, ознайомлення з якими є необхідним для виконання цими органами покладених на них завдань, незалежно від наявності в таких громадян допуску до державної таємниці;

14) здійснювати спеціальне оброблення інформації з відкритих джерел, інформаційних систем, обліків, реєстрів, баз даних;

15) вживати заходів щодо технічного, криптографічного та інших видів захисту інформації, протидії технічним розвідкам;

16) здійснювати обробку персональних даних співробітників розвідувальних органів та осіб, залучених до конфіденційного співробітництва;

17) користуватися послугами експертів та консультантів, у тому числі фахівців інших органів, підприємств, установ, організацій будь-якої форми власності на платній і безоплатній основі;

18) створювати і використовувати інформаційні, інформаційно-телекомунікаційні системи та оперативні обліки для забезпечення розвідувальної діяльності;

19) виступати замовниками науково-дослідних, дослідно-конструкторських та інших робіт, зокрема з розроблення і виготовлення технічних засобів розвідки, озброєння, боєприпасів, військової та спеціальної техніки, необхідних для здійснення розвідувальної діяльності, спеціальних технічних засобів, проводити їх випробування та дослідну експлуатацію;

20) створювати, закуповувати, програмувати, модернізувати, пристосовувати і застосовувати технічні засоби розвідки, озброєння, боєприпаси, військову та спеціальну техніку, спеціальні технічні засоби;

21) отримувати у встановленому законодавством порядку інформацію від державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій будь-якої форми власності, у тому числі шляхом безпосереднього доступу до їх інформаційних, довідкових систем, обліків, реєстрів, банків або баз даних тощо;

22) залучати в установленому порядку інших суб'єктів розвідувального співтовариства до виконання розвідувальних завдань;

23) видавати нормативно-правові та інші акти щодо діяльності розвідувальних органів, розробляти, погоджувати та подавати на розгляд у встановленому законодавством порядку проекти законів, підзаконних актів із цих питань;

24) здійснювати управління об'єктами державної власності, що належать до сфери їх управління;

25) мати відомчу символіку, відомчі заохочувальні відзнаки, у тому числі відзнаки «Вогнепальна зброя» та «Холодна зброя»;

26) здійснювати інші повноваження, визначені законодавством.

2. Форми, методи і засоби реалізації розвідувальними органами своїх повноважень визначаються законодавством, у тому числі актами розвідувальних органів, що містять таємну інформацію.

Розділ ІІІ

ПОРЯДОК ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ЗДІЙСНЕННЯ РОЗВІДУВАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття 13. Порядок організації та здійснення розвідувальної діяльності

1. Пріоритетні завдання розвідувальним органам на поточний рік визначаються Президентом України з урахуванням сфер їх діяльності, характеру зовнішніх загроз національній безпеці, у тому числі на основі пропозицій координаційного органу з питань розвідки.

2. Довгострокове планування розвідувальної діяльності здійснюється на основі Національного розвідувального програми, розробленої та затвердженої відповідно до статті 32 Закону України «Про національну безпеку України».

3. Керівники розвідувальних органів забезпечують виконання пріоритетних завдань шляхом визначення розвідувальних та інформаційних завдань, організації та забезпечення належної взаємодії цих органів між собою та з іншими суб'єктами розвідувального співтовариства, залученими до виконання таких завдань.

4. Визначені відповідно до частини третьої цієї статті розвідувальні завдання, а також потреба в забезпеченні власної безпеки за межами України є підставами для здійснення розвідувальної діяльності.

5. Розвідувальні органи за наявності підстав для здійснення розвідувальної діяльності з метою її організації, систематизації, документальної фіксації та аналізу її результатів ведуть розвідувальні справи. Порядок відкриття, ведення, закриття та зберігання розвідувальних справ визначається актами розвідувальних органів.

Стаття 14. Розвідувальні заходи

1. Розвідувальні органи для виконання завдань та здійснення функцій, передбачених цим Законом, проводять розвідувальні заходи за межами України та мають право проводити розвідувальні заходи з території України, якщо вони безпосередньо пов'язані із здійсненням розвідувальної діяльності за межами України або спрямовані на здобування розвідувальної інформації, що має джерело походження за межами України.

2. Порядок організації і проведення розвідувальних заходів визначається розвідувальними органами.

3. Розвідувальні заходи не можуть організовуватися і проводитися для вирішення завдань кримінального провадження.

Стаття 15. Розвідувальні заходи, що проводяться на підставі рішення суду

1. Розвідувальні органи можуть проводити стосовно особи, місця або речі, які перебувають на території України, окремі розвідувальні заходи, що полягають у:

1) спостереженні за особою або місцем із фіксацією відповідних відомостей або даних;

2) знятті інформації з транспортних телекомунікаційних мереж шляхом відбору та фіксації змісту відповідних відомостей або даних, що передаються або отримуються особою;

3) знятті інформації з електронних інформаційних систем шляхом пошуку, відбору та фіксації відповідних відомостей або даних, що містяться в електронній інформаційній системі або її частині, без відома її власника, володільця або утримувача;

ДОКУМЕНТИ

4) обстеженні публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи шляхом проникнення до таких об'єктів і (за потреби) фіксації відомостей або даних про них;

5) локалізації радіоелектронного засобу, у тому числі мобільного терміналу систем зв'язку, та інших радіовипромінювальних пристроїв, активованих у мережах операторів, провайдерів телекомунікацій, шляхом відбору та фіксації відомостей або даних про місцезнаходження та/або використання такого засобу (пристрою) без розкриття змісту повідомлень, що передаються або отримуються особою;

6) огляді кореспонденції шляхом негласного відбору за ідентифікаційними ознаками кореспонденції, її оброблення, зняття копій чи отримання зразків.

Такі розвідувальні заходи проводяться за умов, якщо вони безпосередньо пов'язані із здійсненням розвідувальної діяльності за межами України або спрямовані на здобування розвідувальної інформації, що має джерело походження за межами України, та виключно на підставі рішення суду.

2. Розвідувальний орган може розпочати проведення розвідувальних заходів, передбачених частиною першою цієї статті, стосовно особи, яка перебуває на території України на законних підставах і яку ідентифіковано під час проведення розвідувального заходу за пошуковими критеріями, виключно на підставі рішення суду. У такому випадку за рішенням керівника розвідувального органу проведення розвідувального заходу за пошуковими критеріями може бути продовжено на строк до отримання рішення суду, але не більше ніж на 72 години з моменту ідентифікації особи.

3. Зняття відповідно до пункту 2 частини першої цієї статті інформації з транспортних телекомунікаційних мереж операторів телекомунікацій, які надають послуги мобільного та/або фіксованого зв'язку, забезпечується системою технічних засобів, що використовується всіма розвідувальними органами на умовах автономного доступу до інформації у порядку, визначеному законодавством.

Стаття 16. Особливості розгляду судом клопотань про надання дозволу на проведення розвідувальних заходів

1. Клопотання керівника розвідувального органу або уповноваженого ним заступника керівника розвідувального органу про надання дозволу на проведення розвідувальних заходів, визначених частиною першою статті 15 цього Закону, розглядається уповноваженим суддею суду, у межах територіальної юрисдикції якого перебуває розвідувальний орган.

У клопотанні про надання дозволу на проведення розвідувальних заходів зазначається така інформація:

1) найменування розвідувального органу, який вносить клопотання;

2) стислий виклад обставин, номер розвідувальної справи, обґрунтування необхідності проведення розвідувального заходу, у зв'язку з якими подається клопотання;

3) вид розвідувального заходу, обґрунтована тривалість його проведення в межах строку, визначеного частиною шостою цієї статті;

4) відомості, що дозволяють ідентифікувати особу, місце або річ, стосовно яких необхідно провести розвідувальний захід;

5) відомості про наявність раніше отриманих дозволів суду на проведення розвідувальних заходів стосовно конкретної особи;

6) відомості про акт розвідувального органу, що визначає порядок проведення розвідувального заходу;

7) найменування оператора, провайдера телекомунікацій або власника (володільця) кабельної каналізації електрозв'язку (із зазначенням їх найменування) для організації та проведення розвідувального заходу.

2. Клопотання про надання дозволу на проведення розвідувальних заходів передається з дотриманням вимог законодавства про охорону державної таємниці уповноваженому судді. Таке клопотання не підлягає реєстрації та розподілу із застосуванням автоматизованої системи документообігу суду.

3. Розгляд клопотання про надання дозволу на проведення розвідувальних заходів та постановлення ухвали про надання дозволу на проведення розвідувального заходу або про відмову в наданні дозволу здійснюється уповноваженим суддею невідкладно, але не пізніше двадцяти годин з моменту його отримання, за участю особи, яка внесла клопотання, та/або інших уповноважених керівником розвідувального органу осіб.

Розгляд клопотань про надання дозволу на проведення розвідувальних заходів здійснюється в закритому судовому засіданні без застосування технічних засобів фіксації.

4. Уповноважений суддя, розглядаючи клопотання про надання дозволу на проведення розвідувальних заходів, встановлює достатність та обґрунтованість підстав для надання такого дозволу, про що постановляє відповідну ухвалу.

5. Ухвала про надання дозволу на проведення розвідувального заходу має відповідати загальним вимогам до судових рішень та містити відомості про:

1) найменування розвідувального органу, якому дозволено проведення розвідувального заходу;

2) особу, місце або річ, стосовно яких необхідно провести розвідувальний захід;

3) вид розвідувального заходу та залежно від його виду відомості про особу, що дають змогу її ідентифікувати, про місце або річ;

4) вимогу до оператора, провайдера телекомунікацій або власника (володільця) кабельної каналізації електрозв'язку (із зазначенням їх найменування) про надання сприяння в організації та проведенні розвідувального заходу (за потреби);

5) найменування оперативного підрозділу іншого суб'єкта розвідувального співтовариства, який залучається до проведення розвідувального заходу (за потреби);

6) строк дії ухвали.

6. Строк дії ухвали про надання дозволу на проведення розвідувального заходу не може перевищувати шести місяців.

7. Ухвала про відмову в наданні дозволу на проведення розвідувального заходу постановляється в разі невідповідності клопотання про надання дозволу на проведення розвідувального заходу вимогам частини першої цієї статті або відсутності підстав, визначених частиною четвертою статті 13 цього Закону. Ухвала про відмову в наданні дозволу на проведення розвідувального заходу має бути вмотивованою та містити обґрунтування причин такої відмови.

8. Ухвала про надання дозволу на проведення розвідувального заходу або про відмову в наданні такого дозволу не вноситься до Єдиного державного реєстру судових рішень.

Матеріали, пов'язані з розглядом клопотання про надання дозволу на проведення розвідувальних заходів, зберігаються з дотриманням вимог законодавства про охорону державної таємниці.

Стаття 17. Проведення розвідувальними органами оперативно-розшукових та контррозвідувальних заходів

1. Для здійснення функцій, визначених пунктами 6 і 8 частини першої статті 6 цього Закону, розвідувальні органи можуть проводити оперативно-розшукові заходи.

2. Для здійснення функцій, визначених пунктами 5 і 8 частини першої статті 6 цього Закону, розвідувальні органи можуть проводити контррозвідувальні заходи.

3. У визначених частинами першою і другою цієї статті випадках відповідні заходи проводяться уповноваженими підрозділами розвідувальних органів.

Стаття 18. Прикриття розвідувальної діяльності, сил і засобів розвідки

1. Розвідувальні органи для виконання завдань та здійснення функцій, визначених цим Законом, можуть використовувати спеціально виготовлені речі та документи (далі — засоби прикриття), спеціально створювати та використовувати підприємства, установи, організації, філії, інші підрозділи юридичних осіб (далі — структур прикриття). Використання засобів прикриття або структур прикриття з іншою метою забороняється.

2. Засоби прикриття можуть містити повністю або частково несправжні дані або відомості про події, явища, факти.

Державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, які є замовниками або самостійно виготовляють речі, документи чи їх бланки, надають розвідувальним органам відповідні бланки (зразки) або самостійно виготовляють на їхню вимогу засоби прикриття, а також забезпечують внесення необхідних відомостей чи даних до інформаційних, довідкових систем, обліків, реєстрів, банків або баз даних на строк використання засобів прикриття.

3. Структури прикриття можуть створюватися розвідувальними органами повністю або частково за рахунок бюджетних коштів, у тому числі в іноземній валюті, призначених на утримання і забезпечення діяльності цих органів, у будь-яких організаційних формах. За згодою власників або керівників відповідних юридичних осіб структури прикриття можуть створюватися у формі філій, інших підрозділів наявних юридичних осіб будь-якої форми власності.

Структури прикриття можуть створюватися на території України та за її межами. Документи структур прикриття можуть містити повністю або частково несправжні дані або відомості про події, явища, факти.

Майно структур прикриття є державною власністю. Кошти, отримані від діяльності структур прикриття або реалізації їхнього майна, використовуються розвідувальними органами, що їх утворили, виключно для виконання завдань та здійснення функцій, визначених цим Законом, або зараховуються до державного бюджету.

4. Виготовлення засобів прикриття, використання коштів та майна структур прикриття здійснюється в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Стаття 19. Залучення осіб до конфіденційного співробітництва

1. Розвідувальні органи можуть залучати повнолітніх, дієздатних осіб до конфіденційного співробітництва в порядку та на умовах, визначених актами цих органів.

2. Відомості, що стали відомі особі, залученій до конфіденційного співробітництва у результаті такого співробітництва, не можуть бути розголошені без дозволу розвідувального органу.

3. Особи, залучені до конфіденційного співробітництва, можуть отримувати від розвідувальних органів винагороду, а також заохочення та компенсацію витрат, пов'язаних з виконанням такими особами розвідувальних завдань, у порядку, визначеному для співробітників кадрового складу.

Розвідувальні органи можуть здійснювати підготовку, перепідготовку та підвищення кваліфікації осіб, залучених до конфіденційного співробітництва, у порядку, визначеному цим Законом для співробітників таких органів.

4. Залучення розвідувальними органами до конфіденційного співробітництва неповнолітніх осіб забороняється.

Стаття 20. Використання співробітників під прикриттям

1. Розвідувальні органи можуть використовувати співробітників під прикриттям. Співробітники під прикриттям можуть призначатися на посади в державних органах, органах місцевого самоврядування, військових формуваннях, на підприємствах, в установах і організаціях будь-якої форми власності, структурах прикриття (далі — посади прикриття) або виступати учасниками правовідносин з ними в інший, передбачений актами розвідувальних органів спосіб.

2. За відсутності у розвідувального органу потреби в подальшому використанні співробітника під прикриттям на відповідній посаді прикриття за рішенням керівника розвідувального органу та у визначений ним строк такий співробітник зобов'язаний звільнитися у встановленому законодавством порядку з посади прикриття.

3. Порядок використання коштів, особливості надання пільг, соціальних гарантій та обчислення страхового стажу, набутих співробітниками під прикриттям, встановлюються Кабінетом Міністрів України.

4. Відомості про використання співробітників під прикриттям, а також про виконання розвідувальних (спеціальних) завдань відповідно до статті 21 цього Закону належать до таємної інформації.

Стаття 21. Виконання розвідувальних (спеціальних) завдань

1. Співробітники кадрового складу та особи, залучені до конфіденційного співробітництва, в інтересах забезпечення національної безпеки і оборони можуть виконувати заздалегідь затверджені керівником розвідувального органу розвідувальні (спеціальні) завдання, у тому числі перебуваючи у складі терористичних чи інших злочинних організацій, транснаціональних організованих злочинних груп, інших організацій, що створюють зовнішні загрози національній безпеці України.

Порядок організації та проведення розвідувального (спеціального) завдання визначається актами розвідувальних органів.

Стаття 22. Взаємодія суб'єктів розвідувального співтовариства

1. Розвідувальні органи можуть залучати до виконання розвідувальних завдань суб'єктів розвідувального співтовариства, визначених відповідно до статті 4 цього Закону.

Залучення суб'єктів розвідувального співтовариства здійснюється в порядку, визначеному Президентом України, у тому числі на основі пропозиції координаційного органу з питань розвідки.

2. Залучені відповідно до частини першої цієї статті суб'єкти розвідувального співтовариства в межах своїх повноважень:

1) проводять із застосуванням власних сил і засобів заходи, пов'язані з організацією та виконанням розвідувальних завдань;

2) створюють необхідні умови для належного виконання розвідувальними органами покладених на них завдань, у тому числі шляхом надання цим органам безоплатного доступу до об'єктів і майна, інформації, інформаційних, довідкових систем, обліків, реєстрів, баз даних, володільцями та/або розпорядниками яких є відповідні залучені суб'єкти розвідувального співтовариства;

3) здійснюють часткове матеріально-технічне та фінансове забезпечення заходів, пов'язаних із розвідувальними завданнями, до виконання яких вони залучені;

4) забезпечують передачу визначених сил і засобів, необхідних для виконання розвідувального завдання, в управління розвідувального органу на період виконання такого завдання;

5) звітують на вимогу координаційного органу з питань розвідки у визначеному актами Президента України порядку про свою діяльність, пов'язану із залученням до виконання розвідувальних завдань;

6) забезпечують визначений законодавством режим поведження з інформацією, що належить до розвідувальної таємниці;

7) вживають інших заходів для забезпечення виконання розвідувального завдання.

3. Координація діяльності суб'єктів розвідувального співтовариства, залучених до виконання розвідувальних завдань, у межах їх виконання здійснюється розвідувальним органом, відповідальним за виконання таких завдань.

Стаття 23. Взаємодієносини розвідувальних органів з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями

1. За зверненням розвідувальних органів державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації будь-якої форми власності сприяють розвідувальним органам у виконанні покладених на них завдань та здійсненні функцій, передбачених цим Законом, у тому числі на підставі угод, укладених з дотриманням вимог законодавства.

2. Координаційний орган з питань розвідки аналізує стан взаємодії розвідувальних органів з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями та за результатами такого аналізу подає доповідь Президенту України, Раді національної безпеки і оборони України.

Стаття 24. Надання та використання розвідувальної інформації

1. Розвідувальна інформація надається розвідувальними органами споживачам у встановленому цим Законом та актами Президента України порядку для виконання ними завдань і функцій з формування та реалізації державної політики та забезпечення національної безпеки і оборони України.

Споживачі розвідувальної інформації у взаємодії з координаційним органом з питань розвідки та відповідно до актів Президента України можуть брати участь у формуванні завдань та оцінюванні ефективності їх виконання розвідувальними органами.

2. Розвідувальна інформація також може використовуватися розвідувальними органами для здійснення визначених законом функцій, взаємного інформування та інформування інших суб'єктів розвідувального співтовариства, залучених до виконання розвідувальних завдань, виключно з метою забезпечення їх виконання.

3. У разі виявлення під час проведення розвідувальних заходів ознак злочини розвідувальні органи повідомляють про це відповідний орган досудового розслідування.

У разі якщо ознаки злочину виявлено під час проведення розвідувального заходу, який триває і припинення якого може негативно вплинути на його результати, або існує загроза, що таке повідомлення спричинить розкриття інформації про розвідувальний захід, розвідувальний орган повідомляє орган досудового розслідування після завершення такого розвідувального заходу.

4. Не допускається надання або використання відомостей, що належать до розвідувальної інформації, в інших, крім визначених цією статтею, цілях.

Стаття 25. Додержання прав і свобод людини під час здійснення розвідувальної діяльності

1. Конфіденційна інформація про особу, що стала відома розвідувальним органам під час виконання покладених на ці органи завдань та здійснення функцій, визначених цим Законом, не підлягає розголошенню, крім випадків, визначених законом.

2. Зазначені в частині першій цієї статті особи у встановленому законодавством порядку, з урахуванням особливостей, визначених цим Законом і законодавством про охорону державної таємниці, мають право отримати від розвідувального органу інформацію щодо обмеження їхніх прав, свобод і законних інтересів та оскаржити дії, що призвели до такого обмеження.

Розвідувальний орган надає інформацію щодо обмеження прав, свобод і законних інтересів особи виключно після завершення розвідувальних заходів, з якими було пов'язане таке обмеження, та за умови, що надання цієї інформації не створюватиме загрози національній безпеці України.

3. Порядок зберігання, обробки, передачі третім особам та знищення зазначеної в частині першій цієї статті інформації визначається актами розвідувальних органів з урахуванням статті 46 цього Закону.

Стаття 26. Встановлення та підтримання контактів з компетентними органами іноземних держав, міжнародними організаціями

1. Розвідувальні органи на основі принципів взаємності та доцільності встановлюють і підтримують контакти, здійснюють обмін інформацією та проводять спільні заходи з компетентними органами іноземних держав, до повноважень яких належить здійснення розвідувальної, контррозвідувальної та правоохоронної діяльності, а також з міжнародними організаціями в порядку, визначеному Президентом України.

2. Розвідувальні органи за погодженням з Президентом України можуть призначати своїх представників при органах чи організаціях, зазначених у частині першій цієї статті.

Стаття 27. Особливості здійснення розвідувальної діяльності в особливий період, під час дії воєнного стану, антитерористичної операції або здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії

1. В особливий період, під час дії воєнного стану, антитерористичної операції або здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії розвідувальні органи можуть проводити розвідувальні заходи стосовно особи, місця або речі, що перебувають на тимчасово окупованій території або території, де органи державної влади тимчасово не здійснюють свої повноваження, а визначені пунктами 2 і 3 частини другої статті 9 цього Закону суб'єкти системи воєної розвідки — застосовувати технічні засоби розвідки без дотримання вимог статті 15 цього Закону.

2. В умовах, передбачених частиною першою цієї статті, на тимчасово окупованій території або території, де органи державної влади тимчасово не здійснюють свої повноваження, у районах бойових дій та зонах безпеки, прилеглих до цих районів, розвідувальні органи можуть проводити спеціальні розвідувальні операції (спеціальну розвідку).

3. В умовах, передбачених частиною першою цієї статті, на тимчасово окупованій території або території, де органи державної влади тимчасово не здійснюють свої повноваження, у районах бойових дій та зонах безпеки, прилеглих до цих районів, для виконання розвідувальних завдань та під оперативним контролем розвідувальних органів особи, залучені до конфіденційного співробітництва, можуть зберігати та застосовувати технічні та інші засоби розвідки, придбавати, зберігати, застосовувати спеціальні засоби активної оборони та вогнепальну зброю в порядку, визначеному законодавством.

Розділ IV

ПРАВОВИЙ СТАТУС СПІВРОБІТНИКІВ РОЗВІДУВАЛЬНИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ, ОСОБЛИВОСТІ ЇХ ПРИЙНЯТТЯ НА СЛУЖБУ (РОБОТУ), ПРОХОДЖЕННЯ ТА ЗВІЛЬНЕННЯ ІЗ СЛУЖБИ (РОБОТИ) В ЦИХ ОРГАНАХ

Стаття 28. Співробітники розвідувальних органів

1. Співробітниками розвідувальних органів є військовослужбовці та державні службовці кадрового складу, а також військовослужбовці, державні службовці та працівники, які не належать до кадрового складу цих органів. Перелік посад кадрового складу розвідувального органу визначається Президентом України.

2. На співробітників розвідувальних органів, які є військовослужбовцями, поширюються положення законодавства про проходження військової служби, соціальний та правовий захист військовослужбовців у частині відносин, не врегульованих цим Законом.

3. На співробітників розвідувальних органів, які є державними службовцями, та інших працівників цих органів поширюються положення законодавства про державну службу та працю в частині відносин, не врегульованих цим Законом.

4. Особливості проходження служби в розвідувальних органах співробітниками кадрового складу визначаються законодавством.

Стаття 29. Особливості правового статусу співробітників розвідувальних органів

1. Співробітники розвідувальних органів під час виконання ними посадових (службових) обов'язків перебувають під захистом держави відповідно до закону.

2. Ніхто не має права неправомірно втручатися у службову діяльність співробітників розвідувальних органів або чинити перешкоди в реалізації ними повноважень, визначених законодавством.

3. Співробітникам розвідувальних органів за формою, визначеною актами цих органів, оформлюються службові посвідчення, що використовуються в порядку та у випадках, визначених цими актами.

4. Статус співробітника розвідувального органу може використовуватися виключно для досягнення цілей, пов'язаних із виконанням покладених на ці органи завдань та здійсненням функцій, визначених цим Законом.

Стаття 30. Застосування співробітниками розвідувальних органів вогнепальної зброї, заходів фізичного впливу та спеціальних засобів

1. Співробітники розвідувальних органів для забезпечення виконання покладених на ці органи завдань та здійснення функцій, визначених цим Законом, під час виконання своїх посадових (службових) обов'язків мають право застосовувати заходи фізичного впливу (силу), а також придбавати, зберігати, носити і застосовувати спеціальні засоби, визначені частиною четвертою статті 42 Закону України «Про національну поліцію», зберігати, носити і застосовувати вогнепальну зброю в порядку, визначеному законодавством з урахуванням особливостей мети застосування, передбаченої цією статтею.

Стаття 31. Особливості прийняття на службу (роботу) до розвідувальних органів

1. Співробітниками розвідувальних органів можуть бути громадяни України, які за віком, освітою, станом здоров'я та своїми особистими якостями здатні виконувати відповідні посадові (службові) обов'язки, пройшли відбір і перевірку у зв'язку з призначенням на посади в цих органах.

На посаду першого заступника, заступника керівника розвідувального органу, керівника самостійного функціонального підрозділу розвідувального органу може бути призначений співробітник кадрового складу, який відповідає вимогам, передбаченим абзацом першим цієї частини, та має стаж роботи на посадах співробітників кадрового складу в розвідувальних органах не менше двох років.

Виконання обов'язків за такими посадами може бути покладено виключно на співробітників кадрового складу, які відповідають вимогам, зазначеним в абзаці другого цієї частини.

2. Співробітником розвідувального органу не може бути особа:

1) яка визнана або визнавалася недієздатною, цивільна дієздатність якої обмежена або була раніше обмежена;

2) яка має громадянство (підданство) іноземної держави або особа без громадянства;

3) близькі родичі якої (дружина, чоловік, діти, батьки, рідні брати і сестри) мають громадянство (підданство) іноземної держави, яка визнана відповідно до чинного законодавства державою-агресором, або є особами без громадянства;

4) засуджена за умисне вчинення тяжкого або особливо тяжкого злочину, у тому числі особа, судимість якої погашена чи знята у визначеному законом порядку;

5) яка має непогашену або незняту судимість за вчинення злочину, крім реабілітованої;

6) щодо якої було припинено кримінальне провадження з нереабілітуючих підстав;

7) до якої були застосовані заходи адміністративної відповідальності за вчинення адміністративного правопорушення, пов'язаного з корупцією;

8) яка відмовилася від проходження перевірки, пов'язаної з призначенням на посади співробітників розвідувальних органів, або не пройшла таку перевірку, у тому числі відмовилася від психофізіологічного дослідження із застосуванням технічних засобів фіксації реакцій людини, відмовилася від оформлення допуску до державної таємниці або її відмовлено в наданні такого допуску, якщо для виконання нею службових обов'язків потрібен такий допуск;

9) яка має заховорювання, що перешкоджають проходженню служби (роботи) у розвідувальному органі. Перелік заховорювань, що перешкоджають проходженню служби (роботи) у розвідувальному органі, визначається актом цього органу або центрального органу виконавчої влади, у підпорядкуванні якого функціонує розвідувальний орган, спільно з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері охорони здоров'я;

10) яка надала завідомо неправдиву інформацію під час прийняття на службу (роботу) у розвідувальний орган.

3. Відбір і перевірка у зв'язку з призначенням та призначення осіб на посади в розвідувальних органах здійснюються в порядку, визначеному актами цих органів.

Перед призначенням на посаду в розвідувальному органі особа, а також у визначених актами розвідувального органу випадках співробітник такого органу проходить психофізіологічне дослідження із застосуванням технічних засобів фіксації реакцій людини.

Призначення осіб на посади державної служби, які належать до посад співробітників кадрового складу розвідувальних органів, здійснюється за результатами відбору та перевірки без проведення конкурсу, передбаченого Законом України «Про державну службу».

4. Розвідувальні органи мають пріоритетне право відбору випускників вищих військових та інших навчальних закладів, навчання яких здійснюється за рахунок коштів державного бюджету, як кандидатів для проходження військової або державної служби (роботи) в цих органах.

Стаття 32. Особливості проходження служби (роботи) в розвідувальних органах

1. Військові посади співробітників кадрового складу розвідувальних органів можуть заміщуватися державними службовцями в порядку,

ДОКУМЕНТИ

становлять державної таємниці, здійснюються в загальному порядку відповідно до розділу VII Закону України «Про запобігання корупції».

3. Передбачені законодавством про очищення влади заходи стосовно осіб, які займають посади співробітників кадрового складу або претендують на зайняття таких посад, організовуються і здійснюються розвідувальними органами спільно з центральним органом виконавчої влади, уповноваженим на забезпечення проведення перевірки, передбаченої Законом України «Про очищення влади», у порядку і у спосіб, що унеможливлюють розкриття інформації про належність таких осіб до розвідувальних органів.

4. Відомості стосовно осіб, які займають або займали посади співробітників кадрового складу, у тому числі їхні персональні дані, створені або отримані в результаті здійснення заходів, передбачених законодавством про запобігання корупції, очищення влади, інших передбачених законодавством спеціальних перевірок та заходів, підлягають обробці у спосіб, що унеможливило розкриття інформації про належність таких осіб до розвідувальних органів, з дотриманням вимог статті 46 цього Закону.

Стаття 34. Професійна підготовка, перепідготовка та підвищення кваліфікації співробітників розвідувальних органів

1. Професійна підготовка, перепідготовка та підвищення кваліфікації співробітників розвідувальних органів забезпечуються такими органами у закладах освіти, що належать до сфери їх управління, а також може здійснюватися за рахунок коштів державного бюджету в інших закладах освіти будь-якої форми власності та рівня акредитації.

2. Особливості професійної підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації співробітників розвідувальних органів у закладах освіти, що належать до сфери управління центральних органів виконавчої влади, визначаються спільними актами розвідувальних органів та відповідних центральних органів виконавчої влади, а в закладах освіти, що належать до сфери управління розвідувальних органів, актами розвідувальних органів.

3. Розвідувальні органи можуть направляти своїх співробітників для професійної підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації за кордон.

Стаття 35. Особливості притягнення до відповідальності співробітників кадрового складу та осіб, залучених до конфіденційного співробітництва

1. Співробітників кадрового складу несуть дисциплінарну відповідальність на підставах та в порядку, визначених законодавством.

2. У разі затримання співробітника кадрового складу під час виконання ним посадових (службових) обов'язків за підозрою у вчиненні злочину або обрання щодо нього запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою його утримують окремо від інших осіб. Уповноважена службова особа, яка здійснює привід, затримання чи арешт співробітника кадрового складу під час виконання ним посадових (службових) обов'язків, зобов'язана негайно повідомити про це відповідний розвідувальний орган. Привід, затримання чи арешт і пов'язані з цим обшук особи та/або огляд речей співробітника кадрового складу під час виконання ним посадових (службових) обов'язків здійснюються виключно у присутності уповноважених представників відповідного розвідувального органу.

3. Особливості притягнення до відповідальності співробітників кадрового складу та осіб, залучених до конфіденційного співробітництва, у разі порушення ними закону при виконанні розвідувального (спеціального) завдання відповідно до статті 21 цього Закону визначаються законом.

4. Шкода, завдана рішеннями, діями чи бездіяльністю співробітника кадрового складу та осіб, залучених до конфіденційного співробітництва, у зв'язку з виконанням розвідувальних завдань, відшкодовується державою в порядку, визначеному законом, і не тягне за собою відповідальності такої особи, крім випадків встановлення в її діях складу кримінального правопорушення за обвинувальним вироком суду щодо неї, який набрав законної сили.

Стаття 36. Особливості звільнення із служби (роботи) у розвідувальних органах

1. Співробітників розвідувальних органів звільняються із служби (роботи) у цих органах на підставах, визначених законодавством України про проходження військової служби, про державну службу та працю.

2. Співробітників кадрового складу можуть бути також звільнені із служби (роботи) у розвідувальному органі з таких підстав:

- 1) за згодою сторін;
- 2) у разі відмови від оформлення або переоформлення допуску до державної таємниці, відмови співробітнику в наданні допуску до державної таємниці або скасування такого допуску, якщо для виконання ним службових обов'язків потрібен такий допуск;
- 3) вчинення дії, що спрямована на порушення обмежень, передбачених пунктами 2 і 3 частини другої статті 31 цього Закону, або спричинила їх;
- 4) у разі виявлення однієї з інших підстав, зазначених у частині другій статті 31 цього Закону.

3. У разі звільнення із служби (роботи) у розвідувальних органах на підставах, визначених пунктами 2—4 частини другої цієї статті, крім випадків звільнення у зв'язку з виявленням однієї з підстав, зазначених у пунктах 1 і 9 частини другої статті 31 цього Закону, одноразова грошова допомога при звільненні не виплачується.

4. Військовослужбовці з числа співробітників розвідувальних органів, які звільнені з військової служби, зараховуються в запас цих органів або в запас Збройних Сил України в порядку, визначеному Законом України «Про військовий обов'язок і військову службу».

Розділ V
СОЦІАЛЬНИЙ І ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ СПІВРОБІТНИКІВ РОЗВІДУВАЛЬНИХ ОРГАНІВ ТА ОСІБ, ЗАЛУЧЕНИХ ДО ВИКОНАННЯ РОЗВІДУВАЛЬНИХ ЗАВДАНЬ

Стаття 37. Соціальний і правовий захист співробітників розвідувальних органів та членів їх сімей

1. Соціальний і правовий захист співробітників розвідувальних органів та членів їх сімей гарантується законом. Заходи соціального і правового захисту є уніфікованими для співробітників кадрового складу всіх розвідувальних органів.

2. У разі виникнення обмежень для подальшого проходження служби співробітниками кадрового складу внаслідок розкриття інформації про їх належність до розвідувальних органів або інших незалежних від них обставин ці органи забезпечують подальше проходження ними служби (роботи) відповідно до їхнього фаху та кваліфікації або створюють умови для їхньої професійної перепідготовки.

3. Витрати, пов'язані з виконанням співробітниками кадрового складу розвідувальних завдань, у тому числі з використанням із зазначеною метою належного їм або членам їх сімей майна, компенсуються розвідувальними органами за нормами та в порядку, визначеними Кабінетом Міністрів України.

4. У разі довготермінового відрадження за межі України співробітника кадрового складу іншому з подружжя, який звільнився та виїжджає за місцем такого відрадження, виплачується одноразова грошова допомога у розмірі та в порядку, визначених Кабінетом Міністрів України.

5. Пільги та соціальні гарантії співробітників під прикриттям, у тому числі право на забезпечення їх житлом, якими вони не можуть скористатися в загальному порядку через загрозу розкриття їх належності до розвідувальних органів, за згодою таких співробітників компенсуються за рахунок коштів державного бюджету в порядку та в розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України.

6. У разі неможливості використання у повному обсязі основної щорічної відпустки співробітником під прикриттям йому після завершення виконання завдань під прикриттям може бути надано невикористані частини такої відпустки без обмежень її загальної тривалості або виплатено грошову компенсацію за невикористані дні такої відпустки за його бажанням.

7. На співробітників розвідувального органу, які не належать до кадрового складу, у період їх залучення до виконання розвідувальних завдань поширюються гарантії соціального і правового захисту, визначені цим Законом для співробітників кадрового складу.

Стаття 38. Одноразова грошова допомога в разі загибелі (смерті), інвалідності або часткової втрати працездатності без встановлення інвалідності співробітників кадрового складу

1. Співробітникам кадрового складу або членам їх сімей у порядку та на умовах, визначених Кабінетом Міністрів України, виплачується одноразова грошова допомога в разі:

загибелі (смерті) співробітника кадрового складу у зв'язку з виконанням ним посадових (службових) обов'язків;

встановлення співробітнику кадрового складу інвалідності, що настала у зв'язку з виконанням ним посадових (службових) обов'язків, чи встановлення йому інвалідності після звільнення, але внаслідок причин, зазначених у цьому абзаці;

встановлення співробітнику кадрового складу часткової втрати працездатності без встановлення інвалідності, що настала у зв'язку з виконанням ним посадових (службових) обов'язків.

2. У випадку, визначеному абзацом другим частини першої цієї статті, за рахунок коштів державного бюджету признається і виплачується одноразова грошова допомога членам сім'ї, батькам, усиновлювачам та особам, які перебували на утриманні загиблого (померлого), у розмірі 750-кратного прожиткового мінімуму, встановленого законом для працездатних осіб на 1 січня календарного року.

Члени сім'ї та батьки загиблого (померлого) співробітника кадрового складу визначаються відповідно до Сімейного кодексу України, а утриманці — відповідно до Закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб».

3. У випадку, визначеному абзацом третім частини першої цієї статті, за рахунок коштів державного бюджету співробітнику кадрового складу признається і виплачується одноразова грошова допомога у розмірі:

- 400-кратного прожиткового мінімуму, встановленого законом для працездатних осіб на 1 січня календарного року, — в разі встановлення йому інвалідності I групи;
- 300-кратного прожиткового мінімуму, встановленого законом для працездатних осіб на 1 січня календарного року, — в разі встановлення йому інвалідності II групи;

250-кратного прожиткового мінімуму, встановленого законом для працездатних осіб на 1 січня календарного року, — в разі встановлення йому інвалідності III групи.

4. У випадку, визначеному абзацом четвертим частини першої цієї статті, за рахунок коштів державного бюджету співробітнику кадрового складу признається і виплачується одноразова грошова допомога залежно від встановленого йому ступеня втрати працездатності в розмірі, визначеному Кабінетом Міністрів України.

5. Якщо особа одночасно має право на отримання одноразової грошової допомоги, передбаченої цією статтею, та одноразової грошової допомоги, передбаченої іншими законами, виплата такої допомоги здійснюється з однієї із зазначених підстав за вибором такої особи.

6. Якщо протягом двох років співробітнику кадрового складу після первинного встановлення інвалідності або ступеня втрати працездатності без встановлення інвалідності під час повторного огляду буде встановлено вищу групу інвалідності або більший відсоток втрати працездатності, що дає йому право на отримання одноразової грошової допомоги в більшому розмірі, виплата провадиться з урахуванням раніше виплаченої суми.

У разі зміни групи інвалідності, її причини або ступеня втрати працездатності понаслідок дворічний термін після первинного встановлення інвалідності або ступеня втрати працездатності без встановлення інвалідності виплата одноразової грошової допомоги у зв'язку із змінами, що відбулися, не здійснюється.

Стаття 39. Соціальний і правовий захист військовослужбовців та працівників (співробітників) суб'єктів розвідувального співтовариства, які залучаються до виконання розвідувальних завдань

1. Військовослужбовці та працівники (співробітники) визначених пунктами 3 і 4 частини другої статті 4, пунктами 2 і 3 частини другої статті 9 цього Закону суб'єктів розвідувального співтовариства в період їх залучення до виконання розвідувальних завдань перебувають під захистом держави відповідно до закону, користуються соціальними і правовими гарантіями, визначеними законодавством для співробітників кадрового складу розвідувальних органів.

Стаття 40. Державний захист співробітників розвідувальних органів та їх близьких родичів

1. Для захисту життя, здоров'я, майна співробітників розвідувальних органів, їх близьких родичів від протиправних посягань і загроз у зв'язку із службовою діяльністю таких співробітників розвідувальні органи можуть організовувати та здійснювати спеціальні заходи безпеки відповідно до цього Закону, Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» та інших актів законодавства у порядку, визначеному актами розвідувальних органів.

2. У разі затримання, арешту або засудження співробітника кадрового складу за кордоном або на тимчасово окупованих територіях України у зв'язку з виконанням ним посадових (службових) обов'язків держава вживає всіх можливих заходів для його звільнення.

Період такого затримання, арешту або відбукання покарання у місцях позбавлення волі зараховується до вислуги років, стажу роботи за спеціальністю такого співробітника в порядку та на умовах, визначених Кабінетом Міністрів України.

За співробітником кадрового складу в період затримання, арешту або відбукання покарання у місцях позбавлення волі зберігаються виплата грошового забезпечення (заробітної плати) у встановленому відповідно до статті 42 цього Закону розмірі з урахуванням змін вислуги років та складових грошового забезпечення (заробітної плати), а також компенсації виплати, встановлені відповідно до частин третьої та п'ятої статті 37 цього Закону.

Стаття 41. Соціальний і правовий захист осіб, залучених до конфіденційного співробітництва з розвідувальними органами

1. Особам, залученим до конфіденційного співробітництва з розвідувальними органами, гарантуються нерозголошення факту такого залучення, соціальний і правовий захист з боку держави у порядку та на умовах, визначених законодавством.

2. З метою забезпечення безпеки та захисту осіб, залучених до конфіденційного співробітництва, їх близьких родичів розвідувальними органами можуть здійснюватися спеціальні заходи безпеки в порядку, передбаченому для співробітників цих органів та їх близьких родичів.

3. Залучені до конфіденційного співробітництва особи, які брали участь у виконанні розвідувальних завдань на тимчасово окупованій території України, у районі проведення антитерористичної операції, здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії, або на інших територіях, де в період виконання цих завдань велися бойові дії, мають право на отримання статусу учасника бойових дій та статусу особи з інвалідністю внаслідок війни у визначених Кабінетом Міністрів України порядку і спосіб, що унеможливлюють розкриття факту їх конфіденційного співробітництва з розвідувальними органами.

4. У разі смерті (загибелі), встановлення інвалідності або часткової втрати працездатності без встановлення інвалідності, що настали у зв'язку з виконанням розвідувальних завдань, особи, залучені до конфіденційного співробітництва, або члени їх сімей мають право на призначення та виплату одноразової грошової допомоги, медичне забезпечення в розмірах і порядку, визначених для співробітників кадрового складу.

5. У разі затримання, арешту або засудження за кордоном залучених до конфіденційного співробітництва осіб у зв'язку з виконанням ними розвідувальних завдань держава сприяє їх звільненню. Збитки, завдані залученим до конфіденційного співробітництва особам у зв'язку з виконанням ними розвідувальних завдань, відшкодовуються в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України, за рахунок коштів державного бюджету, передбачених на утримання відповідних розвідувальних органів.

6. Залучені до конфіденційного співробітництва особи, які не є громадянами України та які зробили вагомий внесок у розвиток Української держави, за клопотанням керівника розвідувального органу можуть бути прийняті до громадянства України за спрощеною процедурою або отримати статус біженця в Україні чи притулок в Україні. З дня прийняття до громадянства України або надання статусу біженця в Україні чи притулку в Україні на таких осіб поширюється дія положень частин другої — четвертої цієї статті.

Стаття 42. Грошове забезпечення та оплата праці співробітників розвідувальних органів

1. Умови грошового забезпечення, оплати праці співробітників розвідувальних органів мають забезпечувати достатні матеріальні умови для належного виконання ними посадових (службових) обов'язків з урахуванням специфіки, інтенсивності та особливого характеру служби (роботи), забезпечувати добір до розвідувальних органів висококваліфікованих кадрів, стимулювати досягнення високих результатів у службовій діяльності, компенсувати їхні фізичні та інтелектуальні затрати.

На співробітників розвідувальних органів поширюються умови грошового забезпечення та оплати праці, встановлені законодавством для державних службовців та інших працівників центральних органів виконавчої влади зі спеціальним статусом, військовослужбовців Збройних Сил України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, у порядку і в розмірах, визначених Кабінетом Міністрів України, з урахуванням особливостей, передбачених цим Законом.

2. Грошове забезпечення та заробітна плата співробітників розвідувальних органів складається з:

- 1) посадового окладу;
- 2) окладу за військовим званням або надбавки за ранг державного службовця;
- 3) надбавки за вислугу років;
- 4) надбавки за роботу, що передбачає доступ до державної таємниці;
- 5) інших доплат, надбавок та винагород, передбачених законодавством;
- 6) премій.

3. Посадові оклади співробітників розвідувальних органів встановлюються відповідно до розмірів посадових окладів, встановлених Кабінетом Міністрів України для відповідних посад державної служби та посад інших категорій працівників у центральних органах виконавчої влади зі спеціальним статусом, посад військовослужбовців Збройних Сил України із коефіцієнтом: для співробітників кадрового складу — 1,8;

для співробітників, які не належать до кадрового складу, — 1,4.

4. Співробітникам розвідувальних органів виплачується щомісячна надбавка за вислугу років у розмірі трьох відсотків посадового окладу за кожний календарний рік вислуги років (стажу роботи), але не більше 50 відсотків посадового окладу.

Розміри інших зазначених у частині другій цієї статті окладів, доплат, надбавок і винагород визначаються відповідно до законодавства.

Премії, передбачені пунктом 6 частини другої цієї статті, встановлюються в межах фонду преміювання, утвореного в розмірі не менше 30 відсотків загального фонду посадових окладів співробітників розвідувальних органів за рік, та економії фонду оплати праці.

5. Співробітникам розвідувальних органів один раз на рік виплачуються грошова допомога на оздоровлення у розмірі місячного грошового забезпечення або середньомісячної заробітної плати та грошова допомога для вирішення соціально-побутових питань у розмірі, що не перевищує місячного грошового забезпечення або середньомісячної заробітної плати.

6. Посадові оклади з урахуванням зазначеного у частині третій цієї статті коефіцієнта та інші складові грошового забезпечення, заробітної плати, а також порядок виплати грошового забезпечення та заробітної плати співробітникам розвідувальних органів встановлюються керівниками цих органів.

Стаття 43. Медичне та санаторно-курортне забезпечення співробітників розвідувальних органів та членів їх сімей

1. Співробітників розвідувальних органів та члени їх сімей підлягають медичному страхуванню за рахунок коштів державного бюджету в порядку та на умовах, визначених Кабінетом Міністрів України.

2. Співробітникам розвідувальних органів та членам їх сімей, які не забезпечені відповідно до частини першої цієї статті медичним страхуванням, гарантується безоплатне медичне забезпечення та пільгове реабілітаційне, санаторно-курортне лікування, оздоровлення в закладах охорони здоров'я, санаторно-курортних закладах

розвідувальних органів або відповідних закладах центральних органів виконавчої влади, у підпорядкуванні яких функціонують такі органи.

У разі відсутності за місцем проходження служби (роботи), проживання (тимчасового перебування) осіб, зазначених в абзаці першому цієї частини, відповідного закладу охорони здоров'я, факівців або медичного обладнання, необхідного для надання медичної допомоги, а також у невідкладних випадках така допомога надається іншими закладами охорони здоров'я з компенсацією її вартості за рахунок коштів державного бюджету в розмірах та в порядку, встановлених Кабінетом Міністрів України.

3. За наявності медичних показань та висновку закладу охорони здоров'я розвідувального органу співробітник кадрового складу цього органу може проходити обстеження та лікування за кордоном із компенсацією вартості такого обстеження (лікування) за рахунок коштів державного бюджету в розмірах та порядку, встановлених Кабінетом Міністрів України, або інших не заборонених законом джерел.

Стаття 44. Реалізація співробітниками розвідувальних органів права на житло

1. Держава забезпечує співробітників розвідувальних органів жилими приміщеннями або за їх бажанням грошовою компенсацією за належне їм для отримання житле приміщення на підставах, у межах норм і відповідно до вимог, встановлених жилим законодавством.

2. Розвідувальні органи мають житловий фонд, здійснюють управління ним. Порядком формування житлового фонду та забезпечення житлом співробітників розвідувальних органів визначається Кабінетом Міністрів України за пропозиціями розвідувальних органів.

Стаття 45. Пенсійне забезпечення співробітників розвідувальних органів

1. Пенсійне забезпечення співробітників розвідувальних органів з числа військовослужбовців здійснюється у порядку та розмірах, встановлених Законом України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб».

Пенсійне забезпечення інших співробітників розвідувальних органів здійснюється у порядку та розмірах, визначених законодавством.

2. Нарахування, сплата єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, підтвердження страхового стажу, оформлення та перерахунок пенсій співробітників кадрового складу здійснюються у спосіб, що унеможливило розкриття їх належності до розвідувальних органів, у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Розділ VI
ІНФОРМАЦІЯ ПРО РОЗВІДУВАЛЬНІ ОРГАНИ ТА РОЗВІДУВАЛЬНУ ДІЯЛЬНІСТЬ, ЗАХИСТ СИЛ І ЗАСОБІВ РОЗВІДКИ

Стаття 46. Інформація про розвідувальні органи та розвідувальну діяльність

1. Інформація про розвідувальні органи, інформація, отримана або створена у зв'язку з виконанням розвідувальними органами завдань та здійсненням функцій, передбачених цим Законом, є інформацією про розвідувальні органи та розвідувальну діяльність.

Доступ до інформації про розвідувальні органи та розвідувальну діяльність може бути обмежено в встановленому законом порядку.

2. Інформація про розвідувальну діяльність, про методи розвідки, сили і засоби розвідки, розвідувальна інформація, інформація про забезпечення споживачів розвідувальною інформацією, про взаємодію розвідувальних органів з іншими суб'єктами розвідувального співтовариства, з державними органами, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями, компетентними органами іноземних держав, міжнародними організаціями належить до таємної інформації та підлягає віднесенню у встановленому законом порядку до розвідувальної таємниці та/або державної таємниці.

Інформація, що належить до розвідувальної таємниці, не підлягає оприлюдненню та наданню на запити відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації», а також на інші звернення та запити, крім випадків, прямо визначених законом.

3. З метою здійснення покладених на розвідувальні органи функцій, забезпечення взаємодії з іншими суб'єктами розвідувального співтовариства, а також для забезпечення доступу громадян до інформації про діяльність розвідувальних органів окремі відомості або дані, що належать до розвідувальної таємниці, можуть передаватися або оприлюднюватися за рішенням керівника розвідувального органу.

Відомості або дані, що належать до розвідувальної таємниці, передані розвідувальним органом іншому суб'єкту, можуть бути оприлюднені або передані таким суб'єктом третім особам лише з письмового дозволу керівника відповідного розвідувального органу.

4. Вимоги до віднесення, організації та забезпечення режиму поведінки з інформацією, що належить до розвідувальної таємниці, визначаються Президентом України, у тому числі на основі пропозицій координаційного органу з питань розвідки.

5. Забезпечення безпеки інформації, що належить до розвідувальної таємниці, від несанкціонованих дій (випадкових чи навмисних), що призводять, зокрема, до її витоку, зміни, блокування або втрати, здійснюється розвідувальними органами у визначеному ними порядку.

Відповідальність за незаконну передачу або збирання, розголошення, зміну, блокування, знищення інформації, що належить до розвідувальної таємниці, встановлюється законом.

6. Особливості державної реєстрації нормативно-правових актів розвідувальних органів, що містять таємну інформацію, визначаються Кабінетом Міністрів України. 7. Матеріальні носії таємної інформації підлягають постійному зберіганню в галузевому архіві відповідного розвідувального органу.

Стаття 47. Захист сил і засобів розвідки

1. Розвідувальні органи уповноважені здійснювати заходи з фізичного, спеціального та інженерно-технічного захисту (далі — заходи захисту) сил і засобів розвідки (далі — об'єкти захисту). З цією метою в межах граничної чисельності розвідувального органу створюються та функціонують підрозділи захисту та охорони.

2. Співробітників підрозділів захисту та охорони розвідувального органу під час виконання покладених на них обов'язків мають право:

- 1) здійснювати (за умови наявності достатнього для вільного візуального сприйняття особами попередження) відео-, фото- або аудіоспостереження та фіксацію, обробляти та зберігати отриману інформацію;
- 2) використовувати засоби інженерно-технічного захисту, технічні засоби захисту та охорони, службових (сторожових) собак;
- 3) здійснювати перевірку документів та поверхову перевірку осіб, огляд транспортних засобів, що намагаються потрапити до охоронюваної території, з'ясувати підстави для перебування на цій території;
- 4) припиняти та обмежувати здійснення відео-, фото— або аудіофіксації об'єктів захисту, застосування радіовипромінювальних та радіоприймальних пристроїв;
- 5) припиняти спроби проникнення до об'єктів захисту всупереч встановленому порядку, затримувати осіб, які вчиняють такі спроби або здійснюють інші правопорушення, за які законом передбачена кримінальна чи адміністративна відповідальність, до прибуття групи реагування патрульної поліції чи слідчо-оперативної групи;
- 6) у разі нападу на об'єкт захисту застосовувати в встановленому законодавством порядку вогнепальну зброю, заходи фізичного впливу (силу) та спеціальні засоби, визначені частиною четвертою статті 42 Закону України «Про Національну поліцію».

3. Порядок доступу на об'єкти розвідувальних органів, організація та здійснення заходів з їх захисту визначаються актами цих органів.

4. Права співробітників підрозділу захисту та охорони розвідувального органу, визначені частиною другою цієї статті, у виняткових випадках, пов'язаних із запобіганням загрозі власній безпеці або її усуненням, можуть поширюватися на контрольовану територію навколо об'єктів охорони, межі якої визначаються розвідувальним органом за погодженням з відповідним органом місцевого самоврядування.

Розділ VII
ФІНАНСОВЕ ТА МАТЕРІАЛЬНО-ТЕХНІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВІДКИ

Стаття 48. Фінансування та матеріально-технічне забезпечення розвідки

1. Фінансування та матеріально-технічне забезпечення розвідувальних органів здійснюються за рахунок коштів, передбачених державним бюджетом, та інших джерел, не заборонених законом.

Розрахунково-касове об

ДОКУМЕНТИ

4. У разі залучення у визначеному статтею 22 цього Закону порядку інших суб'єктів розвідувального співтовариства до виконання розвідувальних завдань розвідувальні органи мають право передавати їм у тимчасове користування, а також отримувати від них майно в порядку та на умовах, визначених законодавством.

5. Технічні засоби розвідки розробляються, створюються, програмуються, при-
дбаваються, модернізуються, пристосовуються виключно розвідувальними органи-
ми або на їх замовлення, перебувають у власності держави та закріплюються на пра-
ві оперативного управління за цими органами, а в передбачених цим Законом ви-
падах — можуть передаватися ними в тимчасове користування іншим суб'єктам.

Стаття 50. Особливості закупівель для забезпечення потреб розвідувальної діяль-
ності

1. Закупівлі товарів, робіт і послуг для забезпечення потреб розвідувальної діяль-
ності становлять таємницю і здійснюються за процедурами, встановленими законом
для оборонних закупівель.

Розділ VIII
ОСОБЛИВОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ ДЕМОКРАТИЧНОГО
ЦИВІЛЬНОГО КОНТРОЛЮ ЗА РОЗВІДКОЮ

Стаття 51. Засади здійснення демократичного цивільного контролю за розвідкою
1. Демократичний цивільний контроль за розвідкою здійснюється відповідно
до Закону України «Про національну безпеку України» з урахуванням особливос-
тей, визначених цим Законом.

2. Порядок відвідування об'єктів розвідувальних органів та надання доступу до
інформації, що містить розвідувальну таємницю, під час здійснення демократично-
го цивільного контролю визначається спільними актами розвідувальних органів і
відповідних суб'єктів контролю.

3. Під час здійснення демократичного цивільного контролю документи або відомо-
сті про осіб, залучених або тих, які були залучені до конфіденційного співробіт-
ництва з розвідувальними органами, про співробітників під прикриттям, а також про
методи, сили і засоби розвідки, що задіяні або були задіяні під час проведення роз-
відувальних заходів, а так само про планування, організацію, фінансування та мате-
ріально-технічне забезпечення конкретних розвідувальних заходів до їх повного за-
вершення не надаються.

4. Отримана під час здійснення демократичного цивільного контролю інформа-
ція про розвідувальні органи та розвідувальну діяльність обробляється, зберігається,
передається або оприлюднюється з дотриманням вимог, передбачених статтею
46 цього Закону. Дії осіб, які отримали доступ до такої інформації, не мають ство-
рювати загрозу її розголошення.

Стаття 52. Особливості здійснення контролю за розвідкою Президентом України

1. Керівник розвідувального органу доповідає Президентові України про вико-
нання покладених на такий орган завдань та в установленому Президентом України
порядку щорічно подає звіт координаційному органу з питань розвідки про діяль-
ність відповідного розвідувального органу.

2. На основі поданого керівником розвідувального органу звіту координаційний
орган з питань розвідки щорічно готує оцінку виконання розвідувальними органом
покладених на нього пріоритетних завдань, результати якої доповідає Президен-
тові України.

3. Координаційний орган з питань розвідки з дотриманням вимог статті 46 цього
Закону оприлюднює інформацію про напрями та основні результати діяльності роз-
відувальних органів (Білу книгу).

Стаття 53. Особливості здійснення парламентського контролю за розвідкою

1. У визначених Конституцією України та законами України межах парламент-
ський контроль забезпечується комітетом Верховної Ради України, до предмета ві-
дання якого віднесено питання забезпечення контрольних функцій Верховної Ради
України за діяльністю органів спеціального призначення з правоохоронними функ-
ціями, правоохоронних органів спеціального призначення та розвідувальних орга-
нів, Уповноваженим Верховної Ради України з прав людини, Рахунковою палатою.

2. Народні депутати України, Уповноважений Верховної Ради України з прав лю-
дини, члени Рахункової палати та інші особи, які залучаються чи беруть участь у
здійсненні парламентського контролю, для реалізації своїх повноважень проходять
спеціальну перевірку і попередньо отримують у встановленому законодавством по-
рядку допуск та доступ до державної таємниці, доступ до розвідувальної таємниці.
Порядок організації і проходження спеціальної перевірки, періодичність такої пере-
вірки та порядок оскарження її результатів визначаються Верховною Радою Укра-
їни.

Розвідувальні органи беруть участь у здійсненні визначеної абзацом першим цієї
частини перевірки.

Під час передбаченої абзацом першим цієї частини перевірки відповідні особи та-
кож проходять перевірку у зв'язку з допуском їх до державної таємниці, яка здій-
снюється відповідно до законодавства про охорону державної таємниці. Якщо під
час здійснення перевірки у зв'язку з допуском до державної таємниці уповноваже-
ним державним органом у сфері забезпечення охорони державної таємниці стосов-
но зазначених осіб будуть виявлені, у тому числі на основі отриманої від розвіду-
вальних органів інформації, передбачені законодавством підстави для відмови у на-
данні допуску та доступу до державної таємниці, відповідним особам відмовляється
в наданні допуску та доступу до державної таємниці, а також може бути відмовлено
у наданні доступу до розвідувальної таємниці.

3. Особливості підготовки, направлення та розгляду депутатських запитів і звер-
нень, звернень, пропозицій та рекомендацій комітетів Верховної Ради України, а та-
кож здійснення народними депутатами України інших своїх повноважень з питань
щодо діяльності розвідувальних органів визначаються Верховною Радою України.

Народні депутати України отримують зазначену у частині другій статті 46 цього
Закону інформацію виключно у зв'язку з реалізацією своїх повноважень в уповно-
важеному на здійснення контролю за органами спеціального призначення з право-
охоронними функціями, правоохоронними органами спеціального призначення та
розвідувальними органами комітеті Верховної Ради України.

4. Контроль за використанням коштів державного бюджету розвідувальними ор-
ганізмами або іншими суб'єктами розвідувального співтовариства, якщо таке вико-
ристання пов'язане з їх залученням до виконання розвідувальних завдань, а також за
дотриманням ними законодавства під час здійснення операцій з бюджетними ко-
штами здійснюється Рахунковою палатою (державний зовнішній фінансовий контр-
оль). Для здійснення державного зовнішнього фінансового контролю з числа членів
Рахункової палати створюється спеціальна група.

Стаття 54. Особливості здійснення громадського та судового контролю за роз-
відкою

1. Громадяни України беруть участь у здійсненні демократичного цивільного
контролю у спосіб, визначений Конституцією України та законами України, з ураху-
ванням вимог статті 46 цього Закону.

2. Інформація про діяльність розвідувальних органів оприлюднюється в засобах
масової інформації та на офіційних веб-сайтах цих органів у обсязі, визначеному ке-
рівником відповідного розвідувального органу.

3. Рішення, дії або бездіяльність суб'єктів розвідувального співтовариства відпо-
відно до цього Закону можуть оскаржуватися в судовому порядку.

Стаття 55. Відомчий контроль

1. Контроль за виконанням покладених на співробітників розвідувальних органів
завдань здійснюють керівники цих органів та уповноважені ними посадові особи
в порядку, визначеному законодавством.

2. Керівники розвідувальних органів та уповноважені ними посадові особи вжи-
вають заходів щодо забезпечення дотримання співробітниками таких органів вимог
законодавства під час організації та здійснення розвідувальної діяльності.

Розділ IX

ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування,
крім частини третьої статті 15, статті 16, статті 39, частини третьої статті 42, частини
першої статті 43, частини п'ятої статті 48, підпунктів «а», «в», «г» підпункту 5, під-
пункту 23 пункту 5 розділу IX «Прикінцеві та перехідні положення» цього Закону.

Стаття 39, частина третя статті 42, частина перша статті 43, частина п'ята статті 48
цього Закону набирають чинності з 1 січня 2021 року.

Частина третя статті 15, стаття 16, підпункти «а», «в», «г» підпункту 5, підпункт
23 пункту 5 розділу IX «Прикінцеві та перехідні положення» цього Закону вводять-
ся в дію через три місяці з дня набрання чинності цим Законом. До введення в дію
частини третьої статті 15, статті 16, підпунктів «а», «в», «г» підпункту 5, підпункту
23 пункту 5 розділу IX «Прикінцеві та перехідні положення» цього Закону визначе-
ні частинною першою статті 15 цього Закону розвідувальні заходи, рішення про про-
ведення яких прийнято до набрання чинності цим Законом, проводяться згідно з
положеннями Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» до їх повно-
го завершення.

2. Визнати таким, що втратив чинність, Закон України «Про розвідувальні ор-
гани України» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 19, ст. 94 із наступни-
ми змінами).

3. Закони та інші акти законодавства України, прийняті до набрання чинності цим
Законом, застосовуються у частині, що не суперечить цьому Закону.

4. Встановити, що до набрання чинності законом, яким визначаються правові
основи державної політики у сфері військово-технічного співробітництва, Служба
зовнішньої розвідки України та розвідувальний орган Міністерства оборони України
під час здійснення розвідувальної діяльності у цій сфері:
виявляють і протидіють зовнішнім загрозам національній безпеці, сприяють реалі-
зації національних інтересів України у військово-технічній сфері;
забезпечують розвідувальну інформацією визначених Президентом України
споживачів з числа учасників і суб'єктів військово-технічного співробітництва;
беруть участь у підготовці проєктів міжнародних договорів України з питань вій-
ськово-технічного співробітництва та взаємного захисту секретної інформації;

беруть участь у заходах державного експортного контролю, а також контролю
за виконанням міжнародних зобов'язань щодо нерозповсюдження зброї масового
знищення і засобів її доставки, дотримання режимів заборони або обмеження вій-
ськово-технічного співробітництва з окремими державами;

сприяють розширенню зв'язків України з іноземними державами.

5. Внести зміни до таких законів України:

1) у Законі України «Про оборону України» (Відомості Верховної Ради України,
2020 р., № 49, ст. 420 із наступними змінами);

а) абзац чотирнадцятий частини третьої статті 11 викласти в такій редакції:

«здійснює військоове керівництво органами військового управління розвідки та
військовими частинами розвідки Збройних Сил України, проводить інформаційно-
аналітичну діяльність в інтересах застосування Збройних Сил України»;

б) частину другу статті 13 викласти в такій редакції:

«Завдання та функції державних органів, які здійснюють розвідувальну діяль-
ність в інтересах оборони, визначаються законом та положеннями про ці органи, які
затверджуються Президентом України»;

2) у Законі України «Про Збройні Сили України» (Відомості Верховної Ради Укра-
їни, 2000 р., № 48, ст. 410 із наступними змінами):

а) частину п'яту статті 1 викласти в такій редакції:

«Органи військового управління розвідки та військові частини розвідки Зброй-
них Сил України, Сили спеціальних операцій Збройних Сил України відповідно до за-
кону можуть залучатися до виконання розвідувальних завдань»;

б) частину четверту статті 10 викласти в такій редакції:

«Завдання та функції розвідувального органу Міністерства оборони України ви-
значаються законом та положенням про цей орган, яке затверджує Президент Укра-
їни»;

3) у Законі України »Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та
членів їх сімей» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 15, ст. 190 із наступ-
ними змінами):

а) абзац перший пункту 2 статті 8 після слів «у зв'язку з позбавленням військово-
го звання в дисциплінарному порядку» доповнити словами та цифрами «на підста-
вах, визначених частинною другою статті 36 Закону України «Про розвідку»;

б) у пункті 2 статті 15:

абзац перший після слів «систематичним невиконанням умов контракту коман-
дуванням» доповнити словами та цифрами «на підставах, визначених пунктом 1
частини другої статті 36 Закону України «Про розвідку»;

абзац третій доповнити другим реченням такого змісту: «Одноразова грошова
допомога також не виплачується військовослужбовцям, звільненим з військової
служби на підставах, визначених пунктами 2—4 частини другої статті 36 (крім ви-
падків звільнення у зв'язку з виявленням однієї з підстав, зазначених у пунктах 1 і 9
частини другої статті 31) Закону України «Про розвідку»;

4) у статті 9 Закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з вій-
ськової служби, та деяких інших осіб» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р.,
№ 29, ст. 399 із наступними змінами):

частину першу після слів «систематичним невиконанням умов контракту коман-
дуванням» доповнити словами та цифрами «на підставах, визначених пунктом 1
частини другої статті 36 Закону України «Про розвідку»;

частину третю доповнити другим реченням такого змісту: «Одноразова грошо-
ва допомога також не виплачується військовослужбовцям, звільненим з військової
служби на підставах, визначених пунктами 2—4 частини другої статті 36 (крім ви-
падків звільнення у зв'язку з виявленням однієї з підстав, зазначених у пунктах 1 і 9
частини другої статті 31) Закону України «Про розвідку»;

5) у Законі України «Про оперативно-розшукову діяльність» (Відомості Верховної
Ради України, 1992 р., № 22, ст. 303 із наступними змінами):

а) у статті 2 та пункті 4 частини першої статті 9² слово «розвідувальних» виклю-
чити;

б) у частині першій статті 6:

доповнити пунктом 2¹ такого змісту:

«2¹) необхідність перевірки осіб у зв'язку з призначенням на посади в розвіду-
вальних органах України або залученням до конфіденційного співробітництва з та-
кими органами, доступом осіб до розвідувальної таємниці»;

пункт 3 викласти в такій редакції:

«3) випадки, передбачені статтею 17 Закону України «Про розвідку»;

в) у статті 8:

у пункті 7 частини першої слова «чи одержувати розвідувальну інформацію» ви-
ключити;

частину четверту виключити;

г) частину четверту статті 9 викласти в такій редакції:

«При перевірці осіб у зв'язку з допуском їх до державної таємниці, до роботи з
ядерними матеріалами та на ядерних установках, у зв'язку з призначенням на поса-
ди в розвідувальних органах України або залученням до конфіденційного співробіт-
ництва з такими органами, доступом осіб до розвідувальної таємниці, а також осіб,
яким надається дозвіл на перебування без супроводу в контрольованих та стериль-
них зонах, зонах обмеженого доступу, що охороняються, та критичних частинах та-
ких зон аеропортів, оперативно-розшукова справа не заводиться. Така перевірка
повинна тривати не більш як два місяці»;

г) пункт 5 частини першої статті 9¹ виключити;

6) у частині третій статті 19 Закону України «Про статус народного депутата Укра-
їни» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 42, ст. 212):

абзац перший доповнити другим реченням такого змісту: «Народний депутат
отримує таємну інформацію з питань діяльності органів спеціального призначення
з правоохоронними функціями, правоохоронних органів спеціального призначення
та розвідувальних органів виключно у зв'язку з реалізацією своїх повноважень як
члена комітету Верховної Ради України, до предмета відання якого віднесено пита-
ння забезпечення контрольних функцій Верховної Ради України за діяльністю органів
спеціального призначення з правоохоронними функціями, правоохоронних органів
спеціального призначення та розвідувальних органів»;

доповнити абзацом третім такого змісту:

«Доступ до державної таємниці усіх ступенів секретності, ознайомлення з якою
є необхідним народному депутату для виконання своїх повноважень у комітеті Вер-
ховної Ради України, до предмета відання якого віднесено питання забезпечення
контрольних функцій Верховної Ради України за діяльністю органів спеціального
призначення з правоохоронними функціями, правоохоронних органів спеціально-
го призначення та розвідувальних органів, надається після проходження перевірки
у зв'язку з допуском його до державної таємниці»;

7) у Законі України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»
(Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 45, ст. 425 із наступними змінами):

а) частину першу статті 6 доповнити пунктом 23 такого змісту:

«23) співробітників розвідувальних органів України під прикриттям та особи, за-
лучені до конфіденційного співробітництва з розвідувальними органами України і
які виконували свої завдання на тимчасово окупованій території України, в районі
проведення антитерористичної операції або здійснення заходів із забезпечення на-
ціональної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії, або на інших те-
риторіях, де в період виконання цих завдань велися бойові дії.

Порядок надання статусу учасника бойових дій особам, зазначеним в абзаці пер-
шому цього пункту, у спосіб, що унеможливило розголошення факту їх належності
або конфіденційного співробітництва з розвідувальними органами України, те-
риторії, де велися бойові дії, та періоди бойових дій визначаються Кабінетом Міні-
стрів України»;

б) у статті 7:

частину другу доповнити пунктом 15 такого змісту:

«15) осіб, залучених до конфіденційного співробітництва з розвідувальними ор-
ганізмами України і які стали інвалідами внаслідок поранення, контузії або каліцтва,
одержаних під час виконання своїх завдань на тимчасово окупованій території Украї-
ни, у районі проведення антитерористичної операції або здійснення заходів із за-
безпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії,
або на інших територіях, де в період виконання цих завдань велися бойові дії»;

у частині третій цифри «11—14» замінити цифрами «11—15»;

в) у частині сьомій статті 13 слово і цифри «пунктах 11—14» замінити словом і
цифрами «пунктах 11—15»;

г) статтю 17 після частини третьої доповнити новою частинною такого змісту:

«Витрати, пов'язані з наданням пільг та соціальних гарантій особам, залученим
до конфіденційного співробітництва з розвідувальними органами України і які вико-
нували свої завдання на тимчасово окупованій території України, у районі проведен-
ня антитерористичної операції або здійснення заходів із забезпечення національної
безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії, або на інших територіях, де
в період виконання цих завдань велися бойові дії, здійснюються за рахунок коштів
державного бюджету у порядку, що встановлюється Кабінетом Міністрів України».

У зв'язку з чим частини четверту і п'яту вважати відповідно частинами п'ятою і
шостою;

8) у Законі України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних
органів» (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 11, ст. 50; 2014 р., № 17,
ст. 593):

а) пункт «є» статті 5 після слів «зміна зовнішності» доповнити словами «персо-
нальних та/або біометричних даних»;

б) текст статті 10 викласти в такій редакції:

«За рішенням органів, що забезпечують безпеку, ухваленим відповідно до їх
компетенції, може бути накладено тимчасову або постійну заборону на видачу во-
лоділцем або розпорядником персональних даних третім особам відомостей про
місце проживання осіб, взятих під захист, та інших їхніх даних, які містяться у ба-
зах персональних даних.

В окремих випадках дані, передбачені частинною першою цієї статті, за клопотан-
ням або згодою осіб, взятих під захист, та рішенням органів, що забезпечують без-
пеку, можуть оброблятися в порядку, встановленому законодавством»;

в) у частині першій статті 11 слово «анкетні» замінити словами «персональні та/або
біометричні», а слово «особистих» виключити;

9) статтю 27 Закону України «Про державну таємницю» (Відомості Верховної Ра-
ди України, 1999 р., № 49, ст. 428 із наступними змінами) доповнити частинною вось-
мою такого змісту:

«Доступ до державної таємниці усіх ступенів секретності, ознайомлення з якою
є необхідним народним депутатам України для виконання своїх повноважень у ко-
мітеті Верховної Ради України, до предмета відання якого віднесено питання забез-
печення контрольних функцій Верховної Ради України за діяльністю органів спеці-
ального призначення з правоохоронними функціями, правоохоронних органів спе-
ціального призначення та розвідувальних органів, надається після проходження пе-
ревірки у зв'язку з допуском їх до державної таємниці»;

10) у Законі України «Про комітеті Верховної Ради України» (Відомості Верховної
Ради України, 2006 р., № 17, ст. 146 із наступними змінами):

а) частину другу статті 5 доповнити другим реченням такого змісту: «До скла-
ду комітету Верховної Ради України, до предмета відання якого віднесено пита-
ння забезпечення контрольних функцій Верховної Ради України за діяльністю орга-
нів спеціального призначення з правоохоронними функціями, правоохоронних ор-
ганів спеціального призначення та розвідувальних органів, входить непарна кіль-
кість осіб»;

б) статтю 14 доповнити пунктом 11 такого змісту:

«11) здійсненні комітетом Верховної Ради України, до предмета відання якого
віднесено питання забезпечення контрольних функцій Верховної Ради України за
діяльністю органів спеціального призначення з правоохоронними функціями, пра-
воохоронних органів спеціального призначення та розвідувальних органів, передба-
чених цим Законом заходів з метою гарантування неухильного і безумовного дотри-
мання цими органами вимог Конституції України щодо забезпечення національної
безпеки, недопущення їх використання для узурпації влади, порушення прав і своб-
од людини і громадянина»;

в) розділ III доповнити статтею 33² такого змісту:

«Стаття 33². Повноваження та особливості формування персонального складу
комітету Верховної Ради України, до предмета відання якого відне-
сено питання забезпечення контрольних функцій Верховної Ради
України за діяльністю органів спеціального призначення з правоохо-
ронними функціями, правоохоронних органів спеціального призна-
чення та розвідувальних органів

1. Комітет Верховної Ради України, до предмета відання якого віднесено пита-
ння забезпечення контрольних функцій Верховної Ради України за діяльністю органів
спеціального призначення з правоохоронними функціями, правоохоронних органів
спеціального призначення та розвідувальних органів, крім визначених цим Законом
прав та обов'язків комітетів Верховної Ради України:

здійснює збір та аналіз інформації з питань, що належать до предмета його віда-
ння, а також питань, що стосуються національної та державної безпеки, а також ін-
ших надзвичайних подій, що можуть на них впливати;

отримує від органів спеціального призначення з правоохоронними функціями,
правоохоронних органів, правоохоронних органів спеціального призначення, ор-
ганів, що реалізують державну політику у сфері цивільного захисту, захисту населен-
ня і території від надзвичайних ситуацій та запобігання їх виникненню, та розвіду-
вальних органів на постійній основі інформацію стосовно загроз, що можуть впли-
вати на національну та державну безпеку;

отримує інформацію від органів спеціального призначення з правоохоронними
функціями, правоохоронних органів спеціального призначення та розвідувальних
органів щодо надзвичайних подій, які сталися за участю співробітників таких ор-
ганів;

проводить закриті засідання з питань, віднесених до предмета відання коміте-
ту, та заслуговує на таких засіданнях керівників органів спеціального призначення
з правоохоронними функціями, правоохоронних органів спеціального призначення
та розвідувальних органів та інших визначених комітетом осіб;
організовує та здійснює підготовку за дорученням Верховної Ради України парла-
ментських слухань з питань, віднесених до предмета його відання;
бере участь у підготовці документів стратегічного планування у сферах діяльно-
сті органів спеціального призначення з правоохоронними функціями, правоохорон-
них органів спеціального призначення та розвідувальних органів;
заслуговує інформацію про виконання органами спеціального призначення з
правоохоронними функціями, правоохоронними органами спеціального призначе-
ння та розвідувальними органами покладених на них завдань;

розглядає звернення з питань, що віднесені до предмета його віддання, у то-
му числі щодо рішень та дій органів спеціального призначення з правоохоронни-
ми функціями, правоохоронних органів спеціального призначення та розвідуваль-
них органів;

розглядає звіт за результатами здійснення Рахунковою палатою заходів держав-
ного зовнішнього фінансового контролю за використанням коштів Державного бю-
джету України органами спеціального призначення з правоохоронними функціями,
правоохоронними органами спеціального призначення та розвідувальними органа-
ми, а також за дотриманням ними законодавства під час здійснення операцій з бю-
джетними коштами;

вивчає обставини і факти, що наведені у матеріалах засобів масової інформації і
несуть загрозу національній безпеці;

ініціює створення у встановленому законом порядку тимчасових слідчих комісій
Верховної Ради України з питань, віднесених до предмета його відання;
проводить

ДОКУМЕНТИ

секретаріату комітету повноважень (обов'язків), пов'язаних із забезпеченням парламентського контролю за органами спеціального призначення з правоохоронними функціями, правоохоронними органами спеціального призначення та розвідувальними органами.

Якщо під час здійснення перевірки у зв'язку з допуском до державної таємниці уповноваженим державним органом у сфері забезпечення охорони державної таємниці буде виявлено, у тому числі на основі отриманої від розвідувальних органів інформації, передбачені законодавством підстави для відмови особам, зазначеним у абзаці першому цієї частини, у наданні допуску та доступу до державної таємниці, таким особам відмовляється в наданні допуску та доступу до державної таємниці, може бути відмовлено у наданні доступу до розвідувальної таємниці.

Прийняте за результатами спеціальної перевірки рішення може бути оскаржено народним депутатом України до комітету Верховної Ради України, до питань відання якого віднесено організацію роботи Верховної Ради України, Регламент та питань депутатської етики»;

г) розділ VIII «Прикінцеві положення» доповнити пунктом 5 такого змісту: «5. Стаття 33² цього Закону набирає чинності з дня прийняття Верховною Радою України першого рішення про формування персонального складу комітету Верховної Ради України, до предмета відання якого віднесено питання забезпечення контрольних функцій Верховної Ради України за діяльністю органів спеціального призначення з правоохоронними функціями, правоохоронних органів спеціального призначення та розвідувальних органів»;

11) у Законі України «Про космічну діяльність» (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 1, ст. 2 із наступними змінами):

а) статтю 26 після слів «Міністерством оборони України» доповнити словами «розвідувальними органами України»; а слово «яке» замінити словом «які»;

б) назву та текст статті 27 після слів «Міністерства оборони України» доповнити словами «розвідувальних органів України»;

в) у статті 28:

назву після слів «Міністерства оборони України» доповнити словами «та розвідувальних органів України»; доповнити частиною другою такого змісту: «Розвідувальні органи України в межах своєї компетенції:

беруть участь у розробленні концептуальних основ державної космічної політики та Загальнодержавної цільової науково-технічної космічної програми України в частині, пов'язаній із створенням та використанням космічної техніки в інтересах національної безпеки України;

беруть участь у формуванні та організації виконання замовлень на роботи, пов'язані зі створенням і використанням космічної техніки, а також здійснюють використання космічної техніки, забезпечують функціонування і розвиток об'єктів наземної та космічної інфраструктури в інтересах розвідувальної діяльності»;

12) пункт 9 частини першої статті 1 Закону України «Про державне оборонне замовлення» (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 6, ст. 45) доповнити словами «технічні засоби розвідки, які прямо чи опосередковано використовуються розвідувальними органами України для здійснення та забезпечення розвідувальної діяльності або для організації чи забезпечення її здійснення»;

13) у Законі України «Про контррозвідувальну діяльність» (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 12, ст. 89 із наступними змінами):

а) частину другу статті 5 замінити двома новими частинами такого змісту: «Контррозвідувальні заходи в інтересах забезпечення охорони державного кордону України, посадових осіб, стосовно яких здійснюється державна охорона, можуть проводити розвідувальні органи України, підрозділи забезпечення внутрішньої і власної безпеки Державної прикордонної служби України та Управління державної охорони України, яким законами України «Про оперативно-розшукову діяльність» та «Про розвідку» надано право здійснювати оперативно-розшукову чи розвідувальну діяльність.

Розвідувальні органи України, крім визначених у частині другій цієї статті випадків, також можуть проводити контррозвідувальні заходи у випадках, зазначених у статті 17 Закону України «Про розвідку».

У зв'язку з цим частини третю і четверту вважати відповідно частинами четвертою і п'ятою;

б) у статті 6:

у пункті 2 частини першої:

в абзаці другому слова «а також закордонних дипломатичних установ України і безпеки громадян України за кордоном» виключити;

після абзацу другого доповнити новим абзацом такого змісту:

«контррозвідувального забезпечення закордонних дипломатичних установ України, безпеки співробітників цих установ та членів їх сімей у державі перебування, відряджених за кордон громадян України, які обізані у відомостях, що становлять державну таємницю, а також охорони державної таємниці в цих установах».

У зв'язку з цим абзаці третій — сьомий вважати відповідно абзацами четвертим — восьмим;

частину другу викласти в такій редакції:

«Підставами для проведення контррозвідувальних заходів підрозділами забезпечення внутрішньої і власної безпеки Державної прикордонної служби України та Управління державної охорони України є виконання визначених законом завдань щодо забезпечення охорони (захисту) державного кордону України, посадових осіб, стосовно яких здійснюється державна охорона, а для розвідувальних органів України також випадки, зазначені в частині другій статті 17 Закону України «Про розвідку»;

в) статтю 7 після частини другої доповнити новою частиною такого змісту: «Функцію контррозвідувального забезпечення закордонних дипломатичних установ України, безпеки співробітників цих установ та членів їх сімей у державі перебування, відряджених за кордон громадян України, які обізані у відомостях, що становлять державну таємницю, а також охорони державної таємниці в цих установах, здійснює Служба безпеки України».

У зв'язку з цим частину третю вважати частиною четвертою;

г) у статті 8:

частину шосту доповнити другим реченням такого змісту: «Проведення відповідно до Закону України «Про розвідку» розвідувальних заходів в інтересах контррозвідки здійснюється на підставі відповідної контррозвідувальної справи»;

у частині дев'ятій слова «що стосуються забезпечення безпеки своїх сил і засобів, інформаційних систем та оперативних об'єктів» замінити словами і цифрами «зазначених у частині другій статті 17 Закону України «Про розвідку»;

14) у Законі України «Про державний контроль за міжнародними передачами товарів військового призначення та подвійного використання» (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 23, ст. 148 із наступними змінами):

а) частину другу статті 2 доповнити абзацом сьомим такого змісту: «Міжнародні передачі технічних засобів розвідки, озброєння, боеприпасів, військової та спеціальної техніки, які прямо чи опосередковано використовуються розвідувальними органами для здійснення розвідувальної діяльності або для організації чи забезпечення її здійснення»;

б) у статті 6:

перше речення частини п'ятої після слів «інші центральні органи виконавчої влади» доповнити словами «розвідувальні органи України»;

частину шосту після слів «з іншими центральними органами виконавчої влади» доповнити словами «та розвідувальними органами України»;

в) частину першу статті 10 після слів «здійснюють державний експортний контроль» доповнити словами «та розвідувальними органами України, які беруть участь у заходах експортного контролю»;

г) частину другу статті 11 доповнити реченням другим такого змісту: «У визначених законодавством випадках при проведенні експертизи центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного експортного контролю, може залучати розвідувальні органи України»;

г) у частині третій статті 16 слова «у разі потреби» замінити словами «у визначених законодавством випадках»;

д) частину третю статті 19 доповнити другим реченням такого змісту: «До проведення такої перевірки центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного експортного контролю, може залучати розвідувальні органи України»;

15) статтю 11 Закону України «Про Державну прикордонну службу України» (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 27, ст. 208; 2006 р., № 14, ст. 116) викласти в такій редакції:

«Стаття 11. Розвідувальний орган центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони державного кордону

Розвідувальний орган центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони державного кордону, організовує свою діяльність відповідно до Закону України «Про розвідку».

Організаційна структура та гранична чисельність розвідувального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони державного кордону, визначаються Президентом України в порядку, визначеному законом, і не входять до структури та чисельності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони державного кордону.

Керівника розвідувального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони державного кордону, призначає на посаду Президент України за поданням Голови Державної прикордонної служби України.

Повноваження міністра, через якого Кабінетом Міністрів України спрямовується координація діяльності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони державного кордону, не поширюються на питання організації діяльності розвідувального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони державного кордону»;

16) частину четверту статті 39 Закону України «Про телекомунікації» (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 12, ст. 155 із наступними змінами) після слів

«здійснення уповноваженими органами оперативно-розшукових» та слів «сприяти проведенню оперативно-розшукових» доповнити словами «та розвідувальних»;

17) у Законі України «Про державні цільові програми» (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 25, ст. 352):

а) частину першу статті 3 доповнити абзацом десятим такого змісту: «з питань розвідувальної діяльності, з питань посилення розвідувальних спроможностей держави»;

б) частину першу статті 6 та частину першу статті 8 після слів «центральні органи виконавчої влади» доповнити словами «розвідувальні органи України»;

18) у частині другій статті 2 Закону України «Про доступ до судових рішень» (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 15, ст. 128; 2015 р., №№ 18—20, ст. 132; 2020 р., № 25, ст. 171):

а) в абзаці першому слова «Усі судові» замінити словом «Судові»;

б) абзац другий доповнити другим реченням такого змісту: «У визначених законом випадках судове рішення про надання дозволу на проведення розвідувального заходу або про відмову в наданні такого дозволу, винесене у закритому судовому засіданні, не оприлюднюється і не публікується»;

19) у Законі України «Про доступ до публічної інформації» (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 32, ст. 314; 2013 р., № 21, ст. 208; 2014 р., № 49, ст. 2056):

а) частину шосту статті 6 викласти в такій редакції:

«6. Не належать до інформації з обмеженим доступом відомості, зазначені у декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, поданій відповідно до Закону України «Про запобігання корупції», крім випадків, визначених зазначеним Законом»;

б) частину першу статті 8 після слова «банківську» доповнити словом «розвідувальну»;

20) у Законі України «Про центральні органи виконавчої влади» (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 38, ст. 385 із наступними змінами):

а) частину другу статті 8 після пункту 28 доповнити новим пунктом такого змісту: «29) спрямовує та координує діяльність розвідувального органу України, який підпорядкований міністерству, в порядку, в межах повноважень та у спосіб, що визначені Законом України «Про розвідку» та положенням про відповідний розвідувальний орган, затвердженим Президентом України, а також створює необхідні умови для його функціонування».

У зв'язку з цим пункт 29 вважати пунктом 30;

б) статтю 18 доповнити частиною третьою такого змісту:

«3. Повноваження відповідних міністрів, через яких Кабінетом Міністрів України спрямовується та координується діяльність центральних органів виконавчої влади, яких підпорядковані розвідувальні органи, не поширюються на питання організації діяльності розвідувальних органів України»;

в) статтю 19 після частини четвертої доповнити новою частиною такого змісту:

«5. Керівник центрального органу виконавчої влади, якому підпорядкований розвідувальний орган України, здійснює спрямування та координацію його діяльності в порядку, в межах повноважень та у спосіб, що визначені законами України «Про національну безпеку України» і «Про розвідку» та положенням про відповідний орган, затвердженим Президентом України, а також створює необхідні умови для його функціонування».

У зв'язку з цим частини п'яту і шосту вважати відповідно частинами шостою і сьомою;

21) у Законі України «Про запобігання корупції» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 49, ст. 2056 із наступними змінами):

а) у пункті 1 частини першої статті 3:

підпункт «і» викласти в такій редакції:

«і) Керівник Офісу Президента України, його Перший заступник та заступники, уповноважені, прес-секретар Президента України»;

доповнити підпунктом «й» такого змісту:

«й) Секретар Ради національної безпеки і оборони України, його помічники, радники, помічники, радники Президента України (крім осіб, посади яких належать до патронатної служби та які обіймають їх на громадських засадах)»;

б) абзац другий частини п'ятої статті 45 після слів «місцем військової служби» та слів «місця проходження військової служби» доповнити словом «роботи», а після слів «національного персоналу» доповнити словами «виконанням інших завдань в інтересах національної безпеки і оборони»;

в) статтю 48 доповнити частиною п'ятою такого змісту:

«5. Зазначені в частині першій цієї статті види контролю щодо декларацій, поданих особами, які за посадами, що вони займають, належать до кадрового складу розвідувальних органів України та/або займають посади, перебування на яких пов'язане з державною таємницею у зв'язку з безпосереднім здійсненням такими особами оперативно-розшукової, контррозвідувальної, розвідувальної діяльності, а також особами, які претендують на зайняття таких посад, та особами, які припинили діяльність, проводять уповноважені підрозділи (уповноважені особи) відповідних державних органів чи військових формувань у порядку, що визначається Національним агентством»;

22) у статті 1 Закону України «Про відкритість використання публічних коштів» (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 16, ст. 109):

а) пункт 2 частини першої після слів «кошти державного бюджету» доповнити словами «(крім таємних видатків)»;

б) доповнити частиною четвертою такого змісту:

«4. Не підлягає оприлюдненню згідно з цим Законом інформація про використання публічних коштів, яка є інформацією, доступ до якої обмежено відповідно до закону»;

23) частину першу статті 7 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 23, ст. 158 із наступними змінами) доповнити пунктом 23¹ такого змісту:

«23¹) діяльність, пов'язана з розробленням, виготовленням, постачанням технічних засобів розвідки (критерій належності до технічних засобів розвідки визначаються розвідувальними органами України)»;

24) у статті 91 Закону України «Про державну службу» (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 4, ст. 43 із наступними змінами):

абзац другий частини дев'ятої виключити;

доповнити частиною дванадцятю такого змісту:

«12. Повноваження керівника державної служби в розвідувальних органах України здійснює керівник відповідного розвідувального органу або визначений ним заступник керівника розвідувального органу з числа співробітників кадрового складу, які є державними службовцями.

Призначення осіб на посади державної служби кадрового складу в розвідувальних органах України здійснюється в порядку, що визначається актами розвідувальних органів.

Відбір, перевірка перед призначенням та призначення осіб на посади державної служби в розвідувальних органах України, які не належать до кадрового складу, в тому числі на умовах закритого конкурсу, здійснюється відповідно до законодавства України у порядку, визначеному актами цих органів. Тестування осіб з метою визначення рівня їхніх знань законодавства в розвідувальних органах України проводиться письмово.

На співробітників кадрового складу розвідувальних органів, які є державними службовцями категорії «А», не поширюються повноваження Комісії з питань вищого корпусу державної служби, передбачені частиною першою статті 15, абзацом третім пункту 1 частини другої статті 68, частини другої статті 69 цього Закону, та повноваження центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, передбачені пунктами 16—18 частини третьої статті 13 цього Закону»;

25) у Законі України «Про національну безпеку України» (Відомості Верховної Ради України, 2018 р., № 31, ст. 241):

а) в абзаці другому частини першої статті 4 слова «громадського контролю» замінити словами «громадського нагляду»;

б) в абзаці другому частини другої статті 6 слова «державними органами спеціального призначення з правоохоронними функціями, правоохоронними органами, правоохоронними органами спеціального призначення» замінити словами «державними органами спеціального призначення з правоохоронними функціями, правоохоронними органами спеціального призначення»;

в) у назві та частині першій статті 10 слова «громадський контроль» та «громадського контролю» замінити відповідно словами «громадський нагляд» та «громадського нагляду»;

г) у статті 20:

абзац перший частини першої викласти в такій редакції:

«1. Розвідувальні органи України відповідно до закону здійснюють розвідувальну діяльність з метою сприяння реалізації національних інтересів України та протидії зовнішнім загрозам національній безпеці України у визначених законом сферах»; у частині третій слова «розвідувальної діяльності» замінити словом «розвідки»;

г) у частині четвертій статті 35 слова «та за іншими об'єктами контролю відповідно до закону» замінити словами «якщо інше не передбачено законом»;

д) підпункт 3 пункту 5 розділу VI «Прикінцеві та перехідні положення» виключити.

6. Кабінету Міністрів України в шестимісячний строк з дня набрання чинності цим Законом:

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити приведення у відповідність із цим Законом нормативно-правових актів міністерств та інших центральних органів виконавчої влади.

7. Рекомендувати Президенту України привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом та видати акти, які випливають із нього.

Президент України В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

м. Київ
17 вересня 2020 року
№ 912-IX

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 жовтня 2020 року «Про вжиття заходів для відновлення нормативно-правового регулювання діяльності антикорупційних органів та довіри до конституційного судочинства»

Відповідно до статті 107 Конституції України **ПОСТАНОВЛЯЮ:**

1. Увести в дію рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 жовтня 2020 року «Про вжиття заходів для відновлення нормативно-правового регулювання діяльності антикорупційних органів та довіри до конституційного судочинства» (додається).

2. Контроль за виконанням рішення Ради національної безпеки і оборони України, введеного в дію цим Указом, покласти на Секретаря Ради національної безпеки і оборони України.

3. Цей Указ набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

м. Київ
29 жовтня 2020 року
№ 477/2020

Введено в дію
Указом Президента України
від 29 жовтня 2020 року № 477/2020

РІШЕННЯ
Ради національної безпеки і оборони України
від 29 жовтня 2020 року

Про вжиття заходів для відновлення нормативно-правового регулювання діяльності антикорупційних органів та довіри до конституційного судочинства

Розглянувши ситуацію, що склалася в результаті ухвалення Конституційним Судом України 27 жовтня 2020 року Рішення № 13-р у справі за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про запобігання корупції», Кримінального кодексу України, Рада національної безпеки і оборони України **ВИРІШИЛА:**

1. Кабінету Міністрів України невідкладно вжити заходів щодо ведення Єдиного державного реєстру декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, а також вирішити питання безпосереднього автоматизованого доступу Національного агентства з питань запобігання корупції до інформаційно-телекомунікаційних і довідкових систем, реєстрів, банків даних, у тому числі тих, що містять інформацію з обмеженим доступом, держателем (адміністратором) яких є державні органи або органи місцевого самоврядування, для отримання інформації, необхідної для виконання повноважень.

2. Рекомендувати Президенту України вирішити питання щодо підготовки та внесення на розгляд Верховної Ради України проекту Закону України про відновлення доброчесності конституційного судочинства в інтересах народу України та визначення його як невідкладного.

3. Рекомендувати Комісії з питань правової реформи активізувати діяльність з підготовки пропозицій щодо судової реформи.

Секретар Ради національної безпеки і оборони України О. ДАНИЛОВ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 28 жовтня 2020 р. № 1015
Київ

Про внесення змін до постанов Кабінету Міністрів України від 25 листопада 2015 р. № 963 і від 24 грудня 2019 р. № 1185

Кабінет Міністрів України **ПОСТАНОВЛЯЄ:**

Внести до постанов Кабінету Міністрів України від 25 листопада 2015 р. № 963 «Про затвердження Порядку видачі свідоцтва на право вивезення (тимчасового вивезення) культурних цінностей або відмови в його видачі, переоформлення, анулювання» (Офіційний вісник України, 2015 р., № 96, ст. 3286; 2018 р., № 58, ст. 2019) і від 24 грудня 2019 р. № 1185 «Про затвердження положень про деякі центральні органи виконавчої влади у сфері культури та внесення змін до Положення про Міністерство культури, молоді та спорту України» (Офіційний вісник України, 2020 р., № 19, ст. 739) зміни, що додаються.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГЛЬ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 28 жовтня 2020 р. № 1015

ЗМІНИ,
що вносяться до постанов Кабінету Міністрів України від 25 листопада 2015 р. № 963 і від 24 грудня 2019 р. № 1185

1. У Порядку видачі свідоцтва на право вивезення (тимчасового вивезення) культурних цінностей або відмови в його видачі, переоформлення, анулювання, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 25 листопада 2015 р. № 963:

1) пункт 9 доповнити абзацом такого змісту: «Держкультспадщини вносить до єдиного державного інформаційного веб-порталу «Єдине вікно для міжнародної торгівлі» у формі електронних документів, зазначених кваліфікованим електронним підписом, виданим свідоцтва на день їх видачі.»;

2) у тексті Порядку слово «Мінікультури» замінити словами «Держкультспадщини».

2. У підпункті 65 пункту 4 Положення про Державну службу охорони культурної спадщини України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 грудня 2019 р. № 1185, слова «електронним цифровим підписом» замінити словами «кваліфікованим електронним підписом».

ПОВІДОМЛЕННЯ
про закінчення строку застосування остаточних компенсаційних заходів щодо імпорту в Україну легкових автомобілів походженням з Російської Федерації

Відповідно до статті 22 Закону України «Про захист національного товаровиробника від субсидованого імпорту» Міністерство розвитку економіки, торгівлі та сільськогосподарства України повідомляє, що 02.01.2021 закінчується строк дії остаточних компенсаційних заходів щодо імпорту в Україну легкових автомобілів походженням з Російської Федерації, що класифікується згідно з Українською класифікацією товарів зовнішньоекономічної діяльності за товарною позицією 8703.

Зазначені заходи були застосовані згідно з рішенням Міжвідомчої комісії з міжнародної торгівлі від 13 листопада 2015 року № АС-344/2015/4411-06 «Про застосування остаточних компенсаційних заходів щодо імпорту в Україну легкових автомобілів походженням з Російської Федерації».

Міністерство розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України

ПОВІДОМЛЕННЯ
про закінчення строку застосування остаточних антидемпінгових заходів щодо імпорту в Україну соди каустичної походженням з Російської Федерації

Відповідно до статті 19 Закону України «Про захист національного товаровиробника від демпінгового імпорту» Міністерство розвитку економіки, торгівлі та сільськогосподарства України повідомляє, що 05.06.2021 закінчується строк дії остаточних антидемпінгових заходів щодо імпорту в Україну соди каустичної походженням з Російської Федерації, що класифікується згідно з Українською класифікацією товарів зовнішньоекономічної діяльності за кодом 2815 12 00 10.

ДОКУМЕНТИ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 28 жовтня 2020 р. № 1024
Київ

Про внесення змін до Порядку
електронного адміністрування податку
на додану вартість

Кабінет Міністрів України **ПОСТАНОВЛЯЄ:**
Внести до Порядку електронного адміністрування податку на додану вартість, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 16 жовтня 2014 р. № 569 «Деякі питання електронного адміністрування податку на додану вартість» (Офіційний вісник України, 2014 р., № 87, ст. 2482; 2016 р., № 4, ст. 244; 2017 р., № 61, ст. 1869), зміни, що додаються.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 28 жовтня 2020 р. № 1024

**ЗМІНИ,
що вносяться до Порядку електронного
адміністрування податку на додану вартість**

- Абзац перший пункту 4 викласти в такій редакції:
«4. Рахунок у системі електронного адміністрування податку (далі — електронний рахунок) — рахунок, відкритий платнику податку в Казначействі, на який перераховуються кошти відповідно до пункту 200¹ 4 статті 200¹ Податкового кодексу України (далі — Кодекс).».
- У пункті 6 слова і цифри «статті 69 Податкового кодексу України (далі — Кодекс)» замінити словами і цифрами «статті 69 Кодексу».
- Доповнити Порядок пунктом 7¹ такого змісту:
«7¹. ДПС протягом трьох робочих днів, що настають за днем внесення контролюючим органом до реєстру платників податку змін щодо скасування (відміни) анулювання реєстрації платника податку за рішенням контролюючого органу або рішенням суду, яке набрало законної сили, здійснює перерахунок суми (ΣНакл) такого платника за звітний (податковий) період, у якому відбулося анулювання реєстрації платника податку, яке скасоване (відмінене).
Такий перерахунок здійснюється ДПС шляхом перерахунку суми (ΣНакл) окремо за кожним її показником.
При цьому перерахунок суми (ΣНакл) такого платника не здійснюється контролюючим органом у разі, коли:
на момент скасування рішення про анулювання реєстрації особа застосовує спрощену систему оподаткування, яка не передбачає сплату податку; або
повторна реєстрація (наступна за відміненою) платником податку такої особи є анульованою з підстав, передбачених пунктом 184.1 статті 184 Кодексу.».
- У пункті 9:
 - в абзаці першому слова «в Реєстрі» замінити словами «в Єдиному реєстрі податкових накладних (далі — Реєстр)»;
 - абзац шостий замінити абзацами такого змісту:
«Під час розрахунку показника (ΣПопРах) також враховується сума коштів: вилучених контролюючим органом відповідно до статті 95 Кодексу в рахунок погашення податкового боргу з податку за задекларованими до сплати податковими зобов'язаннями за періоди, починаючи з 1 липня 2015 р., визначеними платником податків у податковій декларації з податку або уточнюючому розрахунку;
у разі проведення органами Казначейства розрахунків платника податку з погашення заборгованості з різниці в тарифах на теплову енергію, опалення та постачання гарячої води, послуги з централізованого водопостачання, водовідведення, що вироблялися, транспортувалися та постачалися населенню та/або іншим підприємствам централізованого питного водопостачання та водовідведення, які надають населенню послуги з централізованого водопостачання та водовідведення, яка виникла у зв'язку з невідповідністю фактичної вартості теплової енергії та послуг з централізованого водопостачання, водовідведення, опалення та постачання гарячої води тарифам, що затверджувалися та/або погоджувалися органами державної влади чи органами місцевого самоврядування, за рахунок субвенції з державного бюджету місцевим бюджетам із спрямуванням коштів відповідно до закону про Державний бюджет України в рахунок погашення заборгованості з податку. При цьому для поповнення електронного рахунка враховується в межах проведених розрахунків з податку сума зменшення залишку узгоджених податкових зобов'язань такого платника податку, не сплачених до бюджету, строк сплати яких настав, що обліковується Казначейством до виконання в повному обсязі за коригуючими реєстрами.».
- У зв'язку з цим абзаци сьомий — двадцять дев'ятий вважати відповідно абзацами дев'ятим — тридцять першим;
- доповнити пункт після абзацу двадцять другого новим абзацом такого змісту:
«Загальна сума перевищення (ΣПеревищ) визначається за кожний звітний (податковий) період нарастаючим підсумком.».
- У зв'язку з цим абзаци двадцять третій — тридцять перший вважати відповідно абзацами двадцять четвертим — тридцять другим.
- В абзаці другому пункту 9¹ слова «податкові накладні» замінити словами «податкові накладні / розрахунки коригування».
- У підпункті 1 пункту 22 та абзаці другому пункту 27 слово «власного» виключити.
- У тексті Порядку слово «ДФС» замінити словом «ДПС».

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 28 жовтня 2020 р. № 1027
Київ

Про внесення змін до пункту 9 додатка
до постанови Кабінету Міністрів України
від 25 грудня 1996 р. № 1548

Кабінет Міністрів України **ПОСТАНОВЛЯЄ:**
Внести зміни до пункту 9 додатка до постанови Кабінету Міністрів України від 25 грудня 1996 р. № 1548 «Про встановлення повноважень органів виконавчої влади та виконавчих органів міських рад щодо регулювання цін (тарифів)» (ЗП України, 1996 р., № 21, ст. 596; Офіційний вісник України, 2012 р., № 7, ст. 249), виклавши його в такій редакції:
«9. Міноцполітики встановлює граничні ціни, граничні нормативи рентабельності на технічні та інші засоби реабілітації (в тому числі протезно-ортопедичні вироби та кірсла колісні, на які поширюється дія технічного регламенту щодо медичних виробів) за переліком технічних та інших засобів реабілітації, якими забезпечуються особи з інвалідністю, діти з інвалідністю та інші окремі категорії населення, затвердженою постановою Кабінету Міністрів України від 5 квітня 2012 р. № 321 (Офіційний вісник України, 2012 р., № 31, ст. 1146; 2018 р., № 31, ст. 1087).».

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 28 жовтня 2020 р. № 1028
Київ

Про внесення змін до постанови
Кабінету Міністрів України
від 6 липня 2016 р. № 447

Кабінет Міністрів України **ПОСТАНОВЛЯЄ:**
Внести до постанови Кабінету Міністрів України від 6 липня 2016 р. № 447 «Питання проведення розрахунків за спожиту електричну енергію з постачальником електричної енергії товариством з обмеженою відповідальністю «Луганське енергетичне об'єднання» (Офіційний вісник України, 2016 р., № 57, ст. 1973; 2017 р., № 72, ст. 2208; 2018 р., № 22, ст. 733) зміни, що додаються.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 28 жовтня 2020 р. № 1028

**ЗМІНИ,
що вносяться до постанови Кабінету Міністрів України
від 6 липня 2016 р. № 447**

- Назву постанови викласти в такій редакції:
«Питання діяльності товариства з обмеженою відповідальністю «Луганське енергетичне об'єднання».
- У пункті 1:
 - абзац другий викласти в такій редакції:
«під час проведення розрахунків за спожиту до 1 січня 2019 р. активну електричну енергію з товариством з обмеженою відповідальністю «Луганське енергетичне об'єднання» (далі — товариство) бюджетні кошти перераховуються через відкриті товариством в установленому порядку небюджетні рахунки в органах Державної казначейської служби»;
 - абзаци четвертий і п'ятий викласти в такій редакції:
«під час проведення розрахунків з товариством за послуги з розподілу електричної енергії, компенсації перетикань реактивної електричної енергії, додаткові роботи і послуги, пов'язані із ліцензованою діяльністю, а також здійснення інших платежів (штрафів, пені тощо), передбачених іншими нормативно-правовими актами, бюджетні кошти перераховуються через відкриті товариством в установленому порядку небюджетні рахунки в органах Державної казначейської служби.
Кошти із зазначених рахунків спрямовуються на погашення основного боргу за кредитами, внесення плати за користування кредитами, сплату податків, фінансування інвестиційної програми, розрахунки з державним підприємством «Енергоринок», приватним акціонерним товариством «Національна енергетична компанія «Укренерго», державним підприємством «Національна атомна енергогенеруюча компанія «Енергоатом», державним підприємством «Оператор ринку», державним підприємством «Гарантований покупець», товарною біржею «Українська енергетична біржа» за кредиторською заборгованістю, на виплату заробітної плати та сплату судового збору за рішеннями суду.».
- Пункт 2 виключити.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 28 жовтня 2020 р. № 1041
Київ

Про внесення змін до Порядку
розпорядження майном акціонерного
товариства «Українська залізниця»

Кабінет Міністрів України **ПОСТАНОВЛЯЄ:**
Внести до Порядку розпорядження майном акціонерного товариства «Українська залізниця», затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 22 листопада 2017 р. № 1054 (Офіційний вісник України, 2018 р., № 4, ст. 155; 2019 р., № 69, ст. 2422), — із змінами, внесеними постановою Кабінету Міністрів України від 21 жовтня 2020 р. № 973, зміни, що додаються.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 28 жовтня 2020 р. № 1041

**ЗМІНИ,
що вносяться до Порядку розпорядження майном
акціонерного товариства «Українська залізниця»**

- Пункт 1¹ після слова «майном» доповнити словами «, у тому числі від списання державного майна, закріпленого за товариством на праві господарського відання».
- Доповнити Порядок пунктом 2¹ такого змісту:
«2¹. На списання майна товариства, внесеного до статутного капіталу товариства, та майна, набутого товариством, не поширюється дія Порядку списання об'єктів державної власності, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 8 листопада 2007 р. № 1314 (Офіційний вісник України, 2007 р., № 86, ст. 3168).».
- У підпункті 1 пункту 11:
 - абзац четвертий виключити;
 - абзаци восьмий — десятий замінити абзацом такого змісту:
«відчуження шляхом передачі у державну або у комунальну власність, у тому числі нерухомого майна для розміщення державного органу або органу місцевого самоврядування, рухомого майна для користування органами державної влади, об'єктів інженерної інфраструктури водопровідно-каналізаційного та газового господарства (включаючи мережі, споруди, устаткування), пов'язаних з постачанням споживачам води, газу, відведенням і очищенням стічних вод, а також об'єктів благоустрою населених пунктів»;
- Пункт 12 викласти в такій редакції:
«12. Перед прийняттям рішення про списання майна товариства таке майно пропонується до продажу відповідно до пункту 13 цього Порядку, крім випадків, передбачених абзацами другим та третім цього пункту.
У разі списання верхньої будови колії, об'єктів, які належать до нижньої будови колії, рухомого складу, незавершених капітальних інвестицій на стадії проекту (реалізація яких не розпочата або втратила свою актуальність), аварійних об'єктів, насаджень, захисних лісонасаджень, малоцінних необоротних матеріальних активів, які визнані морально застарілими, фізично зношеними, у результаті списання яких не очікуються отримання прибутків для подальшого використання у господарській діяльності товариства запасів, отриманих внаслідок списання майна (про що зазначається в рішенні відповідного органу управління товариством про списання), таке майно не пропонується до продажу.
У разі списання майна, виявленого в результаті інвентаризації як нестача, незавершених капітальних інвестицій на стадії проекту (реалізація яких не розпочата), у тому числі проектної документації, насаджень, захисних лісонасаджень, малоцінних необоротних матеріальних активів, нематеріальних активів, які визнані морально застарілими, фізично зношеними, у результаті списання яких не очікуються отримання прибутків для подальшого використання у господарській діяльності товариства запасів, отриманих внаслідок списання майна (про що зазначається у рішенні відповідного органу управління товариством про списання, таке майно не пропонується до продажу.».
- Абзац перший пункту 13 замінити абзацами такого змісту:
«13. Відчуження майна шляхом продажу, оренда майна здійснюються на конкурентних засадах шляхом проведення електронних аукціонів, крім випадків прийняття вищим органом товариства окремого рішення стосовно використання такого майна з метою виконання функцій держави.
Електронні аукціони проводяться з дотриманням таких принципів:».
- У зв'язку з цим абзаци другий — дев'ятий вважати відповідно абзацами третім — десятим.
- Пункт 14 викласти в такій редакції:
«14. Відчуження майна здійснюється за вартістю не нижчою, ніж балансова вартість, крім випадків, коли законом встановлено обов'язкове проведення незалежної оцінки майна.».
- У разі передачі цілісних майнових комплексів, структурних підрозділів товариства в оренду, користування, концесію проводиться незалежна оцінка майна у порядку, визначеному законодавством.».
- Пункти 15—17 виключити.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 21 жовтня 2020 р. № 1042
Київ

Про внесення змін до постанови
Кабінету Міністрів України
від 28 грудня 2016 р. № 1026

Кабінет Міністрів України **ПОСТАНОВЛЯЄ:**
Внести до постанови Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2016 р. № 1026 «Деякі питання закупівлі продуктів харчування Міністерством оборони» (Офіційний вісник України, 2017 р., № 4, ст. 131) зміни, що додаються.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 21 жовтня 2020 р. № 1042

**ЗМІНИ,
що вносяться до постанови Кабінету
Міністрів України від 28 грудня 2016 р. № 1026**

- Назву постанови викласти в такій редакції:

- «Деякі питання організації харчування особового складу Збройних Сил».
- У пункті 1:
 - абзац перший після слів «процедур закупівель продуктів харчування» доповнити словами «та/або процедур закупівель послуг щодо забезпечення харчуванням»;
 - доповнити пункт абзацом такого змісту:
«Установити, що забезпечення особового складу Збройних Сил харчуванням за результатами проведення процедур закупівель послуг, передбачених абзацом першим цього пункту, здійснюється з 1 січня 2021 року.».
 - У пункті 2 слова «продуктів харчування» виключити.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 21 жовтня 2020 р. № 1360-р
Київ

Про схвалення Стратегії підвищення рівня
безпеки дорожнього руху в Україні
на період до 2024 року

- Схвалити Стратегію підвищення рівня безпеки дорожнього руху в Україні на період до 2024 року, що додається.
- Міністерству інфраструктури разом з іншими заінтересованими органами виконавчої влади у тримісячний строк розробити та подати Кабінетові Міністрів України проект плану заходів щодо реалізації Стратегії, схваленої цим розпорядженням.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

СХВАЛЕНО
розпорядженням Кабінету Міністрів України
від 21 жовтня 2020 р. № 1360-р

**СТРАТЕГІЯ
підвищення рівня безпеки дорожнього руху в Україні
на період до 2024 року**

Визначення проблеми, на розв'язання
якої спрямована Стратегія

Безпека дорожнього руху на сьогодні є ключовим елементом розвитку суспільства. Велика кількість транспортних засобів є невід'ємною частиною економіки країни, але водночас транспортні засоби несуть небезпеку життю громадян. Лідери багатьох держав світу об'єднують свої зусилля для зменшення кількості постраждалих та травмованих внаслідок дорожньо-транспортних пригод. Міжнародне співтовариство приділяє значну увагу розробленню та здійсненню практичних заходів з безпеки дорожнього руху, спрямованих на запобігання дорожньо-транспортному травматизму.
Основним політичним документом у галузі безпеки дорожнього руху є політична заява, прийнята Організацією Об'єднаних Націй 10 жовтня 2019 р., щодо концентрації дій та досягнень в галузі безпеки дорожнього руху в рамках наступного десятиліття до 2030 року та скорочення смертності на дорогах на 50 відсотків.
На сьогодні в Україні рівень смертності та травматизму внаслідок дорожньо-транспортних пригод є достатньо високим, а рівень організації безпеки дорожнього руху залишається вкрай низьким, про що у своїх звітах неодноразово наголошували експерти БООЗ, Світового банку та інших міжнародних інституцій.
У 2019 році в Україні зареєстровано 160675 дорожньо-транспортних пригод, із них 26052 — із загиблими та/або травмованими особами (загинуло 3454 особи і травмувалося 32736 осіб). Понад 33 відсотки загиблих та/або травмованих у дорожньо-транспортних пригодах є пішоходами (1261 особа загинула і 8005 осіб травмовані). На дорогах України загинуло 164 дитини та травмовано 4435 дітей віком до 18 років.
За питомими показниками аварійності та наслідками дорожньо-транспортних пригод Україна також є одним з лідерів серед європейських держав. Так, у середньому в державах — членах ЄС на 100 тис. жителів припадає 5 відсотків загиблих у дорожньо-транспортних пригодах, тоді як в Україні такий показник становить (за даними 2019 року) 8,22 відсотка осіб.

За результатами проведеного Національною поліцією аналізу стану аварійності на території країни встановлені основні причини скоєння дорожньо-транспортних пригод із загиблими та/або травмованими людьми, а саме:
порушення правил маневрування — 22 відсотки;
перевищення безпечної швидкості — 34 відсотки;
недотримання дистанції — 8 відсотків;
порушення правил проїзду перехрестя — 8 відсотків;
керування транспортним засобом у нетверезому стані — 3,23 відсотка;
виїзд на смугу зустрічного транспорту — 1,35 відсотка;
порушення правил проїзду пішохідних переходів — 6 відсотків.
Дорожня інфраструктура також впливає на показники аварійності. Так, у 2019 році сталося 948 дорожньо-транспортних пригод через незадовільний стан доріг, в яких 51 особа загинула та 359 осіб травмовані, з них на дорогах державного значення — 890 дорожньо-транспортних пригод, на дорогах місцевого значення — 58 дорожньо-транспортних пригод. Крім того, глобальні зміни клімату та аномальні снігопади протягом останніх років призводять до утворення масштабних автомобільних заторів, довготривалого припинення пасажирських і вантажних перевезень, погіршення життєзабезпечення людей та значних економічних збитків.
Велика кількість дорожньо-транспортних пригод та постраждалих від них також впливає на економіку та сферу охорони здоров'я України. За розрахунками експертів Світового банку, соціально-економічні втрати України від дорожньо-транспортного травматизму оцінюються в 68,6 млрд. гривень на рік, що становить близько 1,91 відсотка валового внутрішнього продукту (у розрахунках 2019 року), включаючи матеріальні витрати, пов'язані з пошкодженням майна та зниженням продуктивності праці, та людські втрати через серйозні травми або смерть внаслідок дорожньо-транспортних пригод.

Причини виникнення проблеми

Основними причинами виникнення проблеми є:
відсутність обґрунтованої економічної оцінки вартості життя, здоров'я та завданої економічної шкоди від дорожньо-транспортних пригод; сучасної системи збору інформації про дорожньо-транспортні пригоди за всіма необхідними ключовими показниками; ефективної системи сповіщення про дорожньо-транспортні пригоди та екстреної допомоги постраждалим внаслідок дорожньо-транспортних пригод; належної інформаційної взаємодії та залучення уповноважених органів містобудування та архітектури до прийнятих системних рішень щодо підвищення рівня безпеки дорожнього руху, зокрема під час розроблення та внесення змін до містобудівної документації місцевого рівня; бачення пріоритетів інтересів видів транспорту під час прийняття рішень у сфері організації та безпеки дорожнього руху в частині забезпечення принципів сталого розвитку населених пунктів, зокрема сталой міської мобільності; загальної застарілості парку автотранспорту, що не дає змоги повністю використовувати переваги від систем активної та пасивної безпеки, які пропонується в останніх моделях транспортних засобів; інтенсивності транспортного та пішохідного руху, що значно перевищує пропускну здатність вулично-дорожньої мережі; невідповідність стандартів безпеки дорожнього руху сучасним вимогам; недоступність транспортної інфраструктури для осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення;
недостатність правового механізму та нормативно-правового регулювання у сфері безпеки дорожнього руху; системи управління та міжвідомчої взаємодії безпосередньо на місці виникнення масштабних аварій та інших небезпечних подій, у тому числі під час припинення транспортного сполучення внаслідок ускладнення погодних умов;

низький рівень підготовки водіїв; відсутність механізму здійснення ефективного контролю за діяльністю автошкіл; виховання суспільства у сфері безпеки дорожнього руху, власної відповідальності та дотримання правил дорожнього руху; заходів з профілактики дитячого дорожньо-транспортного травматизму; запровадження та практичного застосування новітніх технологій і технічних засобів організації дорожнього руху, автоматизованих засобів контролю та регулювання дорожнього руху; впровадження сучасних технологій проектування та будівництва об'єктів дорожньо-транспортної інфраструктури.

Мета Стратегії

Метою цієї Стратегії є зниження рівня смертності внаслідок дорожньо-транспортних пригод щонайменше на 30 відсотків до 2024 року, зниження ступеня тяжкості наслідків дорожньо-транспортних пригод для учасників дорожнього руху та зменшення соціально-економічних втрат від дорожньо-транспортного травматизму, а також запровадження ефективної системи управління безпекою дорожнього руху для забезпечення захисту життя та здоров'я населення.

Ця Стратегія спрямована на визначення пріоритетів у сфері безпеки дорожнього руху, формування напрямів і способів їх досягнення, а також формування в усіх учасників правосвідомості у сфері безпеки дорожнього руху розуміння важливості проблеми смертності внаслідок дорожньо-транспортних пригод, перспектив і орієнтирів для забезпечення належного стану безпеки дорожнього руху в Україні.

Основні принципи розв'язання проблеми, напрями реалізації Стратегії та пріоритети роботи з підвищення безпеки дорожнього руху

Розв'язання проблеми здійснюється із застосуванням обґрунтованих цільових показників шляхом впровадження сучасних вимог і технологій, які системно охоплю-

ДОКУМЕНТИ

ють усі ключові аспекти безпеки дорожнього руху, зокрема поведінку людини (людський фактор), дорожню інфраструктуру, конструкційну безпечність транспортних засобів, і одночасно розглядаються на етапі запобігання аварії, під час аварії та після неї відповідно до загальноприйнятих у світі підходів до формування та реалізації політики підвищення безпеки дорожнього руху.

Основними принципами реалізації цієї Стратегії є:

- домінування безпеки дорожнього руху;
- соціальна справедливост;
- дотримання інтересів громадян, суспільства і держави щодо безпеки дорожнього руху;
- забезпечення безпеки вразливих учасників дорожнього руху (діти, особи з інвалідністю, маломобільні групи населення), пасажирських і вантажних перевезень;
- концентрація зусиль органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, громадськості та науковців на забезпеченні безпеки дорожнього руху;
- законність, відповідність ухвалених рішень положенням законодавства і міжнародним зобов'язанням України.

Основними напрямками реалізації цієї Стратегії є:

- державне управління у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, що передбачає:
- чітке розмежування повноважень центральних органів виконавчої влади щодо здійснення державного контролю у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху;
- запровадження основних засад системи управління безпекою дорожнього руху (державна програма, план заходів, кількісні показники, конкретні цілі, проміжна та щорічна оцінка результатів, відповідальність);
- проведення аналізу та вдосконалення законодавства з питань безпеки дорожнього руху з метою забезпечення його відповідності найкращим законодавчим стандартам, що діють у країнах Європи з найбезпечнішими дорожньо-транспортними системами, у тому числі в частині посилення відповідальності громадян та посадовців осіб за вчинення правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, правового врегулювання використання персонального легкого електротранспорту (сігвеї, монокоlesa, електросамокати тощо) на вулично-дорожній мережі, попередження дитячого дорожньо-транспортного травматизму;
- створення комплексної інформаційної системи моніторингу виконання регіональних програм з безпеки дорожнього руху;
- запровадження проведення наукових та науково-технічних досліджень у сфері безпеки дорожнього руху з метою оцінки ефективності заходів, спрямованих на підвищення безпеки, комфорту та культури дорожнього руху;
- активізацію участі України в роботі міжнародних організацій, діяльність яких пов'язана із забезпеченням безпеки дорожнього руху, залученням міжнародних фахівців з безпеки дорожнього руху для поширення досвіду і знань;
- удосконалення системи ліцензування у сфері перевезень автомобільним транспортом у частині підвищення вимог до перевізників щодо забезпечення безпеки дорожнього руху;
- запровадження на загальнодержавному рівні, на рівні органів державної влади та суб'єктів господарювання ДСТУ ISO 39001:2015 «Система управління безпекою дорожнього руху. Вимоги та настанова щодо застосування»;
- забезпечення доступності транспортної інфраструктури для осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення;
- удосконалення системи страхування у сфері безпеки дорожнього руху;
- підготовку фахівців з безпеки дорожнього руху, їх навчання з питань забезпечення безпеки дорожнього руху, у тому числі щодо здійснення працівниками Національної поліції супроводження транспортних засобів, проведення аудиту безпеки автомобільних доріг (аудитори безпеки автомобільних доріг);
- запровадження ризико-орієнтованого підходу до управління безпекою дорожнього руху на державному, галузевому та регіональному рівні;
- налагодження інформаційної взаємодії з уповноваженими органами з питань містобудування та архітектури в частині обміну інформацією стосовно проведення моніторингу інтенсивності руху транспортних засобів та пішоходів, результатів технічного розслідування дорожньо-транспортних пригод, визначення місць концентрації дорожньо-транспортних пригод та аварійних ділянок для проведення містобудівного моніторингу та ініціювання розроблення або внесення змін до містобудівної документації на місцевому рівні з метою підвищення безпеки дорожнього руху;
- розроблення механізмів стимулювання залучення експертів з безпеки дорожнього руху до розроблення та проведення експертизи містобудівної документації на місцевому рівні в частині планування формування та вдосконалення вулично-дорожньої мережі;
- проведення навчань співробітників уповноважених органів містобудування та архітектури і проектних організацій, що розробляють містобудівну документацію на місцевому рівні, щодо сучасної практики підвищення безпеки дорожнього руху шляхом планувальних рішень під час формування та вдосконалення вулично-дорожньої мережі;
- забезпечення дотримання пріоритетності інтересів учасників дорожнього руху під час розроблення заходів з підвищення безпеки дорожнього руху відповідно до підходів сталої міської мобільності, а саме врахування їх інтересів у такій послідовності: пішоходи (насамперед маломобільні групи населення), велосипедисти та інші незахищені учасники дорожнього руху, громадський транспорт та транспорт екстрених і комунальних служб, вантажний автотранспорт, легковий автотранспорт приватних осіб та організації;
- стимулювання розроблення територіальними громадами та окремими населеними пунктами планів сталої міської мобільності відповідно до кращої практики ЄС та з визначенням заходів з підвищення безпеки дорожнього руху;
- впровадження сучасних технологій проектування та будівництва об'єктів дорожньо-транспортної інфраструктури з урахуванням найкращого міжнародного досвіду, в тому числі із застосуванням сучасних технологій будівельного інформаційного моделювання та/або інших технологій;
- ведення обліку та проведення аналізу даних стосовно дорожньо-транспортних пригод, що передбачає:
- впровадження та удосконалення системи і методики збору (збільшення кількості критеріїв дослідження причинно-наслідкових зв'язків) та обробки даних щодо дорожньо-транспортних пригод (база даних дорожньо-транспортних пригод розроблена на основі європейської бази CADAS) для проведення системного наукового аналізу ризиків, причин і тенденцій аварійності з метою підготовки рекомендацій та подальшого моніторингу ефективності їх впровадження;
- розроблення порядку проведення технічного розслідування дорожньо-транспортних пригод з тяжкими наслідками;
- розроблення та впровадження системи збору, узагальнення та аналізу даних закладів охорони здоров'я про види та ступені тяжкості отриманих травм з метою всебічного відображення отриманих даних у загальній системі даних про дорожньо-транспортні пригоди та даних, отриманих через 30 днів після скоєння дорожньо-транспортної пригоди;
- проведення комплексного аудиту з безпеки дорожнього руху в містах, на дорогах загального користування та в місцях концентрації дорожньо-транспортних пригод;
- прийняття інженерних рішень щодо управління технологіями та засобами, які повинні виконуватися переважно з використанням волоконно-оптичних технологій передачі даних;
- створення системи реєстрації місць концентрації дорожньо-транспортних пригод, аварійно-небезпечних ділянок та інформування учасників дорожнього руху про такі місця;
- безпека на дорогах та дорожньої інфраструктури:
- гармонізацію стандартів проектування та будівництва доріг відповідно до стандартів ЄС та кращої практики інших держав;
- передбачення проведення аудиту безпеки дорожнього руху та оцінки безпеки дорожнього руху в усіх рішеннях щодо планування і розвитку міст та на дорогах загального користування під час здійснення капітального ремонту, реконструкції та/або нового будівництва, задоволення потреб у безпечній мобільності, забезпечення розвитку паркувальної інфраструктури;
- забезпечення інтеграції сучасних інформаційних, комунікаційних технологій і засобів автоматизації (у тому числі інтелектуальних транспортних систем) з транспортною інфраструктурою, транспортними засобами та учасниками дорожнього руху, яка спрямована на підвищення безпеки дорожнього руху;
- виконання програм та здійснення заходів, спрямованих на істотне підвищення безпеки дорожнього руху, зокрема безпеки пішоходів, у тому числі осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення (облаштування тротуарів, обмеження швидкості руху транспортних засобів, встановлення пішохідних огорожень, оновлення пішохідної інфраструктури, освітлення доріг та вулиць, встановлення островів безпеки та облаштування регульованих пішохідних переходів, пішохідних переходів на різних рівнях, популяризація використання пішоходами, велосипедистами та школярами світлоповерхальних елементів тощо); на перехрестях (облаштування захищених поворотів на нерегульованих перехрестях, поліпшення розмітки та освітлення); на узбіччях (очищення та укріплення узбічч, встановлення бар'єрів, поліпшення розмітки);
- будівництво в містах та інших населених пунктах, на дорогах позаміських та відокремлених велосипедних доріжок, популяризація використання велосипедистами світлоповерхальних елементів, забезпечення розвитку велосипедної інфраструктури;
- забезпечення проведення аудиту та перевірки безпеки доріг загального користування;

- передбачення під час проектування будівництва доріг повного комплексу заходів з безпеки дорожнього руху, зокрема безпеки пішоходів, у тому числі осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення;
- визначення інфраструктурних факторів у місцях концентрації дорожньо-транспортних пригод, проведення оцінки безпеки наявної дорожньої інфраструктури та запровадження інженерних рішень щодо поліпшення показників безпеки, проектування доріг з урахуванням швидкісних режимів;
- здійснення заходів з підвищення безпеки дорожнього руху на залізничних переїздах, зокрема ліквідації перетинів доріг і залізничних колій на одному рівні в місцях концентрації дорожньо-транспортних пригод та на дільницях прискореного руху поїздів, з будівництвом автомобільних шляхопроводів (тунелів) на перетині із залізничними коліями;
- проведення аналізу та здійснення контролю за якістю впровадження важливих складових безпечної дорожньої інфраструктури згідно з вимогами та/або кращою практикою ЄС, зокрема перегляд стандартів щодо забезпечення безпеки перехресть; влаштування дорожніх знаків, розмітки, сучасних елементів пасивної безпеки; забезпечення безпеки узбічч та влаштування паркувальних місць; будівництва розв'язок кільцевого типу з малим та середнім розміром центрального острова; заборони рекламних конструкцій вздовж автомобільних доріг;
- застосування інженерно-технічних рішень (у тому числі під час розроблення інфраструктурних проектів) для забезпечення безпеки зміни напрямку руху на 180 градусів (розвороту);
- використання електронних засобів з метою забезпечення учасників дорожнього руху інформацією про перешкоди, зміни у режимі реального часу тощо;
- впровадження автоматичної системи габаритно-вагового контролю та інженерних рішень щодо управління засобами системи габаритно-вагового контролю, які повинні виконуватися переважно з використанням волоконно-оптичних технологій передачі даних;
- встановлення амортизаційних пристроїв (демпферних систем) та дорожніх стримувальних систем (терміналів) на дорогах загального користування для запобігання лобовому зіткненню транспортних засобів на високій швидкості;
- проведення наукових досліджень та розробок з метою поліпшення безпечності інфраструктури;
- ліквідацію місць концентрації дорожньо-транспортних пригод та аварійно-небезпечних ділянок;
- створення мережі зон відпочинку водіїв на дорогах загального користування з урахуванням вимог Європейської угоди щодо роботи екіпажів транспортних засобів, які виконують міжнародні автомобільні перевезення, створення необхідної дорожньої інфраструктури перед пунктами пропуску на державному кордоні в місцях зкупчення вантажних транспортних засобів для забезпечення створення належних умов для міжнародних автомобільних перевізників під час перетину державного кордону, забезпечення загального доступу до цієї інформації в електронному вигляді;
- встановлення біля закладів освіти відповідних дорожніх знаків, розмітки, пішохідного огороження, елементів примусового зниження швидкості, зовнішнього освітлення тощо;
- облаштування транспортної інфраструктури у населених пунктах з урахуванням потреб осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення;
- безпечність транспортних засобів, що передбачає:
- спрощення процедури допуску транспортних засобів до участі у дорожньому русі, у тому числі удосконалення процедури сертифікації транспортних засобів під час перетину державного кордону;
- врегулювання питання допуску до участі у дорожньому русі транспортних засобів, які не відповідають установленним стандартам безпеки транспортних засобів;
- законодавче врегулювання питання тимчасового допуску до участі у дорожньому русі транспортних засобів з правим розташуванням керма;
- реформування системи здійснення контролю за технічним станом транспортних засобів згідно з Директивою 2009/40/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 6 травня 2009 р. про перевірку технічного стану моторних транспортних засобів та їх причепів на придатність до експлуатування;
- запобігання допуску до участі у дорожньому русі транспортних засобів, у тому числі електромобілів, що не відповідають сучасним вимогам щодо активної, пасивної та екологічної безпеки, зокрема шляхом гармонізації нормативно-правових актів з питань безпеки конструкції транспортних засобів та їх технічного стану із законодавством ЄС;
- запровадження механізму здійснення контролю за технічним станом транспортних засобів під час їх експлуатації на вулично-дорожній мережі;
- впровадження механізму використання нових технологій для поліпшення безпечності транспортних засобів;
- забезпечення безпеки експлуатації електромобілів;
- медичне забезпечення безпеки дорожнього руху, що передбачає:
- приведення у відповідність з європейськими стандартами нормативно-правових актів щодо проведення медичних оглядів та психофізіологічної експертизи кандидатів у водії та водіїв транспортних засобів;
- приведення стандартів навчання навичкам надання домедичної допомоги у всіх закладах, які здійснюють підготовку кандидатів у водії та водіїв транспортних засобів, у відповідність з програмами, затвердженими МОЗ;
- забезпечення доступності та контролю за якістю проведення профілактичних наркологічних оглядів, обов'язкових попередніх та періодичних психіатричних оглядів кандидатів у водії та водіїв транспортних засобів;
- створення єдиного інформаційного простору за напрямом медичного забезпечення у сфері безпеки дорожнього руху шляхом функціонування загальнодержавної бази даних закладів охорони здоров'я, які мають право здійснювати медичний огляд кандидатів у водії та водіїв транспортних засобів, і результатів таких оглядів; формування та функціонування загальнодержавної бази даних щодо стану здоров'я та психофізіологічних властивостей кандидатів у водії та водіїв транспортних засобів для проведення моніторингу стану їх здоров'я з урахуванням положень законодавства щодо охорони здоров'я; забезпечення систематичного моніторингу, аналізу та оцінки причин травматизму та смертності внаслідок дорожньо-транспортних пригод; розроблення концепції національної системи психологічної реабілітації та підтримки потерпілих внаслідок дорожньо-транспортних пригод;
- безпека перевезення пасажирів та вантажів комерційним автомобільним транспортом, що передбачає:
- удосконалення законодавства щодо забезпечення безпеки дорожнього руху під час надання послуг з перевезення пасажирів, у тому числі осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення, автомобільним транспортом, у тому числі таксі;
- забезпечення здійснення ефективного державного нагляду та контролю за дотриманням вимог безпеки дорожнього руху суб'єктами господарювання, які проводять діяльність з перевезення пасажирів і вантажів, у тому числі дієвого контролю за дотриманням водіями режиму праці та відпочинку;
- удосконалення механізмів здійснення дієвого контролю за габаритно-ваговими параметрами транспортних засобів із заборонаю подальшого руху транспортних засобів, за результатами перевірки яких встановлено, що їх габаритно-вагові параметри перевищують нормативні;
- підвищення рівня відповідальності за порушення габаритно-вагових параметрів транспортних засобів;
- створення єдиної бази даних щодо обліку результатів проходження водіями транспортних засобів перевірників щозмінного передєрейсового медичного огляду та здійснення передєрейсового технічного контролю за станом таких транспортних засобів;
- забезпечення відповідності транспортних засобів, що здійснюють перевезення небезпечних вантажів, швидкопсувних харчових продуктів, міжнародним вимогам;
- впровадження систем управління безпекою дорожнього руху суб'єктами господарювання, які провадять діяльність з перевезення пасажирів та вантажів;
- запровадження програм тренування для корпоративних компаній з власним автотомобільним парком — безпечне водіння, водіння взимку, захищене водіння, прогнозування дорожніх ситуацій, транспортування небезпечних вантажів, домедична допомога тощо;
- забезпечення виконання вимог щодо використання тахографів, пасивних систем безпеки (ADAS) та обмежувачів швидкості для автобусів та вантажних транспортних засобів вагою більше 3,5 тони відповідно до законодавства ЄС;
- запровадження проведення сучасного дистанційного моніторингу руху транспортних засобів (у тому числі комерційного транспорту) з використанням системи ADAS, RFID, GPS тощо;
- безпечна поведінка учасників дорожнього руху, що передбачає:
- обов'язкове включення до програм післядипломної освіти педагогічних працівників питання безпеки дорожнього руху;
- проведення соціальних кампаній з метою інформування населення про ризики на дорогах та необхідності дотримання Правил дорожнього руху — рекламні ролики на телебаченні, зовнішня реклама тощо, визначення органу, відповідального за координацію дій з проведення таких кампаній, та забезпечення доступу до такої інформації осіб з інвалідністю;
- проведення загальнонаціональних та регіональних досліджень щодо ставлення учасників дорожнього руху до Правил дорожнього руху та необхідності дотримання їх;
- перегляд навчальних програм з вивчення Правил дорожнього руху та правил безпечної поведінки на дорозі в системі дошкільної, загальної середньої освіти та стандартів професійної (професійно-технічної) освіти з професій, спеціалізації,

- пов'язаних з керуванням транспортними засобами, тракторами, в тому числі саморобними, самохідними сільськогосподарськими, меліоративними і дорожньо-будівельними машинами, з урахуванням потреб осіб з особливими освітніми проблемами;
- забезпечення проведення в комунальних дошкільних навчальних закладах, закладах освіти, зокрема працівниками Національної поліції, роз'яснювальної роботи з попередження дитячого дорожньо-транспортного травматизму, вивчення Правил дорожнього руху та безпечної поведінки на дорогах і з урахуванням потреб осіб з особливими освітніми проблемами;
- утворення дитячих майданчиків для проведення занять з питань безпеки дорожнього руху;
- розроблення та видання навчально-методичних і наочних посібників, навчальних фільмів з питань безпеки дорожнього руху з урахуванням потреб осіб з особливими освітніми проблемами;
- популяризацію необхідності створення умов для забезпечення доступності об'єктів транспортної інфраструктури для осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення;
- здійснення заходів реагування та управління наслідками дорожньо-транспортних пригод, що передбачає:
- впровадження в дію системи екстреної допомоги населенню за єдиним телефонним номером 112 із забезпеченням доступу до неї осіб з інвалідністю;
- обладнання транспортних засобів спеціальними приладами, за допомогою яких можливе автоматичне подання сигналу про екстрену допомогу у разі виникнення надзвичайних ситуацій та дорожньо-транспортних пригод, з розбудовою відповідної інфраструктури (системи рухомого (мобільного) зв'язку четвертого та п'ятого покоління на вулично-дорожній мережі);
- зміцнення технічної бази центральних органів виконавчої влади, до функцій яких належить забезпечення безпеки дорожнього руху та проведення аварійно-рятувальних робіт на місці скоєння дорожньо-транспортних пригод;
- маркування транспортних засобів за класом екологічності;
- впровадження системи цифрового радіозв'язку в підрозділах ДСНС, що залучаються до реагування на дорожньо-транспортні пригоди;
- підвищення рівня професійної підготовки рятувальників аварійно-рятувальних формувань і пожежно-рятувальних підрозділів Оперативно-рятувальної служби цивільного захисту та представників екстрених служб щодо реагування на дорожньо-транспортні пригоди та удосконалення навчальної матеріально-технічної бази підрозділів Оперативно-рятувальної служби цивільного захисту для проведення спільних тренувань та навчань;
- створення системи управління подолання наслідків дорожньо-транспортних пригод з чітким розподілом функцій відповідальних органів державної влади та органів місцевого самоврядування та визначення органу, який проводить дослідження у сфері безпеки дорожнього руху;
- удосконалення системи підготовки особового складу підрозділів екстреної допомоги населенню (зокрема, Національної поліції, ДСНС) з метою набуття та удосконалення ними навичок надання домедичної допомоги постраждалим до приїзду бригади екстреної (швидкої) медичної допомоги на місце дорожньо-транспортної пригоди;
- створення системи надання медичної допомоги та проведення оцінки якості наданої допомоги, зокрема шляхом надання даних та інформації про стан та лікування осіб, які постраждали внаслідок дорожньо-транспортних пригод;
- розроблення національної інтерактивної карти доріг загального користування з можливістю позначення на ній місць розташування закладів охорони здоров'я, аварійно-рятувальних формувань і пожежно-рятувальних підрозділів Оперативно-рятувальної служби цивільного захисту та місцевих пожежної охорони, підрозділів екстреної медичної допомоги, підрозділів поліції, місць зупинки, стоянок, паркування, зберігання транспортних засобів, позначених дорожніми знаками та/або розміткою «Особа з інвалідністю», ділянок доріг з обмеженням або затримкою руху, мережі автотбусних маршрутів, автостанцій та місць концентрації дорожньо-транспортних пригод із зазначенням виду і причини пригоди, кількості загиблих і потерпілих у дорожньо-транспортних пригодах, а також можливих рекомендацій для водіїв щодо дотримання Правил дорожнього руху з урахуванням причин, унаслідок яких сталися такі пригоди;
- впровадження системних заходів з медико-психологічної, функціональної та соціально-професійної реабілітації постраждалих у дорожньо-транспортних пригодах;
- використання малої авіації для забезпечення можливості надання медичної допомоги постраждалим у дорожньо-транспортних пригодах протягом «золотої години»;
- забезпечення дотримання Правил дорожнього руху, що передбачає:
- удосконалення системи ефективного ведення справ за фактами порушення Правил дорожнього руху;
- проведення тренінгів з майстерності керування автотранспортними засобами з працівниками органів, що забезпечують безпеку дорожнього руху, створюють умови для безперервного та безпечного руху транспорту та/або реагування на дорожньо-транспортні пригоди;
- внесення змін до законодавства щодо вдосконалення процедури огляду осіб, які керують транспортними засобами, щодо стану сп'яніння;
- удосконалення функціонування системи фіксації адміністративних правопорушень у сфері безпеки дорожнього руху в автоматичному режимі з метою підвищення ефективності впливу на стан безпеки дорожнього руху та запобігання порушенням Правил дорожнього руху;
- забезпечення здійснення контролю за дотриманням учасниками Правил дорожнього руху з метою профілактики дорожньо-транспортного травматизму;
- покращення технічної бази підрозділів патрульної поліції для виконання функцій із забезпечення безпеки дорожнього руху на вулично-дорожній мережі, насамперед на міжнародних дорогах державного значення;
- запровадження процедури здійснення контролю та проведення перевірки дотримання основних елементів безпеки — використання ременів безпеки та системи безпеки для дітей, використання шоломів, заборона використання мобільних телефонів водіями під час керування автомобілем;
- удосконалення порядку ведення обліку адміністративних правопорушень у сфері безпеки дорожнього руху з урахуванням досвіду держав — членів ЄС;
- проведення вибіркового перевірок водіїв щодо алкогольного та наркотичного сп'яніння під час керування транспортними засобами за допомогою спеціального обладнання.

Очікувані результати

З урахуванням основної мети цієї Стратегії та за умови виконання в повному обсязі передбачених цією Стратегією завдань прогнозується зменшення кількості загиблих і тяжко травмованих осіб внаслідок дорожньо-транспортних пригод до 2030 року на 50 відсотків порівняно з 2019 роком, а також наближення національних показників безпеки дорожнього руху до середньоєвропейського рівня, зокрема щодо соціального ризику (кількість загиблих внаслідок дорожньо-транспортних пригод на 100 тис. населення), — зниження показника з восьми осіб (у 2019 році) до чотирьох осіб (у 2030 році).

Реалізація цієї Стратегії також дасть змогу:

- зменшити кількість дорожньо-транспортних пригод з тяжкими наслідками, кількість загиблих та травмованих внаслідок дорожньо-транспортних пригод, знизити ступінь тяжкості дорожньо-транспортних пригод та їх негативні наслідки;
- зменшити соціальні та економічні втрати та збитки від дорожньо-транспортних пригод;
- зменшити час прибуття аварійно-рятувальних підрозділів екстреної допомоги населенню до місця дорожньо-транспортної пригоди, підвищити ефективність надання допомоги постраждалим, посилити міжвідомчу взаємодію і злагодженість дій служб, які залучаються до реагування на дорожньо-транспортні пригоди;
- посилити інституціональну спроможність для формування та реалізації державної політики у сфері безпеки дорожнього руху;
- забезпечити дотримання зобов'язань України за міжнародними договорами у сфері безпеки дорожнього руху та директивами ЄС;
- поліпшити стан вулично-дорожньої мережі та дорожньої інфраструктури;
- зменшити негативний вплив транспортних засобів на навколишнє природне середовище насамперед у населених пунктах;
- підвищити рівень обізнаності населення щодо безпеки дорожнього руху та знання Правил дорожнього руху;
- підвищити рівень дотримання Правил дорожнього руху його учасниками;
- підвищити інвестиційну привабливість України та її статус як транзитної держави;
- підвищити рівень правової свідомості та відповідальності учасників дорожнього руху;
- зберегти здоров'я та потенціал нації.

Фінансове забезпечення реалізації Стратегії

Реалізація цієї Стратегії здійснюється за рахунок коштів державного дорожнього фонду, що передбачаються у Державному бюджеті України на відповідний рік для фінансового забезпечення заходів із забезпечення безпеки дорожнього руху, а також інших джерел, не заборонених законодавством.

ОГОЛОШЕННЯ

Національна академія керівних кадрів культури і мистецтв оголошує конкурс на заміщення посад науково-педагогічних працівників (наказ від 29 жовтня 2020 р. № 93-о)

Чернігівська філія національної академії керівних кадрів культури і мистецтв:
Директор – 1 посада.
Термін подання документів — місяць від дня опублікування оголошення.
Житловою площею академія не забезпечує.
Ознайомитись з вимогами щодо вакантних посад та подати заявку можна за адресою: 01015, м. Київ, вул. Лаврська, 9, корп. 15, поверх 1 (відділ кадрів та документообігу). Телефон для довідок : 280-92-09

До уваги товариство з обмеженою відповідальністю «МЕТРОКУБ» (ідентифікаційний код юридичної особи 40391324).

За результатами розгляду справи № 2/01-50-19 про вчинення товариством з обмеженою відповідальністю «МЕТРОКУБ» (вул. Пушкінська, 106, к. 304, м. Харків, 61023, ідентифікаційний код юридичної особи 40391324) порушень, передбачених пунктом 4 частини другої статті 6, пунктом 1 статті 50 Закону України «Про захист економічної конкуренції», у вигляді антиконкурентних узгоджених дій, які стосуються спотворення результатів торгів, проведених відповідно до оголошень №№ UA-2018-11-01-002439-б, UA-2018-10-02-002215-с, UA-2018-08-23-001766-а, UA-2018-09-11-002567-с, UA-2018-11-08-002705-с, Тимчасовою адміністративною колегією Антимонопольного комітету України прийнято рішення від 30 липня 2020 року № 8-р/тк.

Інформація про прийняте рішення розміщена на офіційному вебсайті Антимонопольного комітету України (<http://www.amcu.gov.ua>) в розділі «Законодавство» — «Рішення АМКУ».

Ця інформація розміщена на підставі абзацу п'ятого частини першої статті 56 Закону України «Про захист економічної конкуренції».

В провадженні Красногвардійського районного суду м. Дніпропетровська перебуває кримінальна справа № 426/1211/17 (провадження № 1-кп/204/73/20) за обвинуваченням Плотницького Ігоря Венедиктовича, 24 червня 1964 р.н., у вчиненні злочину, передбаченого ч. 3 ст. 258 КК України, Патрушева Андрія Олександровича, 08 грудня 1967 р.н., у вчиненні злочинів, передбачених ч. 3 ст. 258, ч. 2 ст. 260, ч. 2 ст. 27, ч. 2 ст. 28 ст. 437 КК України, Гурєєва Олександра Васильовича, 13 липня 1960 р.н., у вчиненні злочину, передбаченого ч. 3 ст. 258 КК України.

Обвинувачені Плотницький Ігор Венедиктович, Патрушев Андрій Олександрович, Гурєєв Олександр Васильович викликаються в судове засідання на 11 листопада 2020 року на 10:30 годину у приміщення Красногвардійського районного суду м. Дніпропетровська за адресою: м. Дніпро, пр. Пушкіна, буд. 77-б, каб. № 23. Справа розглядається **під головуванням судді Білик І.А.**

Після опублікування оголошення про виклик в пресі обвинувачені вважаються повідомленими про дату, час і місце розгляду справи. Наслідки неприбуття обвинуваченого до суду передбачені ст. 139, 323 КПК України.

Соснівський районний суд м. Черкаси викликає в судове засідання як обвинуваченого Митракова Миколу Володимировича, 25.07.1964р.н., уродженця м. Кіровськ, Луганської області, громадянина України, зареєстрованого за адресою: Луганська область, м. Кадіївка (Стаханов), вул. Н.Курченко, 24, кв.36, фактично мешкає в м. Алчевськ Луганської області.

Судове засідання відбудеться 11 листопада 2020 року о 10:40 год. в приміщенні суду за адресою: м. Черкаси, вул. Гоголя, 31б, каб.218.

Суддя Ю.В. Рябуха

Судове засідання по спеціальному кримінальному провадженню відносно Полторацької І.І., яка обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 4 ст. 28, ч. 2 ст. 110, ч. 1 ст. 258-3 КК України, призначене на 09-30 год. 11 листопада 2020р. в приміщенні суду за адресою: Запорізька область, м. Бердянськ, вул. Консульська, 64, зал 208.

До суду в якості обвинуваченої на 11 листопада 2020 року о 09-30 год. викликається Полторацька Ірина Іванівна.

Суддя Троценко Т.А.

Харківський апеляційний суд викликає Губіна Владислава Валерійовича, 12.08.1974 року народження, на 15-00 годину 22 грудня 2020 року для участі в розгляді апеляційних скарг прокурора та захисника Кундіуса І.В. на вирок Орджонікідзевського районного суду м. Харкова від 13 квітня 2018 року відносно Губіна Владислава Валерійовича. Судове засідання відбудеться в приміщенні Харківського апеляційного суду (м. Харків, майдан Героїв Небесної Сотні, 36, другий поверх, зала судових засідань № 16).

Суддя І.Б.Савченко

У зв'язку зі смертю Цюпи Юрія Олександровича,

12 листопада 1970 року народження, померлого 21 травня 2020 року, відкрилась спадщина. Спадкоємцям звертатися до 21 листопада 2020 року до приватного нотаріуса Кам'янського міського нотаріального округу Сухопарової Світлани Германівни за адресою: Дніпропетровська обл., м. Кам'янське, вул. Ковалевича, буд. 2, прим. 61, тел. 097-080-27-71.

У провадженні Слов'янського міськрайонного суду Донецької області (84100 м. Слов'янськ, вул. Добровольського, буд. 2) знаходиться кримінальне провадження № 22015050000000354 (номер справи 1-кп/243/201/2020) за обвинуваченням Орчикова Олега Олександровича у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ст. 258-3 ч. 1 КК України.

Суддя Слов'янського міськрайонного суду Донецької області Гончарова А.О. викликає:

Підозрюваного: Орчикова Олега Олександровича, 01.06.1973 р.н., який зареєстрований та проживає за адресою: м. Донецьк, вул. Липнева, буд. 28, кв. 3 у підготовчє судове засідання, яке відбудеться 16.11.2020 року об 11 год. 40хв. у залі судового засідання № 5.

Якщо обвинувачений, до якого не застосовано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, не прибує за викликом у судове засідання, суд відкладає судовий розгляд, призначає дату нового засідання і вживає заходів до забезпечення його прибуття до суду. Суд також має право постановити ухвалу про привід обвинуваченого та/або ухвалу про накладення на нього грошового стягнення в порядку, передбаченому главами 11 та 12 КПК України та здійснити спеціальне судове провадження.

Повістка про виклик в суд обвинуваченого

В провадженні Марківського районного суду Луганської області знаходиться кримінальне провадження № 127/7452/17 за обвинуваченням Верховода Сергія Миколайовича у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України.

На підставі ст.ст. 314, 297-5, 323 КПК України, Марківський районний суд Луганської області викликає Верховода Сергія Миколайовича в підготовчє судове засідання, яке відбудеться 09 листопада 2020 року о 10 годині 00 хвилин у залі судових засідань Марківського районного суду Луганської області за адресою (пл. Соборна, буд. 31, смт Марківка, Марківського району, Луганської області, 92400). **Головуючий по справі суддя Рукас О.В.**

Повістка про виклик в суд обвинуваченого

В провадженні Марківського районного суду Луганської області знаходиться кримінальне провадження № 417/813/18 за обвинуваченням Бобришева В'ячеслава Вікторовича у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України.

На підставі ст.ст. 314, 297-5, 323 КПК України, **суддя Марківського районного суду Луганської області Чернік А.П.** викликає Бобришева В'ячеслава Вікторовича у підготовчє судове засідання, яке відбудеться 09 листопада 2020 року об 11 годині 30 хвилин у залі судових засідань Марківського районного суду Луганської області за адресою (пл. Соборна, буд. 31, смт Марківка, Марківського району, Луганської області, 92400).

ПОВІСТКА про виклик обвинуваченого

Рубіжанський міський суд Луганської області при здійсненні судового провадження викликає в якості обвинуваченого Сикала Вадима Петровича, 23.04.1976 року народження, зареєстрованого за адресою: Луганська область, м. Рубіжне, вул. Радіщева, буд. 29а, кв. 2, за матеріалами кримінального провадження № 428/7944/18, 1-кп/425/197/20, на підставі обвинувального акта відносно Сикала В.П. за ч. 1 ст. 258-3 КК України.

Обвинуваченому Сикалу В.П. необхідно прибути до підготовчого судового засідання, яке відбудеться 10 листопада 2020 року об 11 год. 00 хв. в приміщенні Рубіжанського міського суду за адресою: Луганська область, м. Рубіжне, вул. Миру, 34.

Після опублікування оголошення в пресі обвинувачений вважається повідомленим про дату, час та місце розгляду справи. У разі неявки обвинуваченого справу буде розглянуто за його відсутності.

Суддя Козюменська В.В.

Повістка про виклик до суду

Судове засідання по спеціальному судовому провадженню у кримінальному провадженні відносно Луценка Олександра Олександровича, обвинуваченого у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.1 ст. 258-3 КК України відбудеться о 09-30 год. 12 листопада 2020 року в приміщенні суду за адресою: Запорізька область, м. Бердянськ, вул. Консульська, 64, зал 208.

До суду в якості обвинуваченого на 12 листопада 2020 року о 09-30 год. викликається Луценко Олександр Олександрович.

Суддя Троценко Т.А.

Судове засідання по спеціальному судовому провадженню у кримінальному провадженні відносно Бабаніна Сергія Миколайовича, який обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.1 ст. 258-3 КК України відбудеться о 14-00 год. 11 листопада 2020 року в приміщенні Бердянського міськрайонного суду Запорізької області за адресою: Запорізька область, м. Бердянськ, вул. Консульська, 64, зал 208.

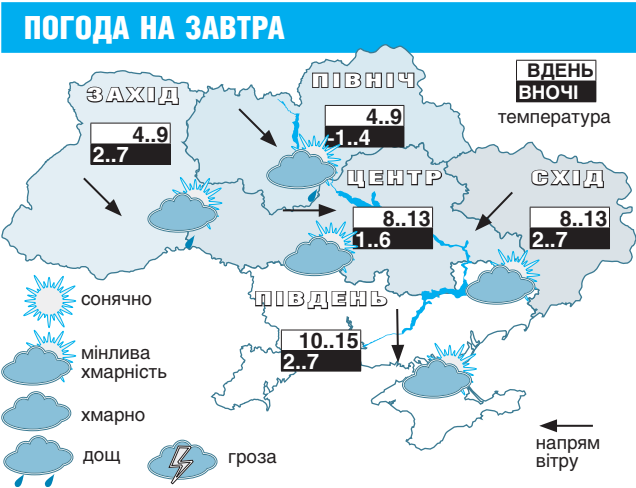
До суду як обвинувачений на 11 листопада 2020 року о 14 годині 00 хвилин викликається Бабанін Сергій Миколайович.

Суддя Троценко Т.А.

«ТДВ «СК «Ю.Ес. Ай.» повідомляє про втрату бланків суворої звітності полісу ОСЦПВ в кількості 22 шт.: А03715714, А01779936, А03702600, А00301902, А00658768, А00658771, А00658774, А02420458, А02450943, А03723969, А03723970, А04165081, А01799884, А00646380, А01753744, А01788917, А01801679, А02441191, А02447477, А00408857, А01286530, А02415001. **Вважати зазначені бланки недійсними.**

Повідомляємо, що відкрито спадкову справу після померлого 16.11.2019 р. Бубель Віктора Генріховича, 14.08.1953 р. Усіх спадкоємців запрошуємо до приватного нотаріуса Дніпровського міського нотаріального округу Кретової Н.Б. м. Дніпро, ж/м Покровський, 5т/3.

Втрачене Свідоцтво про виключення судна з Державного судового реєстру України на судно «Перлина» з бортовим номером «С-552», видані на АТЗТ «Атлас», **вважати недійсним.**

ТЕМПЕРАТУРА ПО ОБЛАСТЯХ УКРАЇНИ НА 5 ЛИСТОПАДА

Область	Ніч	День	Область	Ніч	День
Київська	-1 +4	+4 +9	Черкаська	-1 +4	+6 +11
Житомирська	+1 +6	+4 +9	Кіровоградська	+1 +6	+7 +12
Чернігівська	-1 +4	+4 +9	Полтавська	+1 +6	+6 +11
Сумська	-1 +4	+4 +9	Дніпропетровська	+2 +7	+8 +13
Закарпатська	+2 +7	+6 +11	Одеська	+3 +8	+9 +14
Рівненська	+1 +6	+5 +10	Миколаївська	+2 +7	+9 +14
Львівська	+2 +7	+4 +9	Херсонська	+2 +7	+10 +15
Івано-Франківська	+2 +7	+4 +9	Запорізька	+3 +8	+10 +15
Волинська	+1 +6	+5 +10	Харківська	+1 +6	+7 +12
Хмельницька	+1 +6	+4 +9	Донецька	+2 +7	+9 +14
Чернівецька	+2 +7	+4 +9	Луганська	+1 +6	+8 +13
Тернопільська	+2 +7	+4 +9	Крим	+3 +8	+10 +15
Вінницька	-1 +4	+6 +11	Київ	+2 +4	+6 +8

Укргідрометцентр

Повістка про виклик

В провадженні Слов'янського міськрайонного суду Донецької області (84100 м. Слов'янськ, вул. Добровольського, буд. 2) знаходиться кримінальне провадження № 42016221320000106 (номер справи 1-кп/243/74/2020) за обвинуваченням Бірюкова Сергія Леонідовича у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ст. 258-3 ч. 1 КК України.

Суддя Слов'янського міськрайонного суду Донецької області Воронков Д.В. викликає обвинуваченого Бірюкова Сергія Леонідовича, який зареєстрований за адресою: Донецька область, м. Маріуполь, вул. Сеченова, будинок № 96, квартира № 52, у підготовчє засідання, яке відбудеться 11 листопада 2020 року об 11 годині 00 хвилин у залі судового засідання № 5.

Якщо обвинувачений, до якого не застосовано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, не прибує за викликом у судове засідання, суд відкладає судовий розгляд, призначає дату нового засідання і вживає заходів до забезпечення його прибуття до суду. Суд також має право постановити ухвалу про привід обвинуваченого та/або ухвалу про накладення на нього грошового стягнення в порядку, передбаченому главами 11 та 12 КПК України та здійснити спеціальне судове провадження.

В провадженні Костянтинівського міськрайонного суду Донецької області знаходиться кримінальне провадження № 233/2982/17 за обвинуваченням Федяніна Максима Сергійовича у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.258 - 5 КК України.

Суд викликає обвинуваченого Федяніна Максима Сергійовича в підготовчє судове засідання на 10 листопада 2020 року о 09 годині 30 хвилин, яке відбудеться у приміщенні Костянтинівського міськрайонного суду Донецької області за адресою: Донецька область, м. Костянтинівка, пр. Ломоносова, 157, корпус 2.

Суддя А. І. Міросєді

Втрачений кваліфікаційний сертифікат відповідального виконавця окремих видів робіт (послуг), пов'язаних із створенням об'єкта архітектури Серія АР № 003505, виданий Міністерством регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України атестаційною архітектурно-будівельною комісією 21.09.2012 року на ім'я Турченко Ірина Вікторівна, **вважати недійсним.**

Відкрилась спадщина після померлого 04.03.2020 року Мильцова Сергія Миколайовича, який народився 08 червня 1960 року. Прошу Мильцова Сергія Сергійовича з'явитися для прийняття спадщини до приватного нотаріуса ЗМНО Вартавової О.С. за адресою: м. Запоріжжя, вул. Олександра Говорухи, буд.59 «в», тел. 050-289-15-69, протягом 30 календарних днів з дня публікації цього оголошення. Після спливу 30 календарних днів свідоцтво про право на спадщину буде видано спадкоємцям, які приймуть спадщину.

Розшуковуються спадкоємці Іванова Дмитра Анатолійовича, 20.07.1964 р.н., померлого 06.04.2020 року. Звертатися до приватного нотаріуса Зубарева І.Ю. за адресою: м. Харків, майдан Конституції, 12.